

RÖCK GYULA

A MISZTIKA TÖRTÉNETE

TANULMÁNY

TARTALOM

Bevezetés

A misztikáról

Az emberek szellemi képességéről

A csodákról

Kritikai szögek

A magunk életéből

A látomások

Tények és látomások

Misztikus nagyságok

Az ördögi megszállásokról

A Szentírásból

Következtetések

Befejezés

*A mi
imádott Urunk és Istenünk,
a
JÉZUS KRISZTUS
dicsőségére
és a
szenvedő lelkek szabadulására!*

Ajánlva
MAKK JÓZSEFNÉ
Nagyságos asszonynak

Tiszteletből - szeretettel.

MOTTÓ:

„Mivelhogy láttál engem Tamás, hittél;
boldogok, akik nem láttak és hittek.”
(Szent János ev. XX. 29. v.)

Bevezetés.

Az emberiség szétszakadt. Hívők és hitetlenek táborai vívják világnézeti harcaikat és az érvek döntőjébe sohse fognak eljutni a „tisztá ésszel”... Más valami kell ide, más, az ami az elvek mellett a tényeket is felsorakoztatja, mert *egyedül a tények azok, melyek egyszerre megváltoztatják az elvek és elméletek hadállását* és a kételkedő, sőt a durván tagadó lélekből is megtört hívőt, jámbor lelket faragnak.

Ezeket a tényeket nem lehet azonban úgy felidézni és megismételni, mint a tudomány tényeit, hanem várni kell amíg az égiek egy-egy ilyen - *minden elvénél és elméletnél jobban bizonyító* - ténnyel, élménnyel a segítségünkre jönnek, vagy pedig meg kell elégednünk azzal, hogy a már megtörtént tényekre alapítsuk világnézeti kiindulásunkat. S hogy e tények mennyire igazak lehetnek, illetve lehettek a múltban is, nemcsak korunk kisebb-nagyobb tényeivel, hanem a modern mágia kísérleti eseményeivel is igazolni fogjuk egy külön kötetben.

Az emberiség nemcsak kettészakadt, hanem mondhatni felaprózódott. Maguk a hívők is két szélsőségre oszthatók. Egyik a *primitív* hívő, aki nem mélyítette el hitét, aki csak kérni és kapni jár Istenhez, - míg a másik az *elmélyült* hívő, aki hitét világnézeti érvekkel, logikai és etikai igazságokkal alapozta meg. E két csoport oly messze áll egymástól, hogy - mint az árny és fény - nem is látszódnak egynek...

Amíg a primitív azért hisz, mert más világnézeti érveket és tanokat nem ismer s így mintegy - választék hiányában - kényszerül hinni, - addig a másik az összes világnézeti anyag áttekintése és összehasonlítása után ért oda, a lehetőségek és valószínűségek óriási anyagának a felértékelése után, hogy a hitet válassza élete vezérfonalául, világnézeti „eszközüül.” Évek, évtizedek lelki munkájának a gyümölcse ez, míg amaz, az elherdált évtizedek - vádirata.

A hitetleneket illetőleg is, - ha jól belenézünk lelki tárházukba, - azt kell látnunk, hogy hitetlenségüknek oka *lelkihiányuk!* Az, hogy - noha egyetemi tanár is lehet - az illetők a lelkiekben, a lelkidolgok ismeretében hiányokban vannak. A másik, a tudatlanok hitetlencsoportjánál pedig azt látjuk még ezen kívül, hogy nemcsak nem ismerik a lelkiek területét és anyagát, hanem még *képességük sincs* az értelmi magasságok megközelítésére, a tényektől a lehetőségek és valószínűségek világáig való felemelkedésre. S mégis, ez a legszomorúbb, hogy *mennél hiányosabb lelki készültsége és képessége van valakinek, annál inkább hitetlenségének - kételyének és tagadásának - a kihangsúlyozásával akarja palástolni tudatlanságát.* Ezek a többnyire hétköznapi emberek még azzal akarják felerősíteni világnézetük jogosultságát, hogy *reális*, vagy gyakorlati embernek mondják magukat, nem is sejtve, hogy *épp az a realitás*, amelyre ők hivatkoznak, az anyagi, az - irreális, a mulandó, a látszatvilág képe s nem a valóságé!...

Ezek a „reális” emberek még nem láttak a tények mögé... Ezek részére nincs talány, nincs csoda, nincs végtelenbe látás, csak - kenyérkérdés. Ezeket elméletekkel, értelmi bevilágításokkal nem lehet felrázni, ezeknek a felrázásához más kell, rendkívüli esemény, a misztika, a csoda... Ezekhez az égi kegyelem tényekkel szól, hogy majd, ha hinni kezdenek, a tanról is beszéljen nekik, hogy majd felébressze arra őket, hogy az igazi reális cél lelkiségünk - hitünk és erkölcsünk - megalapozása, előkészítése az örök életre.

Ha valami közérdek van a világon, az a lélek érdeke. Ha valamit tisztáznunk kell magunk előtt, az a lélek és örökélet kérdése, mert azon a bizonyos halálnak nevezett *sorozáson* valamennyiünknek át kell menni a közeljövőben s bizony jobb elkészülni, mint készületlenül lépni egy új, egy más világ küszöbére.

S ha már nincs is módunkban az összes filozófiai, teológiai, etikai és misztikus anyagot felülvizsgálni, legalább annyi fáradságot vegyünk, hogy megismerjük azokat a tényeket, amelyek a túlvilági élet nyilvánvalóságát, a lélek továbbélését megdönthetetlenül igazolják, illetve azt, hogy - *nemcsak test az ember!* Ennyit már az orvosi tudomány is leszögezett, ennyit, ezt a kis *negatív* bizonyítást, hogy - nemcsak test az ember. Majd a bizonyítás *pozitív* formájához is elérkezik valamikor s meglátja, felfedezi, hogy - *test és lélek az ember, sőt - igazi mivoltában lélek...* a testruhájába bujtatott lélek... s hogy a halál nem az elmúlás, hanem az örökélet kezdete... S amint a lét és élet *oka*, úgy azoknak *célja* is, ezen a világon kívül esik.

S ezzel átléptünk e világ határmezsgyéjén egy más világ és más világnézet területére, oda, ahova a tisztaszívűek már évezredek óta átléptek, csak „mi”, a tudóst játszó kis tudatlanok késtünk pár évezredet...

Hogy a kétely és tagadás szellemének mennyire nincs jogos, vagy logikai alapja, igazolja az, hogy *több az ismeretlen, mint az ismert dolog*, - *hogy a tudás örökértékei ott kezdődnek, ott rejlenek valahol, ahova a tudomány még el se ért*, a háttérben, *a láthatók láthatatlanában*, - hogy az igazi tudós és filozófus ismeretei csúcán a teológia és misztika világába kényszerül belenézni, - *hogy a világot sokkal nagyobb csodák töltik ki, mint amilyen csodákról a misztika beszél...*

Át kell látni, hogy minden látható a láthatatlanból jött s oda tér vissza s minden tapasztalható a tapasztalhatatlanból ered s hogy emberi tudásunk csúcsteljesítménye ez és csak ennyi, hogy - összemérve a hit, kétely és tagadás anyagának úgy *menyiségi*, mint *minőségi* értékeit, - hinni kényszerülünk... Csak hinni, mert tudni, e csodákkal teli világban eligazodni az emberi agy és érzék képtelen...

De hát eddig a szerény pontig csak a bölcsek értek el, míg a tudatlanok a kétely és tagadás homályában beszélnek a - világosságról...

A misztikáról.

A misztika felosztására és ismertetésére itt nem térek ki, mivel e kötet célja csupán a misztika történetének az ismertetése, annál inkább, mert hiszen amazt Müller: Misztika c. remekművében már feldolgozta.

Amíg a bölcsélet története csak az elméletek történetét tárgyalja, addig a misztika története, - akár csak a vallásé, - kettős; egyik a tényeket és eseményeket ismerteti, míg a másik ama világnézeti anyagot, - a tant - amelyet egyik vagy másik misztikus kijelentésből, írásból, eseményből, vagy a Szentírásból következtethetünk. Ezért a misztika történetét két részben kell tárgyalnunk, egyik a fizikai, másik az elméleti rész.

A *misztika* történetét meg kell különböztetni a mágia történetétől, noha e kettőt teljesen *kettéválasztani nem lehet*. Meg kell különböztetni még a keresztény misztika történetét az általános - a pogány misztikát is felölelő - misztika történetétől. Jelen kis kötetben csak *töredékét* adjuk a misztika történetének, hogy éppen csak vázoljuk azt, mert annak kimerítésére kötetek kellenének, de viszont eme történeti anyag ismerete nélkül alaptalan volna a tan, a világnézet ismertetése.

Minden elméletnél jobban beszél a tény s ezért a misztika történetének a *célja a lelkeknek tényekkel való felrázása*.

A keresztény misztika kezdete évezredekre nyúlik vissza, sőt már az ó-szövetségben kezdődik, Mózesnek az Úrral való beszéde, a próféták látomásai, Dániel elragadtatása stb. miről később szólunk, mind misztikus élmények voltak. Keresztelő Szent János küldetése - Szent János ev. III. r. -, az Úr Jézus egész élete, színeváltozása, Szent János apostol látomásai, Szent Pál apostolnak a paradicsomba, majd a mennybe történt elragadtatása és sok más minden, mind misztikus dolog. S ezek a rendkívüliségek *azóta sem szüntek meg, sőt ma! - napjainkban is megisméltődnek*.

* * *

Téves állítás az, amint látni fogjuk, hogy a túlvilágról senki se jött vissza. Elsősorban az *Úr is visszajött*, mert feltámadott. Kívüle még többen jöttek vissza, amint azt később látjuk majd, ki szellemi, illetve lelki testben, ki valóságosban. Vagyis, ne higgyük, hogy az a túlvilág áttörhetetlenül el van falazva e világtól. Sőt annyira egy a kettő, hogy mintegy összeforrvan, együttélve vannak, amint azt a misztika és mágia történetének sok-sok esete igazolja. S mivel mindnyájunkat legközelebből érdeklő dolog a halál utáni világ és élet mivolta, ennél fogva a legnagyobb érték is a misztika történetének és tanainak a megismerése, nem pedig az a sok-sok hiábavaló kisebb-nagyobb bálvány, amiket a sírnál vissza kell majd hagynunk...

Meg kell azonban különböztetni a misztikát és a mágiát egymástól. A *misztika*, mint már többször említettem, az Istennel való egyesülés, a lélek isteniesítésének a tudománya, - míg a mágia a szellemekkel való érintkezésé. Egyéni vonatkozásban pedig meg kell különböztetni az eksztázist, a szomnambulizmust, a transzot, a hipnózist, stb-t, mert *noha hasonló*, de mégis olyan mások, mint amilyen más a szendergés, az álom, az elszédülés, az ájulás és a halál. Mind más-más foka a test és lélek viszonyának noha - hasonló...

* * *

Vannak dolgok, amiket nemcsak az égiek, hanem az alvilági lények is meg tudnak tenni, - hiszen magát az Urat is „*vivé az ördög egy magas hegyre*” - de nem mindeneket. A másik fontos dolog, amire figyelünk kell, ama *módszer* és ama *szellem*, amellyel e két tábor „cselekszik...” Ezen alvilági lények műve és tana a mágia, a szellemekkel való érintkezés, a szellemek kihasználásának a tudománya, illetve az, miként lehet a szellemekkel érintkezésbe jönni s azoknak vagy *mesterévé* - ez az igazi mágus - vagy csak *eszközüvé* - ez az igazi médium - lenni. Mindkét esetben azonban, a végén, a szellemeké a - *bevétel*...

Ezzel szemben a misztikus célja a felsőbbrendű élet, a felsőbbrendű egyéniség kitermelése *tanulás, elmélkedés és aszketikus élet által*, hogy így - mindinkább jobb és méltóbb eszközüvé váljon az Úr Jézusnak és több szolgálatot teljesíthessen Isten és embertársainak s végül egyessülhessen Istennel.

A misztika nem teológiai tudást kíván, mert hisz a teológiai tudás mivel se visz közelebb az Istenhez, - amit igazol a papság hitetlen része, a papság hívő részével szemben -, hanem megmutatja ama módszereket, amelyek révén kifejleszthetjük magunkban az istenibb életet, amelyekkel rátalálhatunk az örökigazságokra és elnyerhetjük ama legnagyobb égi ajándékot, amit az istenieket ismerő *bölcsességnek* és áldozatokig menő *szeretetnek* nevezünk. Mert ez a felsőbbrendű lelkiség tünete, nem pedig a külsőségeskedés.

A *mágia útja* bizonyos fizikai feltételek folytán való *kapcsolódás a szellemekkel*. A *misztika útja* bizonyos lelki fejlődés útján való *eggyélevés az Istennel*. Amíg az első gyorsan elérhető, addig a másikhoz évek, évtizedek önmunkálása szükséges... De aztán mások ezek gyümölcse is...

* * *

A misztika történelmét ismertetve, meg kell említeni a tudományt is, hiszen a tudomány egyik előszobája a misztikának... Mindkettő, tudomány és misztika ugyanazon csodák világát tárja elénk, csak egyik kisebb, másik nagyobb mérvben... Egyik a *mindennapi*, másik a *rendkívüli* tényeket.

Úgyis mondhatnánk, vannak tudományos csodák és misztikus csodák. Ilyen tudományos csodák egyike a fűszál, a rózsalevél felépítettsége éppúgy, mint a sejtek élete, „öntudata,” közismert célszerűsége, a lepke szárnyán pornak látott végtelen finom, apró kis zsindelezés és tolltakaró, - valamint az ismeretlen kezek által összerakódó rendszeres, finom és szimmetrikus hópehely. Egy csepp vízben egész kis világ él, pedig még mindezeknek a felnagyítása csak korlátozott, csak pár ezerszeres még. Mi lesz, ha ezeket valami villamos nagyítással millióra hozzuk ki? Csodák ezek is, csak nem tudjuk, hogy ki, vagy mi építette fel ilyen pontos, ok- és célszerű formában e tényeket. Csak mint tényeket ismerjük, de a tényezőket nem! Nem is sejtjük?! Erők játéka? Ennél több...! A tényeken túl nem nézhetünk, de a tények ezrei annál hangosabban kiabálnak a gondolkozók felé? Vagyunk! Letagadhatatlanul, eltitkolhatatlanul vannak. *A tényező titok csak, meg a végcél!* Ez a, - minden igazi és vérbeli filozófust és teológust a misztika felé terelő - *végcél*, hogy ez a sok-sok csoda, ez a sok-sok végtelen finomsággal és bölcsességgel felépített valami, amelyre annyi gondot fordított Valaki! Minek? Annyi bizonyos, hogy nem lehet minden cél nélkül, de mi célra mindez a sok kicsi és sok nagy - csoda ? A tudós itt megáll, mert a tényen túl se előre, se hátra nem mehet s ha mégis megy - már nem tudós többé, hanem hívő - teológus, aki vagy az erők, vagy a szellem, esetleg ha mélyen lát, az Isten művének látja a dolgokat, de még ezzel nem ismeri fel a célt, amelyért mindezek megalkottak.

S így vagyunk a végtelen nagysággal is, a világgal. Nem is tudnánk megmondani, melyik dicséri jobban az Istent, a végtelen *nagy*, mely hatalmát, vagy a végtelen *kicsiny*, mely *képességeit* mutatja? Lehetetlen, hogy mindezek csak úgy „célnélküli okból” lettek volna, hisz

céltalanul még az ember sem cselekszik, hát még a felsőbbrendű lények, avagy éppen Isten?! A tényeken s tényezőkön kívül valami célnak is kell lenni. De eddig, a célig, már a teológus se lát be, ő is csak mondja, hiszi, sejti, hogy - a cél: ismerni, szolgálni, szeretni: meglátni Istent. Ide, a célig, csak a misztikus hatolhat, csak az, aki beleolvad, megérzi és átéli a dolgok lényegét, aki nem emberi, hanem *emberfeletti képességgel* is rendelkezik, azzal, ami a tények mögött a tényezőket is látja, érzi, szemléli. Ez nem „médiunitás”, - hanem „deificatio”. - Ez egész más.

Mindenfelől és mindenhol a csodák ezrei intenek, csak lelki szemekkel kell tudni nézni, kell tudni látni... Akiknek szeme, - illetve agya - a történesek *külszínén* túlra még nem lát, az előtt minden csak természetes... De aki a tényeken túl, a tényezők és célok felé is néz, az másként fog látni és következtetni is. Az ilyen megérti, hogy *ha ennyi mindenféle ezer és ezer „közismert csoda” lehetséges, miért ne volna lehetséges még néhány ezer ilyen, vagy olyan kevésbé közismert csoda is*, hiszen a közismert csodák - akár az ásvány, növény- vagy állatvilágból vesszük is azt - semmivel sem kisebb értékűek, mint azok, melyeket kevésbé ismerünk, a misztikus dolgok. Pl. ha lehet a delejes vassal mázsákat felemeltetni, miért ne lehetne azt ugyanakkor egy másik ismeretlen erővel is felemelni? Ha a delej tud különbséget tenni réz és vas között, miért ne volna még más olyan erő is, mely éppígy különbséget tud tenni a dolgok és tárgyak között, avagy egy még felsőbb erő, amely meg már mindeneket képes uralni?... Hiszen csak formai, csak relatív különbség van a közismert tények és a kevésbé ismert tények, azaz csodák között, mert hiszen a delejes vas vonzó ereje mivel sem kisebb csoda, mint pl. az, ha egy mágus, szent vagy médium magához vonz egy tárgyat, vagy ha - amint látni fogjuk - ő maga felemelkedik a levegőbe. Mindkettő, a mágnesvas és a „mágus” ténye ugyanaz: *csoda*, - csak az a különbség, hogy egyik közismert s ezért nem csodáljuk, a másik pedig nem s ezért csodáljuk.

Ezek után rá kell eszmélnünk, hogy a dolgok helyes megbírálása céljából nem lehet a tényeket kettéválasztani csodákra és nemcsodákra, mert alapjában minden csoda, csak vannak rendkívüli csodák és vannak mindennapi „csodák”.

Mielőtt tehát a misztika hihetetlennek látszó tényeit elfogadnánk vagy elvetnénk, újra gondoljuk át, hogy nemcsak ezeket a ritka csodákat, hanem a mindennapi csodákat sem értjük s a kettő között nem a csoda mivoltja a hihetetlen - mert minden csoda -, hanem csak az akadályoz bennünket ezek elhívésében, hogy egyiket nem értjük annyira, mint a másikat, de *alapjában véve egyiket sem értjük...* S hogy egyiket csak azért hisszük, mert mindennapi, a másikban meg azért kételkedünk, mert nem mindennapi, ezek az okok a gondolkozni tudókat nem gátolhatják abban, hogy lehetetlennek mondják azokat a ritka tényeket is, mint amiket esetleg csak nagyon ritkán tapasztalhatunk.

Aztán végül azt se higyük, hogy a dolgok egymástól függetlenek, mert mindenek, amik csak vannak, egy egészet képeznek, akár csak az emberi test, a szervezet. Ezért mondták egyesek, hogy a világ egy nagy „élőlény”, azaz olyan valami, amelynek minden egyes kis atomja, neutronja, elektronja és protonja épp úgy összefügg a többi nagy egésszel, mint a mi ezermilliót kitevő sejtrendszerünk mindenike a maga egészével, ha hatóarányuk más-más mértékű is! Ezt erősíti meg az Úr is, mikor azt mondja, hogy minden hajszálunk is számon van tartva... Ez érthető is, hogy amint ok és cél nélkül egy rész sincs a gépen, mely ne függene össze a géppel, úgy egy atom sincs a világban, mely ne volna szükségszerűen a maga viszonyában - helyén és összefüggésben - a nagy egésszel. Így szemlélve a tényeket, megértjük a „kosmikus misztika” ama „babonának” nevezett eseményeit is, mikor pl. azt halljuk, hogy az emberiség megromlása folytán jöttek a földrengések, árvizek, szóval a büntetések, vagy erkölcsi javulása - bűnbánata - arányában az áldások... (I. Mózes XIX. r. 13-22-24. v. és Jónás III. r.)

Vagyis az erkölcsi és a fizikai erők „is” egy nagy és összefüggő „egységet” képviselnek s épúgy hat az erkölcs a fizikumra, mint ahogy hat az ember lelkiismerete, azaz erkölcsé a testére. Az ijedség elernyeszt, elsápít, összeroggyant. A bűn akadoztat, bizonytalanná, réveteggé teszi a bűnöst. Az igazság tudata és joga erőt, bátorságot, szokimondást ad, sőt vértanúságra képesít! Mi ez a test és lélek közötti egység? Az, ami az erkölcs és a világ közötti! Ugyanaz, csak egyik kicsinyben, másik nagyban. Valahogy az ember is, meg a világ is él... Kétféleképpen élnek, erkölcsileg, ez az *uralkodó* erők vonala és fizikailag, ez a *szolgáló* erők vonala. Elsőben a *célszerűség*, másikkban az *okszzerűség* a valószínűbb és nyilvánvalóbb.

Ha a misztikus tényeket megfigyeljük, azt látjuk, hogy azok kétfélék... Kétféle titkos *erővel*, kétféle titkos *céllal*, kétféle titkos *tanítással*, sőt kétféle titkos *módszerrel* állunk szemben! Itt jut eszünkbe a régiek tana, mely szerint az Isten és az ördög harca folyik a világon...

Ezt a „mesét”, mikor félig eszmél még az ember, kineveti... De mikor a misztikus erőkkal kezd foglalkozni, mikor a rejtett - okkult - erők és tanok, azaz tények és világnézetek tömkelegében már-már eligazodik, akkor látja, hogy ezek a régiek akik a mai *kifele* való tudományosnak állított szemlélődés helyett a *befele* való szemlélődést mélyítették el, - jól láttak... Valami ellentétes viszonyulat, valami kettősség van a dolgok - tények és tanok háttérében... isteni és ördögi...

Ezt a kettősséget nemcsak a módok és tények, de azok erkölcsi hatásaiban és erkölcsi felépítettségeiben is lehet látni. Ez az erkölcsi mivolt, az erkölcsi mód és cél mutatja meg, hogy itt valami égi és pokoli, valami két egészen más erő és hatalom küzd egymással!

S ennél a pontnál kezdődik a tisztalátás, illetve ama beavatás, mikor már nemcsak hisszük, hanem tudjuk, hogy mi a dolgok ősoke és végcélja s melyek azok törvényes - azaz isteni - és melyek azok törvénytelen - azaz sátáni - módszerei...

Ezeket a kétféleségeket majd a történesek tárgyalásánál fogjuk megvilágítani.

* * *

S ha valaki, bárki, a maga filozófiai, vagy teológiai tanulmányait tökéletesen és maradék nélkül akarja befejezni, úgy elengedhetetlen, hogy ezek mellett a misztika történelmi és világnézeti anyagát is ne ismerje, mert *egy fokon túl, ahol már mit se tud a filozófia és teológia megállapítani, - azaz a tudás, - ott mindentmondóan beszélnek a tények...*

S azt, amit nem tudunk a tényekből mindannyian kiolvasni, azt kiolvassa, kikövetkezteti, kiérzi ama misztikus lelki képességünk, aminek csak kezdete, csak segédeszköze a logika; - az, amit megérzésnek, beleélésnek, egygyélevésnek is nevez a misztika, bizonyos felsőbb fokokon.

A misztika a „tények tanfolyama...” Ama tényeké, amelyeket csak tanulmányozni lehet, de *tagadni* nem!, mert - tények.

* * *

A történelmi részt nem időben kívánom bemutatni, hanem mineműségük szerint, illetve akként, hogy minden oldalról kihozhassam könyvem végső célját, azt, miszerint a *csodákért, az örökéletet igazoló meggyőződésért nem kell a mennybe menni, itt vannak köröttünk fűben-fában, multban-jelenben, csak akarni kell, nézni, látni, keresni*. Mert az élet nem szórakozásra adatott, hanem világnézetünk tisztázására és érzéseink *átnevesítésére*, amint a kórház a beteg test meggyógyítására. Aki ezt elmellőzi, elveszett egy örökkévalóságra a most lefolyó nagy „utolsóítéletnek” nevezett világkorszak záraskor...

A történelmi rész célja, az Úr Jézus eme szent szavainak a kidomborítása, hogy: „*Ha szavaimért nem, úgy cselekedeteimért higgyetek nékem.*”

Az emberek szellemi képességéről.

Kinek mi a szellemi igénye, az az ő szellemi fejlettségétől függ; gyereknek a mese, ifjúnak a regény, felnőtteknek a tudomány, a fejlett léleknek pedig a bölcsesség, az igazság megismerése.

Vannak emberek, akiknek ha sok a pénzük elmulatják, vagy elnyaralják, mit sem gondolva a bizonytalan holnapra. Nem tudnak *beosztani*...

Vannak emberek, akik sohasem gondolnak arra, hogy mindennapi kiadásuk egy része, - mennél nagyobb a jövedelme, annál nagyobb része - felesleges, amit a bizonytalan holnapra való előrelátásból nem elkölteni, hanem megtakarítani - beszerzésre fordítani kellene. Ezek is egy más fajta balgák, akik szintén csak a *mának* élnek.

Mindenki tudja, hogy meg kell halnia, tudja, hogy élete rövid s ha a halál hirtelen belépne, megrémülne, mert készületlen... Mindent tud s mégis *következetlenül* - előrelátás nélkül él, mivel sem törődve, csak azzal, ami hiúsága, vagy érzékisége céljait szolgálja...

Mindezek a balga lelkek olyanok, mint akik *megittasodtak*. Elkábította őket a világ íze és illata... Belebódultak a test és a világ örömeibe s mit sem akarnak tudni a - lélekről és nekik, - sőt csakis az ilyeneknek - „nevetséges” a csoda. De csak nekik, ezeknek az *elkábított* lelkeknek, akik nem gondolnak a mátról a holnapra, a bőségből a szükségre, a jelenből a jövőbe, a mulandóságból az örökkévalóságra... S miért nevetség nekik a csoda s a misztika? Mert nem érték még el a fejlődés ama fokát, ahol a lélek már eszmélni, látni, tájékozódni kezd...

Ugyanis, az *ember szellemi fejlődésének csúcspontjai különbözők*, amin mit sem változtat az, hogy valaki tanult, vagy tanulatlan, mert az iskola a lélek képességeit nem adja, csak „szak-szerűsíti”!...

Vannak emberek, akik okos gyerekek, aztán átlag emberek lesznek. Vannak gyerekek, akik nehezen tanulnak s aztán kiválóká lesznek. E két szélsőség között áll persze a normális emberiség.

Azonban ezeken kívül vannak, akik életük teljében, sőt vénségükben sem lesznek többek, mint csak „*nagy gyerekek*”, vagy „*örök ifjak*,” anélkül, hogy a *férfikort* bármikor is elérnék. Szellemi fogyatékosokban szenvednek s ezeket nem lehet felfejleszteni az önálló, a mélyre-látó gondolkodásig.

Egyiknek egész lelkiélete a *játék* marad; kártya, sakk, sport, vagy más. Örök nagy gyerekek. Vannak köztük kedvesek és rosszakaratók, vannak jók és rosszak, de csak gyerekek, akik szinte képtelenek a mélyen gondolkodásra.

Másik örök *szerelemi hős*. Mindenkinek tetszeni, udvarolni, kedveskedni akar. Ez is játszik, csak már az ifjú érzelmeivel s hiába nagyapó már, még mindig csak „örökifjú” és - udvarol...

Vannak, akik belépnek ugyan a szellemi „férfikorba”, de megállnak annak alsóbb fokozatain és csak mint jó „*iparosok*” élik le életüket, anélkül, hogy bármi érdekelné őket, ami nem hivatás, megélhetés, étel-ital-ruházat, esetleg - politika.

Vannak azonban fejlett, kifejlődött, elmélyült lelkek is, akik egy nap ráeszmélnek az élet mulandóságaira, vagy a lét fenségére és többé nem tudnak megelégedni a köznapi lelkek életcéljaival... Gondolkozni kezdenek a lassan megérnek, képesekké lesznek a dolgok és *történetek tényétől azok okáig, sőt céljáig is belátni*... Túlnőnek a testen és szellemiesülni kezdenek...

Ezek azok, akik már - lélekben - elszakadtak e világtól, hogy megérhessenek az Isten országára. Nem egyszerre érnek meg, hisz tavasszal minden zöld még, de őszre lassan minden megéri, a dinnye is, a tök is...

S amíg ama „nagy gyerekeknek” és „örökifjaknak” kár minden szóért, ami játékvilágukon kívüliekre vonatkozik - mert csak kinevetik, vagy kigunyolják azt -, addig eme „szellemiesülő” embereknek lelki-szükségletük az.

Ennek a „fiatalságnak” a véleményére és ítéletére azok, akik a lét mélységeibe, az élet okaiba és céljaiba néznek, mit sem adhatnak. Mert ha valahol, itt válik be a tétel, hogy *ezer balga sem ér fel egy bölccsel...* S hogy ezen tömeg, mondjuk „ifjúság” tagadja, neveti vagy gúnyolja-e a csodákat s a misztika anyagát, az mindegy. Úgy kell venni, mint mikor a gyerekek, vagy éretlen ifjak kontárkodnak bele a bölcsek szavaiba, vagy mint az elmeorvosnak betegei nyelvöltögetéseit...

* * *

Akiknek lelkükben azonban fellángolt már az égi fény, akik meg akarják menteni szeretteiket, azok ne zenére, nyelvekre, táncra, flörtre és mulandó hiúságokra vagy hiábavalóságokra tanítsák meg őket, hanem *a létnek misztikus oldalról való meglátására*. Mert hiába a több nyelven való beszéd, ha egyiken se beszél okosan... vagy egyiken se érti meg lelke az örökkévaló tanokat... Mert minden ismeret csak annyit ér, amennyivel közelebb visz bennünket a mi Urunkhoz és Istenünkhöz, a - Jézus Krisztushoz s minden többi csak népámítás, hiúság, vagy - a lelkiismeretlenek lélekkufárkodása...

A csodákról.

A teológiai megismerésnek két főforrása van, egyik az *Isten kijelentése*, másik az „*én tapasztalásom*”. Nem elég a kijelentés, ha bizonyos tapasztalások nem igazolják azt, de viszont nem elég az én tapasztalásom se - mivel nem tudok mindent megtapasztalni -, ha bizonyos felsőbb megvilágítások - az isteni kijelentések - nem egészítik ki azt. Ezért a csodák mérlegelésénél eme kettősség mindenkor szem előtt tartandó: milyen viszonyban áll valami az *isteni kijelentésekkel* és mennyiben alapulhat az az *emberi tapasztaláson*.

* * *

A csodák célja - mint említettem - igazolni azt, amit se a filozófia, se a teológia, legkevésbé a tudomány sem tud igazolni, hogy van valami más élet, valami más létforma is az emberi élet és lét jelen formáján kívül, amit ha nem is tudunk kellően megismerni, akárcsak az energiákat - de annyiféle és fajta megnyilvánulásait mégis csak tapasztalhatjuk, hogy a hit és a kétely, illetve tagadás közül a hitet válasszuk életünk vezérfonalául!

Ha az „ismert és ismeretlen világ” arányviszonyát felállítjuk, e kettősség úgy aránylik egymáshoz, mint „véges a végtelenhez”... S eme arány is megmutatja, hogy az emberi elme mit se tud jóformán még... Tehát semmi oka és joga a csodákban kételkedni, éppen úgy, mint annak a vaknak, aki azt merné mondani, hogy nincs világlátta ember...

A csodák azt vannak hivatva igazolni, hogy 1. a halál nem az élet vége, hanem az élet az örök-élet egy újabb szakaszának, vagy formájának a kezdete, - hogy 2. bűneink nyilván vannak tartva, mintegy filmre vannak véve, - hogy 3. meghaltainkon - kivált a mások *lelkifelébresztésével* tett jócselekedeteinkkel sokat segíthetünk, - hogy 4. ez a földi világ és a másik, az égi világ nem két más, hanem egy - csak más formában élő - szent testvériség, amit épp úgy összefűz a szeretet, hogy védjen s óvjon, - mint a gyűlölet, hogy - ártson...

A csodák célja tehát az, hogy ráeszméltesse az örökkévalókra, illetve arra, hogy nem minden e mulandó - az elkerülhetetlen s mindennap közelebb jövő halállal befejeződő élet, hanem van egy másik is, ahol nem tudásunk és rangunk, hanem *lelkifajsúlyunk* szerint fognak minket a bölcsesség és igazság - nem pedig csak a kegyelem - mértéke szerint elhelyezni, mert a *kegyelemre csak az számolhat*, aki maga is kegyelmező, irgalmazó, megbocsátó és részvételteli lélek, nem pedig aki bűnbánat helyett ijedtében színleli a szánom-bánomot...

A csodák célja feleszméltetni a szellemi világokra, amiért is azokat nem *gyerekes* könnyelműséggel, hanem a *bölcsék* megfontolásával kell minden tébolymentes embernek mérlegelni, mert annyi jogunk van a csodák lehetőségeinek a védelmére, mint amennyi joga bármelyik tudományos szaknak van az ő esetleges „elméletének” a védelmére... Sőt több, mert míg azok csakis emberi elképzelések és elméletek alapján követelik a maguk tekintélyi tiszteletét, addig a misztika a csodák „tényei” alapján, amely tényekkel szemben a „nemhiszem” éppen olyan nevetséges „minusza” a léleknek, mint amilyen nevetséges „plusza”, mikor a bolond többet hisz magáról, mint amennyi a valóságban...

Mindent a maga mértéke és értéke szerint! - ez a bölcsék filozófiája, míg a bolondoké a szélsőséges túlzás...

Nem azt kell szégyenleni, ha a csodákban hiszünk, hanem azt, hogy a tudományosnak mondott korszakban vannak még emberek, akik nem látják, hogy csupa rendkívüli csodák között élünk, amely csodák között nem is csoda, ha egy-egy másféle csoda is „akad...” Mert nem nagyobb csoda egy lélek megjelenése, vagy egy halott feltámadása, mint egy nemzéstől a

születésig tartó „mag és pete” műremeke, az ember... *Egy csoda se kisebb a másiknál*, csak a mi emberi voltunk képtelen még azt kellően felérteni... Hiszen - s ez a mi nagy mentségünk az égiek előtt! - csak emberek vagyunk... alig másabbak, mint az állat... csak az eszünk több, de véges ismeretünk aránya a végtelenhez - alig...

* * *

A csodás jelenségek csoportja kétféle, angyali és ördögi. A „tüneteik” is mások, egyik - amint később idézem - felemelő, áhítatot és bizalmat keltő, míg a másik lesújtó, félős, ijesztő, borzalmas. E tünetcsoportok kétfélesége elvitathatatlan. S ha most ily tájékozottsággal szemléljük majd a misztikát és korunk modern mágiáját, azt fogjuk látni, hogy a mágia minden tekintetben közelebb áll az ördögi, mint az angyali megnyilvánuláshoz és azt, hogy korunk mágiája a régi boszorkányoskodás újabb fajta, korszerű felújítása.

Ha átgondoljuk azokat a csodás jelenségeket, amelyeket az indiai fakirok, jogik, mahatmák és maharisik mutatnak be s ezeket összehasonlítjuk a keresztény misztikusokkal történt csodás jelenségekkel, rá kell eszmélnünk, hogy a kettő közötti különbség annyira más, hogy azokat *egy és ugyanazon forrásból nem eredeztethetjük*. Ezért szögezi le az Egyház bölcsen, hogy bizonyos dolgok isteni, míg mások ördögi eredetűek, amiért is nagyon óvatosan kell elbírálni a tüneteket előidézők kilétét... *Ha isteniek azok*, úgy az illető egyénnek az erényeket hősi fokon kell gyakorolnia, mert ellenesetben, ha ez a tünet hiányzik, úgy az ördögi háttér a valószínűbb...

S mit látunk a modern mágia tényeinél? Azt, hogy azok a tények, amelyeket ezeken a kísérleti üléseken tapasztalunk, démoniak; követ, békát, kígyókat hoznak - aportálnak - a szellemek a szoba falán át a terembe, sőt lótrágyát, piszkos, trágyás havat s néha „kényszagot”... Szóval olyanokat, amely dolgok gyanusak, mert hiszen tudjuk, hogy a tiszta lények - az égiek - nem érintik a tisztátalanokat, mert ezek ellenszenvesek nekik, éppen úgy, amint a tisztátalan lények se érintik, nem érinthetik a tisztát és nem állhatják ki a tiszta dolgokat, szentelt érméket, szenteltvizet stb., hanem csak a nekik rokonszenveseket, a tisztátlanokat, kígyót, békát, trágyát és csak ezeknek tudnak örülni, amint azt később látni fogjuk, míg amazoktól - tömjén-szagtól, szenteltvíztől, szent érméktől - menekülnek... Az összehasonlító „tudomány”-t itt is logikus, hogy alkalmazzuk, nemcsak a fizikában, történelemben, természetrajzban... Mind e tények azt mutatják, hogy a mágia - nemcsak tanán, de tünetein át nézve is a démonizmus és satanizmus, nem pedig a krisztianizmus „gyümölcse”... Aki egyszer ezekre az eltérésekre felelősködött, az örökre gyanút fog a mágiával szemben...

Kritikai szögek.

A tényeket érintő kritikát illetőleg figyelemmel kell lenni 1. a tényekre és elméletekre, továbbá 2. a szemlélődő alany képességeire és világnézetére, pl. hívő vagy hitetlen-e.

* * *

A tényeket és látomásokat illetőleg meg kell jegyezni, hogy *a tények s látomások - két egészen más dolog*. A *tények* igazak, illetve igazolt dolgok, míg a *látomások* egyéniek, amelyek nem az igazságtól, hanem inkább attól függnek, hogy az illető egyén mit olvasott és tanult, mi az ő napi foglalkozása, gondolatköre s képzelme.

A tények azt mutatják, hogy van örökélet, míg a látomások csak ama egyéni képet nyújtják, amit odaátról vesz fel a szemlélődő egyéniség, mert hisz ez lát, az egyéniség, az alany. Ennél fogva nyilvánvaló - s a látottak sokszori ellentmondása is igazolja, - hogy másként lát az egyik, mint a másik, a fejlettebb és fejletlenebb, a bölcs és az átlag, akár csak itt e földi életben is, mert mindenki képességei mennyiségének és minőségének *középarányosa* szerint lát, hall, ért, gondolkodik és cselekszik. Itt a nevelés helyességének örökértéke, ha nem egyoldalúsítva, hanem univerzálisan - mindenkre kihatólag - nevelünk, amit az egyetemek - hol csakis résznevelést adnak - nem tehetnek már meg.

Az alany képességeit illetőleg sokat kell arra helyezni, hogy mi az illető. Pl. aki csak a vallássosság bizonyos külső rétegébe van beavatva, nem láthat másként, mint ahogy a pokol, tisztító tűz és paradicsom fogalmai megengedik. Látja ő a tényeket lelkiszemeivel, de a *vissza-hozásban*, - mivel csak ezek a fogalmak vannak meg az ő szellemi klaviatúráján, - csak ezekkel a fogalmakkal dolgozhatik, akár csak az a művész, aki négy helyett két szál, vagy három szál húron kénytelen hegedülni. Az egyoldalúság ugyanezen átkában szenvednek a spiritiszták, a teozófusok stb., mert ők viszont a dolgokat *egy másik* egyoldalúságból szemlélik s így nem látják meg, nem érzik ki, nem tudják felértékelni azokat a dolgokat, melyek a katolikus misztika és világnézet ismeretének a hiánya folytán hiányzanak a lelkükből. Ebből azonban nem azt kell következtetnünk, hogy így minden értéktelen, hanem azt, hogy a tökéletesülésünkhöz *nem az egyoldalúságra, hanem az egyetemes tájékozódásra kell törekednünk* s minden látomásból a dolgok szellemi lényegét, állagát és mivoltát igyekezzünk kihámozni, mert nem hazugságokkal állunk szemben, - annál igazoltabbak a látomások, - hanem egyéni felvételekkel, amelyeknek mások ugyan formái, de a lényegük - egy.

A magunk életéből.

Minden család történetében fordultak elő bizonyos rejtelmes, titkos, misztikus, vagy okkult esetek. Némelyek továbbmennek eme intőjelek mellett, mások elgondolkoznak rajta, egyéni képességeik szerint... Velünk is történt néhány ilyen eset, amik - eltekintve a kísérleti tapasztalatainktól - már magukban is elegendők lettek volna arra, hogy figyelmünket a „más világ” felé fordítsuk. Ezen megkapóbb eseteket ezért sorolom fel, hogy ezekkel is indokoljam, *miért hiszek én a csodás rendkívüliségekben*. Ugyanis *akikkel magukkal történtek rendkívüliségek, azok könnyebben elhiszik a másokkal történt rendkívüliségeket is*. Másként mondva, ha velem lehetséges volt ez, miért ne volna lehetséges mással is az. A tény a *legjobb bizonyosság*, mely elől hátrálni kell mindenféle ellenvetésnek, ha ilyennel jönne elő. S épp itt van a misztika döntő ereje, hogy minden filozófiai ellenmondás, minden teológiai elágazás dacára is bizonyossá tesz egyet, azt, hogy *az ember több, mint aminek látjuk*, illetve nem csak test, hanem lélek is. Ennyi, ez a kis végeredmény nyilvánvalóvá válik minden e téren tájékozódott, vagy tájékozódó ember előtt. S ez maga elég arra, hogy világszemléletünket épp úgy megváltoztassa, mint erkölcsi irányunkat, sőt, hogy a vigasztalan siralomvölgyi életet, reménytelen - hittől és erkölctől áthatott - életté tegye. Már pedig ez a fő, ez, hogy úgy a jelent, mint a jövőt - az igazság szelleme szerint - szebbé, jobbá, igazabbá, örökcélunk szerintivé tegyük, mert - „Mit ér az egész világ, ha lelked kárát vallja,” mondta az Úr Jézus Krisztus.

* * *

A világháborús évek alatt történt velünk, hogy egyik este lefekvéshez készülődve azt halljuk, hogy a szemben lévő minorita templomból „szentének” hangzik át. Ősz volt, a szokásos októberi Mária éneket énekelték. Kinézünk, hogy mi ez a késői templomi ének, s azt látjuk, hogy a templom sötét. Tíz óra felé volt. S a tömegének hangzik... mindketten halljuk... összenézünk, kérdezzük: Hallod? Igen! Figyelünk, s az ének csak hangzik szomorú, fájdalmas hangon: „Évának árva fiai, számkivetett maradéki...” Megkérdeztük egymást, mondd, hol éneklük, s mindketten ugyanazt hallottuk, ugyanazt mondtuk... S ez több napon át így tartott.

Érzésünk az volt, hogy a világháború esettjei, a tisztuló lelkek énekelhetik. Tovább figyeltük, tovább hallgattuk, s az ének csak szólt, hangzott pár száz torokból a sötét éjszakába, a sötét templomból többször.

* * *

Ugyanebben az időtájban történt, hogy a mezőn sétálva a feleségemmel, találkoztunk egy *beteges fiatalemberrel*. Mint természetgyógyászat híve, megkérdeztem mi baja. Elmondta. Pár szó, tanács és részvét után elengedtük. De a nevemet megkérdezte s megjegyezte. Pár hét múlva üzen, kéret. Elmentem, feküdt. Látva, hogy nincs remény a gyógyulásra, felvilágosítottam az örökletről, hogy a halál nem halál, csak átmenet és másnap elküldtem neki egy, a haldoklóknak vigaszt adó könyvet, hogy olvassák fel neki. Aztán elfelejtettem a dolgot, s napokon át nem érdeklődtem iránta.

Egyik éjjel álmodom, hogy rendes lakásomban fekszem az ágyban, úgy, mintha nem is álom, de valóság lett volna. Nyílik az ajtó s belép rajta az illető fiatal ember és ismeretlen kísérője. Az ágyamhoz jönnek s a térdem mellett megállnak. A fiú meghajtja magát és mondja, hogy: „Röck úr kérem, meghaltam, eljöttem búcsúzni, s megköszönni a szívességét. Isten áldja meg.” Újra meghajolt s elmentek.

Másnap jön a fivére s mondja, hogy az éjjel, engem emlegetve, a szent könyvből sok erőt és vigaszt nyerve, meghalt... Az álom olyan volt, hogy ezt én nem álomnak, hanem valóságnak könyvelem el; eljött a meghalt elbúcsúzni.

* * *

Egy kisebb összejöveten egyik barátom, mint ő később elmondta, a mások behatása folytán megbántott s ha nem is volt sértő a kijelentése, de fájt, mert a társaságot mi vittük az Isten útjaira, s a csalódás rosszul esett. A feleségem felkelt s hazament, én még maradtam s aztán végül én is elmentem, de nagyon fájt, hogy senki sem akadt, aki védelmemre kelt volna, holott az egész társaságot mi tápláltuk lelki könyvekkel...

Odahaza az ágyban fekvé beszélgettünk a fájó s minden tekintetben csak irigységtől sugalt, de minket ártatlanul ért bántó dologról, mikor az *én ágyam felett lábaimnál* megjelent mintegy hordó nagyságú szürkés fehérén derengő felhő háromszor végig vonult lábamtól a mellemig. Én bele is nyúltam s a kezem benne derengőn fénylett. E jelenés elvitte a bánatunkat, sőt örömkre vált. Nem érzéki csalódás volt, mert hiszen ketten láttuk a ködgomolyagot lebegni.

* * *

Apám halála után kértem az Urat, hogy mutassa meg nekem *apám sorsát*, illetve azt, hogy mily helyzetben van odaát.

Erre apám jobboldalt megjelenve, egy negyed körcikket ment előttem fehér ingben s mintha valamit vitt volna a kezében, fején fekete sipka volt, s mintha az oltáriszentséget vitte volna... E látomás után megnyugvás szállt rám, úgy érezve, hogy az Úr átvette apámat és az én gondomat.

* * *

Sógornőm meghalt Amerikában s 1918-ban jött a levél, hogy meghalt. Mikor a levelet téli este felé meghozta a postás és elolvastuk, letérdeltünk az Úr képe előtt és lelkiüdvéért imádkoztunk. Ima alatt valami kő berepült az ablakba s azt össze-vissza törve, nagy csörömpölés közt leesett.

Utcai, földszinti lakásunk volt, épp a kapu mellett, így én hirtelen felkelve, kifutottam, megnézni ki törte be az ablakot. Négy-öttagú társaság ment ott. Megkérdeztem, ki törte be az ablakot?

- Hallottuk mi is a nagy csörömpölést, - mondták, - de nem tudjuk. A másik oldalról jött a kő...

Ez alatt a feleségem kiszólt, hogy menjek be, semmi baj sincs, nincs kitörve az ablak...

A meghalt lelke adott jelt, az érte való imát kérve, vagy köszönve... Így éreztük...

* * *

Este lefekvés előtt térden szoktuk elmondani az imánkat. Egyik este az *Úr képe elé térdelve imádkoztunk*. Sógornőm ott volt s a háttérben ott ült, vagy állt és talán imádkozott is magában.

Az Úr képére nézve látom, hogy az Úr profil arcából s szem kitekint, oldalra, illetve lenéz ránk, majd visszafordul... Az imát sem akartam megszakítani, tehát csak annyit mondtam a feleségemnek, hogy az Úr itt volt. Láttam, felelte ő és folytattuk az imát, nem akarva a sógornőm előtt tárgyalni a dolgot.

Ima után azt mondja a sógornőm, hogy: „Én nem láttam, hogy az Úr itt lett volna, hanem csak azt, hogy *az a kép rátok nézett...*” Hárman láttuk ugyanazt!

* * *

A *hires Tárkányi Örzse* nénit felkerestük s behívtuk hozzánk. Be is jött. Többen jöttünk, össze de mind olyan volt, kiket Örzse néni nem ismert. Aztán megkértük, mondja meg, halottaink hogy-mint vannak.

Örzse néni, ki országoshírű halottlátó - tán még ma is él Tárkányban, Füzesabony mellett, Heves megyében - a következőket mondta, kezdve a sógornőmnél:

„Itt áll egy magas, szőke férfi. Nem itt, hanem vidéken halt meg, úgy hozták el ide. Három árva maradt utána, de úgy mondja, hogy már a legkisebb is végez... Azt mutatja, hogy a magán levő fekete ruha az, amiben az ő temetésén volt. Többen fekszenek vele a sírban, hárman”...

S ez mind igaz volt. A legkisebb fiú akkor érettségizett. Férje vidéken halt meg, magas szőke ember volt. Minden talált, noha azt sem tudta, ki-mi, akihez szól...

Aztán egy másik jelenlévő felé fordulva mondta: „Egy fiatal lány van itt, nem otthon halt meg, apjával nem jól volt... Három dolog van magán ő tőle, azt mondja.”

- Nem három, felelt a halott nővére, - csak kettő, a kalapja és a fényképe.

- „Pedig ő hármat integetett nekem, most is, hármat!”

- „Csakugyan, - szólt emez elgondolkozva - a harisnya is az övé volt”...

E fiatal lány a járványkórházban halt meg tífuszban s apjával haragban volt... Minden talált...

* * *

A harmadikhoz fordul, mondván: itt van egy katona, fáj neki, hogy kitették a harctérről hazahozott keresztjét. A sírban vele fekszik kis testvére is. Kis gyerek...

Téves, mondja a halott nővére. A fivéremet hazahozattuk, a keresztjét is kitettük a szobából, de a sírban senki sincs vele, üres a családi sir. Örzse néni se engedett, az úrinő sem. Elváltak. Pár nap múlva jön az úrinő a közli, igaza volt, mert anyjától most tudta meg, mikor elmondta a dolgot, hogy ott fekszik egy kis koraszülött a sírban harminc-negyven éve...

Még másokkal is meglepően beszélt Örzse néni, úgy hogy valamennyien meggyőződve váltunk szét, látva nemcsak Örzse néni képességét, hanem azt is, hogy van lélek, van túlvilági, testnélküli élet!

Feleségem nagynénjének férjével történt, hogy hallva nővére rosszulását, lóháton átnyargalt a másik faluba. Csallóközön, a síkságon szembe jött vele egy oly nagy „kutya”, mint a ló s elment mellette. Fel se tűnt neki, de mikor tova ment a jelenés, észbe kapott, hogy mi volt ez a szörnyű nagy kutya és utána nézett, a másik pillanatban, de sehol semmi... Eltűnt... Később tudta meg, hogy nővére akkor halt meg, mikor megjelent a fantom...

Hogy a lelkek állati alakban is megjelenhetnek s jelennek is, azt sok tény igazolja. Innen tán ama hit, hogy az emberek állatokká is lehetnek és - viszont...

* * *

A ref. temető öreg sirásója mesélte nekünk, hogy mikor mint fiatal ember átvette a temetőt, a toronyban lévő ládában sok csontot és koponyát talált. Bántotta ez őt s szépen elásta egy sirgödörbe mindet.

Éjjel „álmodja”, hogy jöttek a lelkek, kinyílt az ajtó s azok szép sorban jöve az ágya elé állnak, némán meghajolnak, majd megfordulva elmennek. Álom, mondják. Pedig ez több, mint álom...

Eljöttek megköszönni, hogy csontjaikat eltemettem, mondta az öreg Dobos bácsi...

* * *

Feleségem fivére nyaranta szeretett kint aludni a lugasban. Egy nap mondja, hogy egész éjjel öntögetik a burgonyát egyik hordóból a másikba... Nem hitték. Más éjjel, mesélte ő, az történt, hogy a hasábfákat rakták, dobálták egymásra... Nem hitték, mert semmi alapja nem volt a mondottaknak. Harmadik éjjel látja, hogy az eperfa alatt két férfi áll és kis köveket dobálva a lugasba, incselkedik. Beszaladt, kihívta a többieket, de azok semmit sem láttak. Ott állnak, mondta, a fa alatt, hisz a kutya azokat ugatja s a nadrágjukat is tépi... Mit se láttak, csak azt, hogy a kutya ugatva tép valamit a levegőben az eperfa alatt, mialatt a lelkek tovább nevettek a fa alatt, így látta ő...

* * *

Se vége, se hossza nem volna azoknak a többé-kevésbé figyelemre méltó eseteknek, amelyek az elhaltak lelkével kapcsolatosak, de - sajnos - ma már nem merik ezeket a tényeket közzétenni, nehogy tudományos értéküket és józanságukat kétségbe vonja a még „tudományosabb” tömeg...

Pedig amíg az emberiség nem lesz meggyőzve arról, hogy van örökélet, ahol földi élete után osztályozzák el jobb vagy rosszabb sorsba, addig - hiába minden földosztás, törvény, paposkodás és sok minden „közművelődési” igyekezet, hitvány marad az emberiség, mert nem a műveltség, hanem az életcél, egyedül ez az a valami, mely megváltoztatja - világnézetünk milyensége arányában - a lelkületünket és életmódszereinket...

Akik meggyőződtek, megjavultak. Akik kétségben, vagy épp tagadásban vannak, csak figyeljük meg, mind erkölcsi minuszban is szenvednek... Ezekből nemzeti értéket sose nevelhetnek se egyetemmel, se templommal. A hitvány embernek hazaszeretete is - hitvány...

F. Jolán, buzgó katolikus nő beszélt az alábbi vele történt esetet. Elvesztette ékszereit, karkötőjét és óráját. Nagyon sajnálta, mert minden kis vagyona ez volt, amit nem vagyonszerzésből, hanem temetésére gyűjtött. Szent Józsefhez imádkozott, kinek amúgy is nagy tisztelője volt. Éjjel, álmában megjelent neki Szent József s mondta, hogy a Tompa-utca sarkán lévő nagy kő alatt vannak ékszerei, ott megleli. Nevezett nő azonnal felkelt s a hajnali szürkületben kiment a jelzett helyre s ékszerei ott voltak a kő alá téve sértetlenül... Hogy-mint került oda, ma is titok ő előtte is... Szent József segítő keze... Sok volna még, de majd a mágia történetének kötetében idézünk egyet-mást.

Tudom, hogy ezek az esetek a „józan észnek”? nem kielégítőek... de nekem elég volt arra, hogy *a túlvilágba vetett hitemet meggyőződéssé érlelje!*

* * *

A telepátiaának egyik megkapó esetét éltem át én magam is Prohászka püspökkel kapcsolatban. Előre kell jeleznem, hogy a nagy püspököt nagyon szerettem s többször voltam vendége is, innen eredeztetem megérzésemet.

Egy nap azt *álmodtam*, hogy a templomban vagyunk. A templom tele volt hívekkel s ő, Prohászka misézett. Mise végén kifordul az oltártól, kezében a szent kenettel, kérdi, kit kenjen fel. Sokan felálltunk, de csak ketten mentünk ki az oltár rácsához, egy bekötött fejű parasztnő és én. S ott letérdeltünk. A szent püspök lejött a rácsig és ott engem - kereszt jellel - homlokon kent s visszafordult az oltárhoz. Utána akartam szólni, hogy eme másikat, a parasztnőt is kenje fel, de nem mertem. Erre felébredtem.

Az utánérzésem az volt, hogy Prohászkaival valami nagy történik, meghal... Rá 13 napra meghalt.

* * *

Hasonlóan álmodtam meg Anyám halálát is. Láttam a vele már indulni készülő vonatot, siettem, hogy elbúcsúzzam tőle, de két nagy kofferom - világi gondok s terhek súlya - miatt nem tudtam elég gyorsan futni s mire odaértem, elindult vele a vonat... Sajnos, így is történt. Pár nap múlva meghalt és mire odaértem, már elutazott az örökkévalóságba.

Ilyenek után - nem is említve a kisebb-nagyobb telepatikus eseteket - megcáfolhatatlanul hiszek a lélek felsőbb képességeiben, illetve abban, hogy az ember a jelen érzékszervein kívül még más lelkszervekkel is rendelkezik és félig-meddig már jelen életében is, egy másik világban is él, - a szellemvilágban.

A látomások.

A látomásokra - bár ez is a misztika történetébe tartozik - nem nagy teret szánunk, mivel azok a jelenések, illetve a tények mellett nagyon gyenge érvek. A tények mindig objektív, míg a látomások csak szubjektív dolgok. Első mindenkinek, a másik csak annak az alanynak igazoló, akivel történt. De mégis vannak olyan látomások is, melyeket a „kisérő tények” részben vagy egészben igazolnak. Arról, hogy kik részesülhetnek látomásban, mik azok a feltételek, melyek folytán valakinek látó, vagy halló lelki szervei is kialakuljanak, nincs kellő ismeretünk. Általában azt látjuk, hogy egyik kelléke az aszketikus élet, másik kelléke a lelki, illetve meditációs élet, de vannak kivételek, mint éppen a lourdesi kis 14 éves Bernadetténél is láttuk, hogy minden előélet nélkül, *veleszületett* képességei folytán is felléphet a látnoki képesség. Ilyen ritkább. A legtöbbnél, amint említettem, az aszketikus élet, vagy nagy betegség, a sok nélkülözés váltotta ki a testiélettől elnyomott lelki szervek felszabadulását. Mert körülbelül ez volna az általános szabály; mennél inkább lecsökkentjük a testiség erőit, uralmát, szóval a testiséget böjtökkel és virrasztásokkal, annál inkább kibontakozik a lelkiesség „fizikuma”. De csak a fizikuma! S az illető látó lesz. Ez esetben azonban még látnoki mivolta *lehet démoni is*. Ahhoz, hogy isteni kapcsolatokat is nyerjen, szükség van a lelkiességre is, imára, lelki olvasmányra, lelki kontemplációra, szóval a szellemi életre is. Nyilvánvaló, hogy ki mennyire magával hozta már képességeit, annyival könnyebb azok teljes kifejllesztése. Itt a különbség a misztikus és a médium között. Egyik felsőbbrendű *egyéniséggé*, másik csak *eszközzé* lesz „fejlődése” alatt...

* * *

A látomások lehetnek öntudatosak és lehetnek olyanok, melyek elragadtatásban, extázisban adódnak. A legtöbb látomás azonban - s ezért nem nagy értékűek - olyan tárgyú, formájú és természetű látomások, mint amilyen nevelésű, gondolkodású, vallási képzettségű az illető látnok... Azaz egyéniek többnyire... Ezért nem nagy értéket tulajdonítanak nekik, *de viszont értékteleneknek sem lehet mondani*, hanem - mint a mindennapi életben - olyan többé vagy kevésbé értékes valaminek - ténynek vagy megérzésnek - mint amilyen az élő embertársaink gondolkodása, érzése, előrelátása. Vagyis nem mindig többet érők, mint amilyenek az - „álmodások... álmaink tisztább, életteljesebb részei... Lényegében egy is a kettő, mindkét esetben, amint majd a misztika tanaiban kifejtjük, a „lélek kilép a testből” és ama „másik” világban, ama másik „életformában” folytatja életét, mialatt teste itt „alszik”, amely életformában ez - a földi élet tűnik álomnak, épp úgy, mint ahogyan nekünk ama másik élet tűnik fel álomnak, ha lelkünk visszatérve testébe, felébredünk, holott egyik se álom, hanem mindkettő egy és ugyanazon életnek, mondjuk így, alsóbb és felsőbb fokú, másformájú élete. Mert a szellem soha nem alszik, csupán a test, sőt még az se, mert testi működését folytatja álom alatt is, csupán szellemi működése lép át más létformára, más világba. *Ezt az elméletet igazolják ama sok-sok esetek, amelyek alatt - mint a bilokáció is - a test aludt s a lélek máshol tevékenykedett, máshol volt*. Ennek az álomnak másik, mélyebb foka az ájulás is, mely, ha bár fizikailag rokon az elragadtatással, mégis egyáltalán nem az, mert szellemileg véve egészen más „kihelyezkedéssel” jár az ájulás, mint az elragadtatás, noha némely elragadtatott ájultnak látszott néha... De csak látszott, mert sohse volt az! Az ájult fáradt, mit se tud jóformán, míg az elragadtatott feleszmélése után könnyű, boldog, mintegy lelkileg töltekezett lény lesz, akin meglátszott, hogy „kapott”... Mindezt azért kell megjegyezni, mert vannak olyan démoni jelenségek és látomások a misztika, illetve mágia területein, melyek isteninek látszanak, noha közelebbről vizsgálva, démoniak...

* * *

Az igazi misztikus mindig tudja, megérzi, mikor vannak démoni látomásai, vagy kapcsolatai, míg a hamis, vagy nem isteni vezetés alatt állók nem tudják e kettőt megkülönböztetni, egy kalap alá vesznek mindent; kivált a lelkifejlődés kezdetén találhatók, illetve tapasztalhatók ezek.

Hogy a látomásokban mit kaphat a lélek, milyen titkokba avatódik be, azt mi nem tudjuk felfogni, mert - mint mondják - nem lehet azokat emberi érzékek részére „lefordítani”... Csak vázakat, csak *hasonlatokat* adhatnak, mert szem nem látott, fül nem hallott, azaz emberileg érzékelhetetlen dolgokkal találkoznak a lelkivilágban, amely már nem anyagi, hanem valami titkos energia világ... Ezért „kibeszélhetetlen dolgok” azok; másrészt azért is, mert az isteni beavatásra méltatlanoknak tudtára sem szabad adni, hiszen azoknak, - akik a hitnek kezdeti fokait sem érték el, azt, amit e földi életben hinni és ismerni kellene, - hogy beszélhetnénk ama felsőbb hitéletről és tanról, amely már az anyagi élet anyaga... Akik odaérnek, előbb-utóbb elnyerik azt a lelkibeavatást, ama lelkivezetést, amely az ő igazságot és isteniekét szomjazó lelkének „kijár”... Mert *mindenki azt és csak azt a tanítást kapja, amely tanításra már előképzett lett, képessé vált*... Ezért kell a misztikus élethez az előzetes lelkiáthasonulás, áttisztulás, előkészülés, szóval a „felsőbb osztályba léphet” - előfeltétele...

* * *

Az itt felsorolandó látomásokat nem azért említjük, hogy azokat bárki is higgye, ezt az Egyház nem kívánja! hanem csak azért, mert azok is a misztika történetébe tartoznak, - másrészt mert ezek előismerete nélkül a mágia történetét tárgyaló másik kötetben nem volnánk eléggé beavatottak, illetve tájékozottak.

* * *

A *lourdesi kis Bernadettenek* annakidején tizennyolcszor jelent meg a Szent Szűz s noha a jelenést senki se látta, csak a kis Bernadette, mégis hiteltérdemlőnek mondható, mert amíg elragadtatása, illetve a látomás tartott, a kislány annyira átszellemült, szinte mintegy megdicsőült arcú volt s annyira magánkívülien viselkedett, mozdult és figyelt a hozzá beszélő szent jelenésre, ki magát „Szeplőtelen Fogantatásnak”, azaz Szűz Máriának mondta, hogy elragadtatását lehetetlen kizárni.

Ennyi a leszögezhető igazság. Hogy ott forrás fakadt, az nem döntő tény, mert a barlang, melynek fenekéből kikaparta a forrást, majd annak mások kifolyó utat csináltak, nem érv, amint azt a vizsgálatot vezető papság is megállapította. A gyógyulások sem fontosak, mert hisz a hit az, mely gyógyít - legtöbbször... Hogy azonban rendkívüli és nemcsak „hittel” magyarázható csodás gyógyulások is történtek ott, azt a lourdesi feljegyzések igazolják, melyek szerint nem egy olyan rendkívüli gyógyulás is történt, amelyek a mai orvosi tudománnyal megmagyarázhatatlanok.

Amik a lourdesi szent jelenésekkel kapcsolatos „utójelenések” voltak, azok inkább igazolják a kis lány látomását. Ugyanis, midőn a Szent Szűz jelenéseinek végeszakadt, illetve, mikor a jelenés elérte ama célját, mit meg is hagyott a kislánynak, hogy eme helyen, ahol ő megjelent, kápolna építtessék, más, démoni jelenések következtek.

Ezt előzőleg tudni kell, hogy mikor a szent jelenések kezdődtek, illetve mikor negyedszer jelent meg a barlang bokrai fölött állva a Szent Szűz, ezt megelőzőleg a kis Bernadette imádkozott a barlang előtti földön térdelve. „*Ekkor a föld gyomrából előtörő ádáz hangok zűrzavara* terjedt el a Gave patak vize felett. E hangok egymást hívták, keresztezték egymást, egymásba ütődtek, mint egy civakodó tömeg kiáltozása. Egy, a többit túlharsogó hang sívítva, dühvel telten kiáltozta: menekülj, menekülj! E fenyegetésnek tetsző hangra a nő - Szent Szűz - felemelte fejét, összeráncolta szemöldökeit s a folyó felé tekintett. S ez egyszerű tekintetre a lármázók megrémültek s minden irányba szétfutottak.” (Estarde.)

A jelenések alatt - folytatja Estarde könyve - „a félelemtől megszállt gyermek felemelte kezeit és a szikla Nagyasszonyához fordult segítségért.” Az elmenekültek aztán „a távolba lehelték ki a dühük hörgését.”

Alig multak el a jelenések az ördögök is megkezdték romboló és elijesztő munkáikat, hogy ellensúlyozzák a Szent Szűz tervét.

„Egy napon egy fiatal leány azzal jött haza a barlangtól, hogy a sziklák mélyéből égi hangok titokzatos zenéjét hallotta, mely az *érzékre kábító hatást gyakorolt*. Azt hitte, hogy ily zenére csak az angyalok képesek.

Másnap ugyanaz a fiatal leány azon szándékkal tért vissza a barlanghoz, hogy ott olvasóját fogja imádkozni, de azt is remélte, hogy hallani fogja az előző nap csodás zenéjét. Amint imádkozni kezdett, kimondhatatlan tiszta *angyali ajkak hangjához hasonló* ének ütötte meg ismét füleit. Visszafojtott lélegzettel figyelt e dallamos, *csábító* énekre, mikor egyszer csak lassan-lassan, de egyre erősebben idegenszerű összhangtalanság, hamis rikácsoló hangok zavarták meg a zenei költeményt. Az elbűvölő ütemek nemsokára zürzavaros tömkeleggé, leírhatatlan kakofóniává változtak. Aztán hirtelenül csend állott be. Néhány másodperc múlva baljóslatú moraj, tisztátalan állatok harcához hasonló zaj támadt a sziklamélyedés belsejében. Fojtott morgások, vad ütődések, összeeső viaskodók tompa zuhanása. Nem várta be a zürzavar végét, elfutott a fiatal leány s több héten át nem mert megjelenni a barlangnál. Mikor ezen eseményről beszélt, elsápadt és remegett a borzalomtól.”

„Majdnem ugyanezen időben egy rendkívüli kalandról beszéltek Lourdesban, mely egy saint-péi, vagy egy szomszédfalubeli emberrel esett meg.

Ez az ember békésen ment a tarbesi vásárra, a vásárt megelőző napon s a Pauból Lourdesbe vivő úton haladt. A barlanggal szemközt menve, levetette sapkáját és keresztet vetett magára, mint ahogy a Pyrenéek jámbor lakosai tenni szokták. Egyszerre csak egy furcsa *fénygömb vette körül* s minden erőlködése dacára sem bírt mozdulni se előre, se hátra. Magánkívül és elhülve az ijedségtől ösztönszerűleg és gépiesen ismét keresztet vetett. E pillanatban valóságos *dörejjel pattant szét a gömb* s minden ismét sötétbe borult. A téren át *csufondáros nevetést, káromló gúnyolódást* hallott.”

„Lourdesban *hirtelenül* a látomásos valóságos járványa ütött ki s különösen a kis leányokat és kis fiúkat szállta meg. Mikor ezen gyermekek egyike vagy másika a barlanghoz közeledett, egyszerre lázas szemlélődésbe esett és a barlang belsejében mindenféle képtelen alakokat vett észre.” Egyiknek koronával ékített madonna jelent meg, másiknak Szent József, Szent Péter Szent Pál, az evangélisták stb.

Másik a sziklamélyedés felé nézve a következőket látta: „....egy nőt láttam felém közeledni, teli arannyal, tarka színekkel díszítve. A nő kezeit és alsórészét *hamuszürke, a viharfelhőhöz hasonló* felhő takarta el. Nagy, fekete szemeit rám szegezte, *mintha fölfalni* akart volna. Arra gondolva, hogy az ördög, elmenekültem.” Hazaérve a félelemtől kidülledt szemekkel mesélte el ezeket.

Egy fiatal parasztember, ki egyedül szokott a barlangnál megjelenni, „amint a barlanghoz közeledett, valami megszállta és *szédítő gyorsasággal elkezdte forgatni*. Mikor *körforgását* megszakította, a levegőbe bámult s kezeivel mintha valami képzelt lényt követett volna. Ezen utóbbi gyakorlat közben a szikla merőleges oldalára tett néhány lépést s azon az egyensúly törvényei ellenére megállott. Rendes lelki és testi állapotát visszanyerve, a fiatal paraszt ember *levert lett s egész zavartan távozott a barlangból*. Ha kérdezték, *azt felelte, nem volt ura a saját akaratának s a szikla bensejében működő titkos erő készítette arra, amit cselekedett*”.

Egy nyolc-kilenc éves gyermek térdelt a szikla előtt s mintha látomása lett volna, testtartása áhitatot mutatott, „tekintetével a szikla mélyén valami rejtélyes dolgot követett, mely őt bizonyos *erőltetett mosolygásra* készítette. Majd hirtelenül hanyattvágta magát s *hengerhez hasonlóan gurult le össze-vissza a lejtőn*, a barlang belsejéből egészen a Gave partjáig. Sikongani kezdtek s több asszony elszaladt. Magához térve a gyerek, *nem tudta hanyattvágódásának és legurulásának okát megmondani.*”

„Egy este az egyik anya három- vagy négyéves gyermekét tartotta maga előtt átölelve, midőn több asszony imádkozott a sziklacsúcson. A kislány egyszer csak elkiáltotta magát a meglepődés hangján, kibontakozott az anyja karjai közül s előre haladva, *karjaival láthatatlan lény felé integetett*. A jelenlévők rémületben törtek ki és az anya kölykét védő oroszlánként rántotta vissza gyermekét a mélység széléről. S a gyermek nem tudott semmiféle felvilágosítást adni, hogy mitől zavarodott meg.”

„Ezen események után néhány hónapra egy majorosnak, a barlangtól néhány száz lépésnyire a folyó magas partján épült ház lakójának a fiát, különös betegség szállta meg, melyről az orvosok nem tudták, hogy micsoda.

A körülbelül tizenkét éves fiú szelíd, rokonszenves természetű volt s egész addig kifogástalan egészségnak örvendett. *Minden átmenet nélkül hallgatag, ingerlékeny lett s a teste alaktalan tömeggé zsugorodott össze*. Inkább morgott, mint beszélt és oly kifejezéseket használt, miket környezetében *senki se értett meg*. A nap bizonyos szakaiban rettentő *görcsök fogták el*.

Egy nap nővérem két vagy három barátnéjával felkereste őket. Bármennyire kérték is, hogy beszéljen, nem kaptak tőle semmiféle választ. Ekkor jött meg a fiú atyja s behívta őket... a konyha küszöbén megállította őket a beteg gyermek kiáltozása és *kétségbeesett tekintete*. A düh rohamában bántalmazni kezdte a nőket, a leggyalázatosabb jelzőket szórva rájuk. Haragjában egyszer csak hirtelen, mintha valami titkos rúgó lökte volna, béka módra ugrált a konyha egyik végétől a másikig.”

Beluze atya, a franciaországi missiok papja ezen időben Lourdesben tartotta szentbeszédeit, hallva a betegségről, azonnal a helyszínre ment, megfigyelte a gyermeket s kijelentette, hogy *ördög tartja megszállva*. Néhány nap múlva exorcizálta (azaz ördögűzést végzett) s a fiú majdnem tüstént visszanyerte egészségét.

Bernadette is kijárt mindezen idők alatt a barlanghoz, de *előtte csalóka fény, hamis ábrázatok sohasem jelentek meg*.

* * *

A kis Bernadette látomásainak igazolására felhozzuk az alábbi pár rendkívüli „akkori” gyógyulást is, melyhez hasonlók azóta százával voltak már ott.

A barlang vize, ahelyett, hogy kiszáradt volna, napról-napra bővebb lett... Márc. 25 óta, de már néhány esetben megelőzőleg is, ettől a víztől érintve nagyszámú beteg azonnal meggyógyult. Egyszerű mosakodásra némelyek visszanyerték *látásukat*, mások *hallásukat*, mások *szélütött* tagjaikat kezdték használni, mások - kiket lassú sorvasztó baj emésztett, - életképességüket nyerték vissza.

A csodás esetek igazolták tehát Bernadette látomásának igaz voltát!!!

* * *

Az ilyen „igazolt” látomások persze ritkák, de vannak. Ilyen volt a sok-sok között *Ansoald poifiersi püspök esete*, ki Siciliából visszafelé utazva, tengeri vihar folytán egy kis szigetre került, hol jámbor remetére akadt, kivel sokat beszélgetett szent dolgokról. Végre azon

országról kezdtek beszélni, ahova a püspök tartozott s így többek között Dagobetról, Franciaország királyáról folyt a beszéd, akit nagyon magasztalt a főpap, mire a remete közbevágott: „Úgy látszik nem tudja, hogy Franciaországból való elutazása óta ez a király elhalt?” Majd elbeszélte neki látomását: „Egy reggel, az imában átvirrasztott éjszaka után, kimerülten elaludtam s *megjelent* előttem egy *tiszteletreméltó* aggastyán, aki megfogván karomat felrázott s felébresztett, miközben folyton ezt kiáltá: „Gyorsan fel! Kelj fel! *Kezdj imádkozni* és kérjed az Isten irgalmát Dagobert király számára, kinek lelke ma jelent meg Isten előtt.” - Felkeltem, imádkozni kezdtem. Egyszerre csak láttam, hogy a Földközi *tenger hullámain egy csapat gonosz lélek* egy hajóban vitte Dagobert királyt s a *stromboli tűzhányó felé tartottak*, honnan folytonosan tűzlángok emelkedtek fel, lökdösték, ütötték, verték, mindenféleképpen kínozták őt. A szerencsétlen király sóhajtozva hívta segítségül Franciaország védszentjeit: Szent Dénest, Szent Mór, Szent Mártont, kérvén őket, hogy emlékezzenek a fényes egyházakra, melyeket életében nekik építtetett és segítsenek rajta végső szükségében. Egy pillanat múlva az eget felhők borították, a felhőkből villám cikázott s megjelenni láttam a dicsőség fényében tündöklő a három szentet, kiket a király segítségül hívott. - Oh, kik vagytok, kik végre segítségemre jöttök? - kiáltá esdeklő hangon. Mi Dénes és Mór vértanuk vagyunk s ez itt Márton, a toursi püspök. Mivel segítségül hívtál s mivel életedben tisztelőnknek mutattad magad, hívásodra jöttünk, hogy kiragadjunk az ördögök kezéből s a boldog örökkévalóságba vezessünk téged. A pokoli szellemek dühös lármája dacára kicsikarták kezeikből egész lényében remegő áldozatukat s közbül véve a királyt énekelve vivék fel az égbe.

Ez volt a remete előadása. A püspök hazaérkezvén köztudomásra hozta e látomást s kitünt, hogy az tökéletesen megegyezett Dagobert király halálának körülményeivel, miért is az egész történelmet bevésték márvány sírkövébe, hol azt én is láttam s bárki megtekintheti.” (M. Louvet. Tisztító tűz 19-20. o. Görgényi fordítása.)

* * *

A következőket írja még Louvet: „*A tizedik század végén Cluny-ban élt egy Odiló nevű szent apát. Egy rouerguei tartománybeli szerzetes, a jerusalemi szent helyeket meglátogatván, hajóra szállt, hogy visszatérjen hazájába. A vihar egy elhagyott, kopár szigetre vetette ki Szicília partjai közelében, melyek tűzhányó hegyeiről ismeretesek. Itt egy jámbor remetével találkozott, akivel istenes dolgokról beszélgetett. A remete megtudva, hogy a szerzetes Aquitániából való, kérdé tőle, vajjon a clunyi zárdát útjában fogja-e találni hazautaztában s ismeri-e ott Odiló nevű apátot? Ismerem, felelte, mire az apát folytatta: „Nem messze innen vannak földalatti helyek, honnan éjjel-nappal, minden pillanatban láng- és füstgomolyagok törnek elő s e félelmetes tüztengerből lehet hallani, mint sóhajtoznak azoknak lelkei, kik még nem tettek teljesen eleget vétkeikért. Legutóbb is az ördögöket - kik e helyeken az Isten igazságvégre-hajtói - hallottam sírni és panaszkodni, mondván: Odiló az ő imái és jócselekedetei által e lelkek közül sokat elragadott tőlünk. Keresd fel Odilót s mondd meg neki, folytassák imáikat és alamizsnáikat e szerencsétlen lelkekért, hogy azok mielőbb kiszabadulhassanak.”*

Ezeket a lourdesi jelenéssel kapcsolatban idéztem, rámutatni, hogy a *földalatti alvilág*, - melynek létét sok látnok állítja - nemcsak képzelet és mese, hanem - valóság is.

* * *

„*Spanyolország Zamora városában egy franciskánus és egy dominikánus megígérte egymásnak, hogy amelyik hamarabb meghal, értesíti odaátrol a másikat. A franciskánus halt meg előbb s midőn a dominikánus az ebédülőben terített, megjelent neki s szívélyesen üdvözölte, majd monda, hogy ő üdvözült ugyan, de még sok szenvedés vár reá azért a végtelen sok apró bűnökért melyeket nem eléggé bánt meg életében. „Semmi sincs a földön, amiből e kínokról*

fogalmat szerezhethetnek magatoknak. Akarod-e ennek kézzelfogható bizonyosságát látni?” A megholt ekkor rátette *jobbkezét az ebédlő asztalra s kezének nyoma oly mélyen beégett abba*, mintha izzó vassal sütötték volna bele. Ez az asztal meg volt a mult század forradalmáig, de akkor megsemmisítették más kegytárgyakkal együtt...”

* * *

Tisztelendő Ágnes domonkosrendi apácának élettörténetében van megírva, hogy *gyóntatója gyakran megjelent neki és sürgette*, imádkozzon érte. Egy napon aztán kezét az apáca vállára tette s Ágnes hat óránál tovább érezte a tisztítóhely égető hevét.

* * *

Egy pap, ki nem akart elkészülni közeli halálára, meghalt anélkül, hogy a szentségeket magához vette volna. „*Midőn már temetésére készültek, kinyitá szemeit s e szavakat mondá*: „Mivel halogattam az utolsó megtisztulás kegyelmét elfogadni, ezért száz évre a tisztítóhelyre lettem ítélve.” Ezeket mondván, *szemeit lecsukta* és ismét elnyugodott, a legnagyobb rémületben hagyva a körötteállókat. (Feltámadt!?)

* * *

Az *egyik gazdag ember meghalt* anélkül, hogy rendbehozta volna pénzügyeit. Nemsokára megjelent Espinoza Ágoston jezsuita atyának, ki szent életét a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért szentelte s kérdé a megholt: „Ismer ön engem? - Ismerem, felelt amaz, hisz én gyóntattam meg.” - Úgy van, azért jöttem, az Üdvözítő engedélyéből, hogy felkérjem, tegyen eleget az isteni igazságnak és tegye meg helyettem azt, amit már én többé nem tehetek meg. Kövessen egy pillanatra. A szerzetes előbb főnökétől kért engedélyt, hogy követheti-e s aztán követte a szellemet, aki anélkül, hogy egy szót szolt volna elvezette őt a városnak egy hídjára, ahol eltűnt egy pillanatra, majd egy erszény ezüsttel tért vissza, melynek egy részét átadta az atyának, hogy vigye magával s aztán mindketten visszatértek a szerzetes szobájába.

Amint visszaérkeztek, a meghalt a szerzetes kezeibe adta a többi pénzt is egy írott jegyzékkel, miközben ezt monda: „Ezen jegyzék feltünteti, kinek mennyivel tartozom, ezt az összeget ossza ki hitelezőimnek, a többit fordítsa engesztelő jócselekedetekre lelkem nyugodalmáért.” Ezzel eltűnt. A páter eleget is tett. Amiért is nyolc nap múlva újra megjelent a megholt, megköszönni a páter jóságát.

* * *

A *franciskánusok 1185. évi évkönyvében* van feljegyezve, hogy egyik soká betegeskedő szerzetes megunta betegségét és meghalni kívánt. Órangyala megjelent s kérdi, - hátralevő szenvedéseit hol akarja elviselni, itt-e még egy évig szenvedve, vagy a tisztítóházban három napig? A tisztítóház választotta, mire kellő előkészület után - minekelőtte elmondta látomását is szerzetes társainak - meghalt.

Egy nap múlva az őrangyala felkereste a tisztítóhelyen, mikor szemrehányást tett a lélek, hogy már száz éve itt szenved. Mikor megtudta, hogy csak egy napja szenved még, visszavonta kérését s inkább a földön kívánt éveket szenvedni, mint ott három napot... S ekkor, égi engedélyre s őrangyala segítségével *a megrémült szerzetesek szeme láttára a lélek visszaszállt testébe, melyet elhagyott s a halott feltámadt* és mihelyt beszélni tudott, elmondott mindent s egy évig türelemmel viselve fájdalmait, *egy év múlva meghalt*.

* * *

A rómaiak Nagyboldogasszony ünnepét megelőző éjjelen szokás szerint meglátogatták a templomokat kezükben égő gyertyával. Egyik évben előkelő nő térdelt a Capitoliumon lévő „Ara Coeli” templomban. Egyszerre megjelent előtte egy, azon évben meghalt nőismerőse, az ajtó mellett. Tisztába akart jönni látomásával s megfogta e nő kezét, kérde: „Nem te vagy-e Marozie, az én keresztanyám? Az vagyok, felelt amaz. Hogy vagy te most az élők között? - Máig iszonyatos tűzben voltam fiatalkori hiúságaimért, de az ég királynéjának mai napi nagy ünnepén, - mikor ő mindig leszáll a tisztító tűzbe és sokakat kiment onnan, - én is kimenttettem. A többieket nem látod te, csak engem, pedig nagyon sokan vagyunk.” - A halott lelke látva a csodálkozását, így folytatta: „Szavaim igazolásául tudd meg, hogy egy év múlva, Nagyboldogasszony napján te is meg fogsz halni, ha nem így lesz, vedd a dolgot káprázatnak.” Damiani Szent Péter írja, hogy e nő - egész életét jócselekedetekben töltve - az ünnep vigiliáján beteg lett s másnap, a jóslat szerint, meghalt.

* * *

Egyik vitéz katona, ki Nagy Károly császár idejében szolgált, érezvén halálát, unokaöccsét hivatva reáhagyta fegyverét, míg lovát, - így kérte, - fordítsa jótékonyásra és misékre. Ez mindent megígért, de nem teljesítette ígéretét. Egy reggel, az elhunyt halála utáni hatodik hónapban, a meghalt megjelent a hűtlen örökösnek s szemrehányások között monda, hogy kimondhatatlan kínokat szenvedett, mert nem teljesítették kérését, majd folytatta: „De te nemsokára megfogsz halni s te szenveded el a hátralévő bűnhődésemet.” Pár nap múlva beteg lett és meghalt.

* * *

Rhabanus Maurusnak Trithemius által írt élettörténetében még megrázóbb esetre bukkanunk. 830-ban történt, hogy a döghalál több szerzetes között a szerzet főnökét is elragadta. Maurus előhívta Edelárd pátert s meghagyta neki, hogy a meghaltak lelkiüdvéért szokásos jótékony-ságot végezze el, ossza ki a szegényeknek a szokásos élelmiszert. Edelárd megígérte, de mit se tett, gondolván, mirevaló ennyi koldust etetni. Jó lesz a szerzetnek is... Egyik este több dolga lévén, tovább fennmaradt a rendes időnél s mikor - késő éjjel - kezében gyertyával pihenni indult, az énekkar helyén keresztül menet, ott látta ülni az apátot a szerzetesekkel, kik tanácsot tartottak. Meglepődve nézi őket, mit csinálhatnak ezek, mikor egyszerre látja, hogy ez a meghalt főnök és körötte a meghalt szerzetesek... Ijedtsége földhöz tapasztotta és látja, hogy két szerzetes a halottak közül fölkel helyéről, odajönnek, levetkőztetik szerzetesi öltönyéből s a főnök parancsából kemény büntetést szabnak rá, mialatt a főnök így szólt: „Vedd fösvény-séged büntetését, de ez még nem minden. Sírodba, hova három nap múlva alájössz, még sokkal kegyetlenebb büntetés vár reád: mindazon imák, melyek éretted fognak elhangzani, azok javára fordíttatnak, akiket átkos fösvényiséged megfosztott eddig azoktól.”

Midőn éjfélkor az élő rendtagok énekkara bejött a hajnali zsoltosma elvégzésére, ott találták Edelárdot vérrel és sebekkel borítva a földön. Betegszobába vitték, hol elbeszélte látomásait, mit sebei igazoltak... Kellő bünbánat mellett harmadnapra elhunyt...

A szokásos 30 napi könyörgést végezték érte, mikor megjelent s kijelentette, hogy azokat nem az ő, hanem azok javára fordították odaát, akiket ő megfosztott azoktól nemtörődömségével s kérte, hogy újra végezzék el, mert ő csak akkor szabadulhat rettenetes kínjaitól, ha már azok kiszabadultak. A szerzetesek tovább imádkoztak és alamizsnálkodtak. Másik hónap végén újra megjelent a meghalt, arca vidám volt, ruhája fehér... Szenvedése végét ért.

* * *

Portugáliai szent Erzsébet leánya Constancia hirtelen meghalt. A királynő a hírt hallván, leánya temetésére utazott. Útközben egy remete futva jött elé s kihallgatást kért s elbeszélte, hogy Constancia királyleány neki többször megjelent s kijelenté, hogy hosszú és kemény kiengesztelődésre ítéltetett a tisztítóhelyen, de egy év múlva kiszabadul, ha érte mindennap misét mondanak. Mendez nevű papot megbízták a szentmisék elvégzésével. Egy év múlva Constancia megjelent szent Erzsébetnek, fehérbe öltözve, dicsőségtől körülvéve, közölve szabadulását. Szent Erzsébet örömeiben a templomba sietett s ott találta Mendez áldozárt, aki jelenté, hogy tegnap végezte el a 365-ik misét...

* * *

A csodálatos melléknévvel *megtisztelt Krisztina* élettörténetében olvassuk, hogy nem csak napokon át nem evett, nem ivott, hanem hogy állandóan szörköntöst viselt, véresre ostorozta magát, tövisbokrok közt hempergett, ahonnan vérrel borítva távozott, majd több ízben égő parázs közé vetette magát, melyekből csak nyilván csoda által szabadulhatott ki, majd a lángok után jeges tóba merült, hol imádkozva több órát töltött, máskor egy malom kerekei által hagyta magát körülforgatni, hogy tagjai összetörtek s mindezt a *tisztítóhelyen* szenvedő lelkekért tette, *akik seregestül jelentek meg, hálálkodni szabadulásukért.*

„Egy napon aztán meghalt s megjelent Isten ítélőszéke előtt, ahol az Úr megkérdezte, hogy az üdvözültek közt akar-e maradni, vagy visszatérni a földre, hogy a szenvedő lelkekért folytassa eddigi sanyargatásait. S ő a földre való visszatérést választotta.”

„Ekkor azok jelenlétében, akik temetésére összegyűltek, *feltámadt* s megkérte önsanyargatását úgyannyira, hogyha a legkomolyabb írók és szemtanuk nem igazolnák ezen dolgokat, vonakodnánk elhinni, annyira felülmúlják azok az emberi erőt.”

A kiszabadítottakat látomásban látta, mint fényesen öltözötteket haladni az ő vezetése alatt.

* * *

Trithemius évkönyvei szerint egy jó szerzetesnek az volt a szokása, hogy a temetőbe járva imádkozott a megholtak örök nyugalmaért. Egy napon arra menve át, elgondolkodott s elfeledte kis imáját elmondani, mire több meghalt látható alakban kijött a sírból és a zsoltár áldást kérő szavait ismételték el, anélkül, hogy azt - vagyis az áldást - kérnék, - „Az Úr áldása legyen rajtunk”. A szerzetes pótolta mulasztását, mire a *meghaltak* visszatértek sírjaikba, a szerzetes imája által megenyhülve...

* * *

Bristanó szent püspöknek az volt a szokása, hogy éjjelenként kiment a temetőbe s a holtak sírja felett imádkozott értük. A történeti feljegyzés szerint egyszer, midőn az ima befejező szavait elmondá, több hang a föld mélyéből ráfelelte az - Ament.

* * *

Olaszországban történt, hogy az egyik forradalmi összecsapásnál megöltek egy fiatalembert s a gyilkos elmenekült. Üldözése közben bemenekült egy özvegyasszony házába, kérvén, rejtse el, mert megölik az üldözői. Az asszony elrejtette. Nemsokára megérkeztek üldözői, keresték, de ő tagadta, hogy oda menekült, mire az egyik üldöző azt mondta, ne rejtegesse, mert ez épp a maga egyetlen fiát ölte meg. A nő megingott, de nem árulta el a gyilkost, csak szemére hányta, hogy mit tett, megölte az ő egyetlen fiát... De megbocsátok, itt egy erszény, az istállóban talál egy lovat is, menjen, fusson s ne térjen többé ide vissza. A gyilkos elment.

A következő éjjel az özvegy fia megjelent dicsőségtől körülragyogva s mondá: „Anyám, légy áldott nemeslelkűségedért. Hosszú tisztítótűzre lettem volna ítélve, de *mert megbocsátottál a gyilkosnak, az Úr elengedte bűnhődésemet.*”

* * *

A látomások sokfélesége és tömege külön köteteket tenne ki. Itt csak párat idéztünk annak igazolására, hogy van az embernek egy olyan lelkiképessége is, melyet ha nem is mindenki tudott magában kifejleszteni, de azért az a képesség megvan, ott lappang bennünk s a jövő szellemi emberének elengedhetetlen jele lesz, mert ez a képesség az, mely a túlvilágiakkal kisebb-nagyobb mérvben kapcsolódni segít.

Gyarlók vagyunk, emberek... A világ hiúsága és a testi érzékiség sokfélesége újra és újra elejt bennünket a fejlődés útján. De legalább elvben ne makacskodjunk és ne tagadjuk, hogy vannak nálunk fejlettebb olyan látnokok, kik már érintkeznek kisebb vagy nagyobb mértékben azzal a világgal, melybe mindnyájan hivatva vagyunk...

* * *

Pistojai Jeromos kapucinus atyával történt, mikor pápai küldetésében Kandidába ment, hogy midőn társával egy kikötőbe tartott, reájuk esteledett és egyetlen egy tető vagy hajlék sem látszott a környéken és hozzá még az utat sem tudták. Jeromos atya letérdel és mint rendesen, a *Szent Családhhoz imádkozik*. Amint felkel, íme *világosság pislákol* ide a távolból... Ember lakik ott, menjünk oda. Megérkeznek. Szerény kis házikóba lépnek be s köszönnek. A gazda idősebb, de nagyon szíves vendéglátó, a fiatal asszony Rafael ecsetje alá való s azt a kis ölében játszadozó fiúcskát még nézni is gyönyörűség... Van étel, ital, barátság, szíveség... Hogy is volnának alkalmatlanok ebben a házban az Úr fáradt szolgái... Vacsora után kedvükre való beszélgetés folyik, azután aludni térnek... Pityomlatra felébrednek és íme, *a jó Isten szabadege alatt vannak... Nincs ház, nincs gazda, se asszony, se gyerek...* Álmodtak volna? Hárman ugyanazt álmodták volna?” (Csizmadia J. plébános.)

Íme az Úr házat varázsol, kenyeret szaporít és mindent, még *vérét is odaadta* - övéiért... Hogy félnénk hát tőle, még bűnnel terhelten is, ha van hozzá *bűnbánat*...

* * *

A kapuzinerberg regéje: Két hiányosan öltözött utas zörgetett a vár kapuján. Mi olyan urat keresünk, mondták, aki eltart bennünket s mi a várbeliek jólétéért imádkozunk... Hivják a polgármestert. Ki vagy te? - kérdi ő. - Kőfejtő és útcsináló Názáretből. És te? - kérdi a másikat. Hálókészítés a mesterségem, halász vagyok. Éppen elég szegényünk van, mondta a polgármester, menjetek másfelé jó emberek. Elmentek. Egyik gazdag polgárnak elmesélték a dolgot, ki utánuk küldött s visszahivatta őket mondván, hogy lakást nem adhat a házban, de a Kapuzinerbergen jó darab örökségem van, oda házat építek nektek és élelmezésekről majd gondoskodom, noha beteg vagyok, de lesz rátok gondom. Csak helyet kérünk, az építés a mi dolgunk, - mondják a jövevények és *égi fényességben ragyogtak föl*... Én keresztelő János vagyok... Én János evangélista... Az égiek eltűntek s a beteg friss egészséggel ugrott ki az ágyból... Dankl polgár megépítette a kápolnát s a halászok is megjöttek szent Ferenc rendi ruhában s Salzburgba menet a kápolna ma is látható. (Csizmadia J.)

Alacoque Szent Margit életleírásában olvassuk, hogy látomásai folytán az elköltözött lelkek sorsáról sokat tudott. Úgy érezte, hogy ezek a *szegény lelkek egészen körül veszik*... Különösen egy lélek gyötörte őt segítségért. A zárda orvosának nemrégén meghalt felesége, akinek üzenete volt férje részére, de mivel ezt nem akarták továbbítani emiatt éjjel többször egészen hátborzongató zaj támadt a szobájában.

„Leggyakrabban, mikor tudomására adták a tisztítótűzben szenvedő lelkek kínjaikat, csodálatos és borzasztó módon részesült azok szenvedéséből. Egyszer, midőn az Oltáriszentség előtt imádkozott, megjelent neki egy személy, egészen *körülvéve tűztől*. A lángok olyan áthatóak voltak, hogy maga Margit is úgy érezte, mintha tűzbe vetették volna. A lélek a bencések egykori priorja volt, aki valamikor meggyóntatta. E lélek azt kérte tőle, hogy három napig minden imáját és szenvedését ajánlja fel érte. *S a lélek három napig mellette maradt*. Amelyik oldalán állt, ott égette a tűz, mintha csak sütogették volna az oldalát. Midőn megszabadult, mennyei dicsőségben jelent meg előtte, tudtára adta, hogy az égbe megy s *megköszönve* Margit segítségét, ígérte, hogy az égbe közbenjárója lesz.”

Szent Margitot az a kétség, hogy *nem e a gonosz szellem* hat rá, egészen a sírig kísérte. Intik, hogy a gonosz lélek nem visz az alázatosság felé, hiába, - kételkedik magában, és sohasem tudott egészen megszabadulni a kételytől...

Később írt, mondjuk irómédium lett belőle, mert tagadhatatlan, hogy itt éppúgy működik, épp úgy kapcsolódik a hozzájött lelkekkel, mint egy médium. S mégis, más az ő *fejlődése és kételkedése*, mint a mai médiumoké...

Alacoque látnoknak született s mint ilyen látnok előbb kifejleszti aszketikus életmódjával önmaga erős erkölcsiségét, s mikor önállósul, nem *eszköze a szellemeknek*, hanem csak beszél velük, mint egyik ember a másik emberrel. Nem tranc ez, ahol a mágus beszél a szellemmel médiuma útján, hanem misztikus „önállóság” ahol ő maga beszél szellemvendégével és ő maga váltja meg kínjaitól. Ez nem médiumi passzivitás, hanem misztikus önállóság, aktivitás. Itt kell keresni valahol a két irány közti elhajlást, mert tüneteiben nagyon hasonlók...

Tények és látomások.

Nemcsak a szentté és boldoggá avatottak, hanem az őskeresztények életében is találunk olyan csodás dolgokat, amelyek mint nyílt bizonyságok tanuskodnak amellett, hogy az embernek lelke van, továbbá, hogy túlvilági lények - angyalok, szellemek és ördögök - vannak s a mi földi életünkbe *belefolynak*. Sőt találkozunk néhány olyan esettel is, mint remete szent Pál életében, amikor fel kell tennünk, hogy az *állatoknak is van lelkük*,¹ vagy legalább is valami rendkívüli, de olyan képességük, amellyel *megérzik a szent mivoltját, s megszelidülnek közelében*, ételt hordanak neki, vagy mint Asszisi szent Ferenc és páduai szent Antal életében, megértik, meghallják a szent hívó szavát...

Üres és felületes tájékozottsággal menni el eme tények mellett, nem méltó a mai emberhez, mert ma már, - lépést tartva az emberiség kulturális és technikai, valamint tudományos fejlődésével, - kell és megkövetelhető, hogy ezen a téren is éppoly mélyen kiműveljük magunkat, mintahogy a többi szellemi irányokban kiműveltük magunkat... Sajnos, hogy a többség e téren még csak ott van, - amely ellen Szt. Pál apostol is panaszkodott, - ahol a gyermekek mi mást se tudva, csak hogy az Úr megfeszítettet meghalt és feltámadott, holott ezen kívül még nagyon sok más fontos - korszerűen megvilágított - tant is ismerni kellene, úgy ezekkel, mint más krisztusi paranccsal kapcsolatban...

Haladás, modern katolicizmus kell, mely *mindenhol és mindenben* ellenállhatatlan világossággal világítsa meg a modern ember lelkét, *nem takargatva a kérdéseket, hanem megoldva, feltárva, krisztianizálva*.

* * *

A tényeket illetőleg az alábbi rendkívüli eseteket idézem M. Louvet: Tisztítóhely című, Görgényi által fordított művéből.

Boldog *Tolomei Angela domonkos rendű* apácával történt az alábbi eset. Nevezett váratlanul meghalt. Halála előtt látomása volt és látta azt a helyet, mely az ő részére van kijelölve a purgatóriumban, ama kisebb hibái büntetésére, melyeket nem tett jóvá ez életében. Aztán szentéletű fivérének, Tolomei ker. Jánosnak imáiba ajánlva magát, meghalt.

Midőn a holttestemet temetni vitték, fivére a koporsóhoz lépett s a mi Urunk Jézus Krisztus nevében parancsolta nővérének, hogy keljen fel. *A meghalt, mintegy mély álomból fölébredve*, legott eszméltre tért.

A feltámadott „ekkor olyan dolgokat beszélt el, melyek valóban félelembe ejtenek.” - Önsanyargatását ezután még fokozta. Télvíz idején nyakig merült be a befagyott tóba s órák hosszat benne maradt, zsoltárokat énekelve. Máskor tüzes lángokba vetette magát s ott hempergett, míg egészen megperzselődött. Teste borzadály volt. Ha intették, azt felelte: „Ha ismernétek Isten szigorúságát, nem beszélnétek így! Mi ez azokhoz a kínokhoz, melyek a másvilágon várnak a bűnösökre.”

Itt csak azt hozzuk óvasként, hogy ha a látó bűnbánó szavára az Úr azt felelte, hogy „még ma velem leszel a Paradicsomban”, akkor nyilvánvaló, csak úgy érthetjük meg a fenti gyötrelmek fennállását, hogy azok a meg nem bánt, kivált a jóvá nem tett bűnökért lesznek ránk róva!

* * *

¹ L.: Röck: Bevezetés a misztikába.

Gennadius írja, hogy *Theophil, konstantinápolyi császár*, ki képrombolásairól ismeretes, mielőtt meghalt, érte a jámbor császárné, Theodora és szt. Method pátriárka imádkoztak és bőjtöltek, hogy a császár részére megtérést eszközöljenek ki eretneksége és képrombolásai miatt. A császár élete végén kárhoztatta tévelyeit s bűnbánatot tartva, meghalt. Theodora ezután is sokat imádkozott érte, majd álma volt. A császár jelent meg neki láncra verve, látta, amint az ördögök egy csapata vonszolta őt Isten ítélőszéke elé, akinek kezében kízó eszközök voltak. Az Úr előtt az ördögök vádolták a császárt bűneiért, míg a császárné a császár bűnbánatát emlegette. Az Úr megkegyelmezett s a császárt az ördögök elengedve, visszaadták nejének.

Ugyanez éjjel Method pátriárkának a következő álma volt. A Szent Zsófia templomban volt - így álmodta -, angyal jelent meg, ki közölte vele, hogy imáiért a császár kegyelmet nyert. Másnap a templomba ment és elővette ama kis könyvet, melybe a képrombolók neveit szokta beírni, hogy azokat Isten irgalmába ajánlhassa, *a császár nevét, mi a könyvben első volt!, kitörölve találta...* Ebből megértette, hogy a császár kegyelmet nyert az Úrtól. Íme az álom és a tény kölcsönös igazolásai.

* * *

Chocoska Szent Szaniszió dominicanus atya élettörténetében olvassuk, hogy egy napon, mikor a tisztítóházban szenvedő lelkekért imádkozott, egy lélek jelent meg neki lángoktól borítva. A szent azt kérde, hogy ez a tűz égetőbb-e, mint a földi tűz. „Ah, a tisztítóhely tűzéhez a föld minden tüze csak hús szellő, felelt a lélek. Megpróbálnám, ha azzal enyhíteném jövőendő szenvedésemet - szölt a szent. - Halandó ember nem képes azt elviselni anélkül, hogy meg ne halna - felelte a lélek.” Aztán egy veríték-csepp, vagy ahhoz hasonló folyadékot ejtett a szent kezére, ki ebben a pillanatban élesen felsikítva, eszméletlenül esett össze rettenetes fájdalom alatt. Midőn magához tért, elbeszélte élményét. Aztán ledőlt ágyára s még egy évig élt ezen elviselhetetlen kínok között, melyet égető sebének fájdalma okozott.

* * *

Raconigi Katalinnal történt, egyik esti elragadtatásában a tisztítóhelyre vezettetett. Látta a paraszakat, a lángokat s azon lelkeket, kiknek haláluk után kiengesztelni valójuk maradt hátra. Majd hangot hallott, mondván: „Hogy jobban tudd előmozdítani a lelkek szabadulását, mindjárt érezni fogod azok fájdalmát is.” - E pillanatban bal arcára egy szikra pattant ki a lángokból, *társnői, ki körötte voltak, jól látták a szikrát* s borzadva látták tőle arcát ugyanakkor feldagadni. S ő elmondta, hogy mindama sok szenvedés, mit életében kiállott, semmik ahhoz képest, amit e kis szikra okozott neki. S e perctől kezdve megkészszerzte a tisztítóhelyen szenvedőkért végzett munkálkodásait.

* * *

Paula nevű domonkos-rendű apáca legszentebb erényekben töltött élete után meghalt Mantuában. Holttestét templomba vitték s ott a szerzetesnők között a karban ravatalra tették. Mialatt az anyaszentegyház szokása szerint a Liberát énekelték, boldog Quinzana Stefania, kit szoros benső barátság fűzött a megholthoz, a ravatal mellett térdelt és tőle telhető buzgósággal Istennek ajánlá barátnője lelkét. S íme, *a megholt kiejtő kezéből a feszületet, mely kezében volt s lenyult balkezelével és megragadta a Boldognak jobbját s azt olyan erősen tartotta, hogy az nem volt képes kezét a megholtnak kezéből kiszabadítani.* Egy óránál tovább volt a két kéz ily szorosan összefűzve. Ugyanakkor Stefania nővér hallá eme szavakat: „Segíts rajtam, testvérem, e szörnyű kínokban, melyeket szenvedek. Ha ismernétek a mi láthatatlan ellenségünk dühét, amit kifejt halálunk óráján s ha a Bíró szigorúságát ismernétek s tudnátok, mily bün-

tetést kell kiállnunk, de imádkoznátok. Imádkozz érettem sokat! *Tarts érettem bűnbánatot.*” Bár nem hallák a szavakat, de ámulva nézték a két kéz összefogását.

Végre a zárdafőnöknő közbelépett s az engedelmesség nevében parancsolá Paulának, hogy bocsássa el Stefánia kezét. *A halott azonnal engedelmeskedett s keze élettelenül visszaesett a koporsóba.*

Stefánia eleget tett a kérésnek mindaddig, amíg értesülést nem kapott odaátrol, hogy Paula megszabadult kínjaiból.

* * *

A Monde c. hírlap 1860 ápr. 4. sz. írja, az amerikai latrobei *benedekrendi apátságban* történt esetet. E században sok jelenés történt e zárdában s hogy azok könnyűvérű tárgyalását ellensúlyozzák, a rend főnöke, Wimmer apát a következő levelet írta a lapoknak:

„Ez az igazság: Szent Vincéről nevezett apátságunkban Latrobe mellett 1859. évben, szeptember hóban egy újonc előtt megjelent egy elhalt benedekrendi szerzetes, teljes szerzetesi ruhába öltözve. Ez a jelenés szeptember 18-tól december 10-ig naponta ismétlődött vagy d. e. 11-12 óra, vagy éjjel 12 és 2 óra között. November 19-én az újonc egy másik rendtag jelenlétében megkérdezte a szellemet, hogy mit kíván. A szellem azt felelte, hogy már *hatvanhét év óta szenved*, mert hét köteles szentmisét nem végzett el s hogy ő már máskor is megjelent hét másik szerzetesnek, de azok nem értették meg s kérte, hogy e hét szentmisét végezzék el helyette” stb. - „Midőn a legutolsó mise is elvégeztetett, a szellem eltűnt.” - Igaz, hogy ez csak látomás, de az utolsó mise után miért nem ismétlődött?...

* * *

Doléban, a frank grófságban 1629. évben egy purgatóriumi lélek megjelent és negyven napig szolgálatára állott egy betegnek. Ezen idő alatt kétszer meglátogatta s teljesíté mindama szolgálatokat, melyeket egy hű szolga teljesít urának. „Ki vagy te?” - kérdé egy napon a beteg. „Én a meghalt nagynénéd vagyok, ki rád hagytam vagyonomat.”

Az érdekes ez esetben, hogy a lélek *szolgálatokat* teljesített. Ez azt igazolja, hogy fizikai teljesítményekre is képesek, amire majd később még visszatérünk pár esettel kapcsolatban, itt is és a mágiánál is.

* * *

„A lengyelországi katolikus egyház történetének egyik legérdekesebb s nagyon hiteles eseménye, ami 1070. évben *Szent Szaniszló* krakkói püspökkel történt. Boleszláv, az istentelen és kegyetlen fejedelem ült a trónon. Minden hatalmában álló eszközzel üldözte a szentet s fellázítá ellene bizonyos Milés Péter örököseit, ki három évvel ezelőtt meghalván, az egyháznak bizonyos földbirtokot hagyományozott. Az örökösök biztosak lévén a királyi védelemről, pert indítottak a szent ellen s a tanuk mind megfélemlítve s megvesztegetve lévén, a perben a szent ellen vallottak s így a szent elítéltetett, hogy a földet adja vissza. A szent látva, hogy az emberek ítélete hibás, Istentől kért igazságot. A királynak megígérte, hogy tanuul elő fogja hívni azt, aki már *három éve* nyugvék sírjában. Szavait mosollyal és maró gúnnyal fogadták. Bőjtben és könyörgésben töltött három nap után Szaniszló püspök papságával Milés Péter sírjához vonult s azt felnyitotta. Midőn látták, hogy nincs ott egyéb porló csontoknál, mosoly kelt az arcokon mindenfelől. A szent, annak nevében, ki a feltámadás és élet, parancsolta a holtnak, hogy támadjon fel. A porló csontok hirtelen megszilárdultak, egymással összekapcsolódtak, hússal bevonódtak s az egész nép bámulva látta, hogy a halott, a püspök kezét fogva megjelenik Boleszláv előtt s bizonyosságot tesz annak igaza mellett, hogy a földet az egyháznak hagyományozta.

E bizonyágtétel után a szent megkérdezte a halottat, mit szeretne inkább, a sírba térni, vagy a földön élni? A halott azt felelé, hogy: - „Számos vétkeim miatt a tisztítóhelyen vagyok és sokat szenvedek, de mégis inkább meghalok, mint e veszélyes és nyomorúságos életben éljek.

De talán tarthatnál bűnbánatot? - Igaz, - felelt a halott, - de esetleg örökre is elveszhetnék...”

* * *

Szent Domonkos idejében történt, hogy az arragoniai királyságban egy fiatal lány zárdába lépett. De elfeledte szent kötelezettségét, midőn a társulatba lépett s így oka lett, hogy két férfi érette párbajt vívott, minek folytán egyik megöletett. A megölt szülei a leányt falusi lakásán megtámadták. (Nem volt még akkor zárda épületük) megölték és egy mély kútba dobták. Szent Domonkos egy másik városban értesült erről az isteni Mester kinyilatkoztatása folytán és oda sietett s a kút széléhez érvén, lekiáltott: „Alexandra! Alexandra!” A szent szavára a fej, mely a testtől el volt metszve, testével egyesült s a szerencsétlen kijött a kútból, teljesen vérrel borítva. Könnyek közt meggyónt s *még két napig élt*, hogy sokszor elimádkozhassa a rózsafüzért, mit a szent elégtételi cselekményül neki meghagyott.

Elmesélte a feltámadt, hogy abban a pillanatban, midőn lelkét kiadta, egy csomó rút ördög jött s őt megragadva a pokolba hurcolták volna, ha a legszentebb Szűz ki nem ragadta volna kezeik közül. Bűne az volt, hogy okot adott a párbajra világiasságával.

* * *

A dominika nővérek szent Katalinról nevezett nápolyi kolostorában történt, hol a szent lakott, hogy minden este zsolozsmát végeztek a meghaltakért.

Egyik este történt, hogy hosszas munkájuk következtében a nővérek el lévén fáradva, nem végezhatték el a szent zsolozsmát. De a szegény lelkek mit sem vesztek ezáltal, mert *egy csapat angyal leszállva a magasból*, illetve az égből a templomba, ahol a szerzetesnők e karimát szokták végezni, égi hangon imádkozni kezdték e szokásos zsolozsmát.

E közben Paulina nővér, ki imájában volt elmerülve még, *hallván a dallamos hangokat*, kinyitotta szobájának ajtaját s ott látta a szerzetesnők számának megfelelő számban az angyalokat imádkozni. (215. o.)

* * *

Szent Gotthard hildesheimi püspökkel történt Hannoverben az alábbi rendkívüli eset. A középkor legszomorúbb korszakában történt ez. A császároknak s egyház védőinek vaskormányja alatt nagy mérveket öltöttek Németország e részében a püspöki tekintély elleni lázadások és zendülések. Eltöröltettek az egyházi kiváltságok, odalett a papok és a szerzetesek védelme, az egyházat fosztogatták s fenyítékeit megvetették.

A szent püspök a kiközösítéshez kényszerült folyamodni e dölyfös emberekkel szemben, de ezt is semmibe vették s a következő napon mikor a szent a mise öltönyöket magára akarta venni, a kiközösítettek a templomba hatoltak. A szent püspök feléjük fordulva szólt: „Parancsolom a Szentlélek isten nevében s a keresztényi engedelmesség kötelmeinél fogva, hogy *mindazok, akik ki vannak közösítve, távozzanak e szent helyről!*”

Az istentelenek vigyorogva néztek egymásra, el lévén határozva, hogy nem mozdulnak. De csodák csodája! Az egész nép szemeláttára *a templom padlózatáról néhány kőlap felemelkedik s a megholtak közül, kik a templom alatt voltak eltemetve, többen kijönnek sírjaikból s a templomajtó felé igyekeztek*. E korszakban ugyanis a kiközösítés volt az egyház fegyvere, hogy törvényeinek tekintélyt szerezzen. E szerencsétlenek is valószínűleg titkos vétkeik miatt fenyí-

téssel voltak sujtva s nem lévén ismert az ő állapotuk, a templomba lettek eltemetve. E látomásra a nép csodálkozva kiáltott fel, a nyilvános bűnösök pedig megrettenve távoztak.

A szentmisét elvégezvén a püspök a papságtól kísérve, a templom ajtajához ment, ahol a megholtak alázatosan leborulva várták őt s mintegy feloldozást kértek tőle. A püspök feloldotta őket, mire azok felállva bementek a templomba s anélkül, hogy egy szót szóltak volna, *visszafeküdtek a kriptába, mely bezáródott felettük.*

* * *

Tisztelendő *Ponzoninak, Boromei Szent Károly* élettörténetében van megírva az alábbi eset. Nevezett a milánói egyházmegyében az aronai egyház főpapja volt.

Egyik nagyobb ragály idejében a szent főpap nem elégedett meg, hogy a megfertőzötteknek a szentségeket kiosztotta, de attól sem vonakodott, hogy ő maga ássa meg a sirokat, hogy megszentelt földbe temethesse el a megholtak testét, mivel más nem merte magára vállalni a félelmes, ragályos halott-temetést. Bizonyos idő múlva, midőn a vecsernyéről kijövet a temetőn keresztül haladt, látta, hogy a megholtak körmenetben közelednek a templom felé. Azt híve, hogy ez csak képzelődés, megkérdezte a mellette haladó Sanchezet, Arona kormányzóját, ki azt felelte, hogy ő már előbb látta meg a csodás körmenetet.

* * *

Szent Brigittával és Szent Katalinnal történt Rómában létük alatt ez alábbi eset. Katalin az apostolok fejedelmének ősi székesegyházában imádkozott. Maga felé látott közeledni egy nőt, ki fehér ruhában s fekete köpenyben volt s kéré, imádkozzék meghalt földijeit. „Hogy hívják őt, kérde a szent.” „Gida, svéd hercegnő, Károly testvérednek neje!” - Katalin kéré az ismeretlent, hogy jöjjön vele Brigitta anyához, hogy e szomorú hírt neki megvigyék.” Én csak arra nyertem megbízatást, hogy hozzád jöjjetek s *nincs megengedve*, hogy más látogatásokat is tegyek, mert azonnal vissza kell mennem. Különbben nem kételkedhetel a tény igaz voltáról, mert néhány hét múlva másik hírnök fog jönni Svédországból, elhozza neked Gida hercegnő aranykoronáját, végrendeletileg neked hagyta, hogy biztosítsa magának imádságaidat. De tedd meg mielőbb, mert égető szükség van rá.” Ezzel eltűnt.

Katalin, mindjobban elcsodálkozva utána szaladt, de már nem látott semmit. Kérde a templomban lévőket, de senki se látta az idegent. A házba visszamenvén elbeszélte Brigittának, ki mosolyogva monda: „Az, aki neked megjelent, a te mostoha nővéred. A mi Urunk, kinyilatkoztatás útján ezt neked tudtul adta.”

Néhány hét múlva Károly hercegnek egy udvari tisztje érkezett Rómába, hozván az említett koronát, amit eladva, a befolyt összeget jó cselekedetekre fordították...

* * *

Ezen esemény *Postel abbé szerint* - Párisban történt 1817-ben. Egy szegény szolgálnak, ki otthon keresztény módon nevelkedett, azon szent szokása volt, hogy megtakarított fillérjeiért minden hónapban mondatott egy szentmisét a szenvedő lelkekért. Mikor Párisban szolgált, akkor sem mulasztá el egyszer sem. Egyszer azonban oly beteg lett, hogy kénytelen volt kórházba menni, hol minden pénze elfogyott. Mikor kijött, csak húsz fillérje volt s így indult helyet keresni magának. Eustachius temploma előtt menve betért és eszébe jutott neki ott, hogy e hónapban elmulasztotta miséjét s épp a mai napja a szokásos misenapja. Mit tegyen? Ha odaadja pénzét, nem marad élelemre. Buzgósága győzött, sekrestyébe ment, előadta kérését és részt vett a szent misén. Kis idő múlva gondolatokba merülve folytatta útját, mikor hirtelen halvány s előkelőarcú fiatal embert látott maga elé lépni, ki így szólt: „Ön szolgálatot keres, nemde? Menjen ezen utcába, ezen szám alá, N. nevű asszonyhoz, azt hiszem felfogadja

s nála jó helye lesz.” Ezzel eltűnt a járókelők között, mielőtt a lányka megköszönhette volna jószágát. Aztán felkeresve a megjelölt házat, bement s a lépcsőházban találkozott egy kifele-
menő szolgálóval, ki haragos és panaszos szavakat morogva távozott. Itthon van N. úrnő, kérdi. Mit tudom, talán igen, talán nem, felelt amaz, mi közöm hozzá. Majd kinyitja az ajtót ő, nekem már nincs vele dolgom. Emez elment s a mi lányunk pedig hallja a hívó szót, hogy lépjen be. Belépett s előadta, hogy arról értesült, miszerint egy szolgálólányra volna szükség, ajánlkozni jött, mert azt mondták, felfogad engem.

De kedvesem, különöset mondasz, ma reggel még nem volt szükségem cselédre, csak most bocsátottam el engedetlen szolgálómat s erről csak ő és én tudtam, senki más e világon. Tehát ki küldött ide? Egy úr, kivel az utcán találkoztam, felelt a lány. Míg az úrnő töprengett, hogy ki lehetett az, a lányka a szobában jártatva szemeit a falon lévő képet meglátva, szólt: „Itt van ama fiatal embernek a képe, aki felküldött.” E szavakra az úrnő majdnem elájult. Mert az illető az ő egyetlen fia volt, aki két éve halt meg s ki talán a lánykának köszönhette szabado-
dulását. S e perctől magához vette a lánykát.

* * *

Magnati atyával, Neri szent Fülöp egyik leghívebb tanítványával történt az alábbi eset. Midőn egyszer Lorettából hazafelé vezette a zarándokokat, Novérába érkezett s az Isten-anya tiszteletére emelt templom mellett megállapodott, hogy ott szent misét végezzen. Majd útnak indultak egy veszedelmes erdőn keresztül, ahol útonállók kezébe estek, kik fához kötözték őket s már meggyilkolni készültek, midőn hirtelen két ismeretlen gyermek jelent meg, kik kiabálni kezdtek s a foglyok kiszabadítására hívták a környék lakosságát. A két gyermek a foglyokhoz érkezvén, azokat kioldozták s *hirtelen eltűntek*.

* * *

Monaci Lajos ferencrendi szerzetes egyik éjjel pusztaságon menve keresztül, imádkozott a szenvedő lelkekért. Az úton két útonálló leselkedett rá, hogy kirabolhassák. Ekkor a szerzetes mellett egy csapat katona jelent meg, kik körülvéve kísérték őt, mire a rablók elmenekültek. Este a rablók a szerzetes után mentek a faluba, megérdeklődni a katonák jövetele célját, amit azonban senki sem látott, mire ők felkeresték a szállóban a szerzetest s kérdezték, hova lettek a katonák. A szerzetes *csodálkozott, mit sem tudva a katonai kíséretéről*. E két útonálló ekkor bevallotta tervét s elmondták látomásukat, mely, mivel kettő látta ugyanazt, több volt mint - látomás...

* * *

Az egyik karthausi zárdában történt, hogy egy fiatal ember, ki elveszte atyját nagyobb összegű ezüst pénzt hozott, kérvén, hogy atyjáért imádkozzanak. A szerzetesek összegyűltek s elmondták a megfelelő imát. A fiatalember ezt keveselte, illő formában tudtára is adta a házfőnöknek, ki a természetfeletti dolgokban jártas férfiú lévén, mondta, ha azt hiszi, hogy mi adósai maradunk, várjon. Aztán meghagyta a szerzeteseinek, hogy mindenikük írja fel egy papírszeletre: „Requiescat in pace.” Azután mérleget hozatott elő s a mérleg egyik tányérjába a papírszeleteket tette, míg a másikba a felajánlott összeget. S íme a mérleg azon tányérja, melyben a pénz volt felemelkedett, míg a másik láthatóan leszállt az ima súlya alatt. Az ifjú megzavarodva távozott.

* * *

A Jézus társaságiak egyik főnöke, *Montorfani atyával* megismétlődött ugyanez az eset. Egy velencei gazdag úr tekintélyes összeget küldött a páternak, hogy ünnepélyes gyászmisét mondjon családjá egyik tagjáért. Mi meg is történt, de az illető nem volt meglegelvedve, amit meg is

üzent a zárdának. A főnök, ismerve a fenti karthausi esetet, megismételte a mérlegelést s íme az arany nem sülyedt le. Míg ama cédulák, melyekre az ima volt felírva, lesülyyedtek. Ekkor megcserélték a tárgyakat s újra az imák voltak a súlyosabbak, míg az arany a - könnyebb.

* * *

Nieremberg József, ki a szenvedőkért többször elmondta az olvasót, egyszer elvesztette azt, ami fölött nagyon szomorkodott. Egy este *szobájának mennyezetén különös recsegést hallott s ugyanekkor lábaihoz látta esni olvasóját*, azon érmekkel, melyek hozzá voltak kötve. Nem kételkedett a felett, hogy a tisztítóhelyen lévő lelkek adták vissza néki, hogy ezután is imádkozzon értük. - A falon hozták át!...

* * *

E tényeken kívül bizonyos súlyt kell adnunk a látomásokra is, noha azt a hitetlenek és tájékozatlanok, mint értéktelen képzelődést igyekeznek elkönyvelni. Akik azonban ismerik a látomások „szerkezetét,” illetve volt alkalmuk „látni” azok tudják, hogy nem képzelődések azok, mert ha a látomás eltűnt, hiába akarjuk megújítani, vagy visszaidézni, már éppúgy nem lehet, mint ahogy a lezajlott tényeket nem lehet visszajeleníteni.

Valamit le kell itt még szögezni. A halál utáni állapotunkban valami szigorú büntetésen, illetve kúrán kell átmenni, hogy méltók, vagy képesek legyünk egy boldogabb világba bejutni. Nem ok nélküli tehát a haláltól való ösztönös félelme az emberiségnek...

Sokan, kivált korunk mágusai - tagadják ezt, bár a régi pogányok is megegyeztek abban, hogy a halál után a lelkek gyötrelmes állapotban szenvednek, ha jóvá nem tett bűnöket hagynak itt vissza. Ezt, illetve ennek tudomásul vételét eltekintve minden történelmi vonatkozásától, szemelőtt kell tartanunk, nehogy kárát valljuk annakidején annak, amit még most helyrehozhathatnánk bűnbánattal és jóvátétellel.

A halottak eme kijelentéseinek a tárgyalására a Misztika tanainak a kötetében térünk ki. Átmenetileg csak annyit jegyzünk meg, hogy a túlvilágról nyert ellentétes közlések esetében mindig inkább az Egyházon belüli, mint az Egyházon kívüli tanításokat kell döntő és mérvadó tanításoknak elfogadnunk, mert habár mindenhol lehet tévedés, de legkevésbé itt.

Ami pedig a halottak megjelenésének a csodáit illeti, illetve azt az ellenérvet, hogy csodákban nem hiszek! - arra azt feleli maga a tudomány, hogy a legnagyobb csoda, mely minden csodák felett álló valóság és tény a - Világ, mely itt van, itt ég, lobog és mozog körülünk, azt sem tudva róla, honnan és miért, csak azt, hogy - van...

II.

A Szentek életében sokszor olvasunk csodás és rendkívüli eseteket. A sok-sok közül párat idézek annak szemléltetésére, hogy mi mindenre képes a - lélek...

Boldog Ilona, ki a *veszprémi* zárdában élt 1222 után emelt kolostorban nem csak stigmákat nyert az Úrtól, hanem: „Imádság közben gyakran magasba emelte őt az egekbe hívó titkos hatalom: angyali zengzetek feleltek zsolozsmáira: dicsőült szentek beszélgetései hallatszottak körülötte; a megfeszített Jézus és Szűz Mária képei az oltárokról feléje lebegtek s az imádkozónak keblére hajoltak; égi lángok sugározták be, stb. Éjjeli imádkozása közben egykor mennyei elragadtatást nyervén Krisztus ércalakja a feszületről levált és Ilona karjai közé símult s ott oly erősen, vele mintegy összeforrva maradt meg, hogy a karban időző apácák

egyesült erőfeszítése sem volt képes azt tőle elválasztani, miglen másnap délfelé magához térvén, saját kezeivel odailleszté a kereszt fájához, mire az ércalak azonnal újra *odatapadt*.

Az Oltáriszentség vétele után tiszta lelkének epedésével úgy sóvárgott, hogy midőn gyóntatója ezt tőle egykor megtagadta - maga az Üdvözítő saját látható kezeivel áldoztatta meg őt.

Szűz testének a szeretetsugalta önsanyargatás oly légi erőt kölcsönzött, hogy érintésével nemcsak testi nyavalyákat gyógyított meg, de elaszott virágokat is üde tavaszi pompába változtatott át. Boldog Ilona volt a magyar szent Margit nevelőnővére is. (Vogl. Szentek élete.)

* * *

Szent Kostka Szaniszlóval történt. - ki 1550-ben született - hogy midőn halálos beteg lett, áldozni kívánt, kívánságát lutheránus házigazdája elgáncsolta, így az általa kiváltképpen tisztelt Szent Borbálához fordult segítségért. A következő éjjel megjelent neki szent Borbála két angyallal, kiknek egyike kezében a szent ostyát tartotta s a szent ifjú ágyához menve megáldoztatta. Nemsokára megjelent neki a Szent Szűz is kisded Jézussal, kit ágyára tett s megengedte, hogy ő megölelhesse, majd egészségét visszaadva, utasította, hogy *rendbe lépjen*.

* * *

Kláver szent Péterről olvassuk, - ki a néger rabszolgák mentése és vigasztalása körül szerzett végtelen és örök érdemeket, - hogy midőn hírül hozták neki, hogy az egyik néger rabszolga tanítványa meghalt, felkereste s a halott mellé lépve, mondá: „Kelj fel s mondd meg, meg vagy-e már keresztelve?” A halott felült s mivel nem volt még megkeresztelve, megkeresztelte, majd megáldoztatva monda neki: „Most már meghalhatsz.” - Erre a néger visszafeküdt s meghalt.

* * *

Szent Titus püspökről van feljegyezve, hogy sok csodái között Kréta szigetén az alábbiakat is eszközölte. Krétaiaknak volt egy drága Diana istenasszony képe, amelynek imádásával nem akartak teljesen föl hagyni, mire Titus imádkozott s a képszobor a magasból lezuhant s darabokra tört. Máskor pedig midőn ugyancsak másik bálványtemplom mellett ment el, melyet Secundus, tartomány kormányzó a császár parancsából Jupiter tiszteletére építtetett, Titusz átkot mondott a bálvány templomra, ami azon pillanatban *összeomlott*, anélkül, hogy bárki is érintette volna.

* * *

Szent Volstan - meghalt 1209. - angliai Vavrik grófságban született, csodás erőkkal rendelkezett, ördögöket űzött ki, betegeket gyógyított, stb. minek folytán Edward angol király a varcesteri püspök halála után maga nyújtotta át neki a püspöki pálcát.

Edward halála után az új angol király nem akarta Volstant elismerni s alkalmatlannak nyilvánította ama ürüggyel, hogy nem eléggé tanult, minek folytán a gyűlésen elnöklő tartományi érsek meghagyta Volstannak, hogy a püspöki pálcát és gyűrűt tegye le. Volstan azonban azt monda, hogy mivel e tisztségre kényszerítették s nem ő kérte, ezért azt annak adja vissza akitől kapta, s ezzel elmenvén Edward király sírjához, a pálcát s jelvényt sírjára tette, mondván: „Te tudod uram, nem örömet vállaltam e terhet, te kényszerítettél rá. Visszaadom tehát, mert tetőled kaptam s add, annak, akinek akarod.”

A gyűlésen értesültek a szent cselekedetéről, mint tette le püspöki öltözetét és jelvényeit a sírra, egy másik püspököt küldöttek ki, hogy hozza el azokat. De a püspöki pálcát a sírkövhöz oly erősen odaragadt, hogy semmi erőszak által nem lehetett azt onnan elmozdítani. Maga az érsek az egybegyűlt nagyszámú papsággal ment oda és szemügyre vette a csodát. Majd látva a

tényeket, bocsánatot kértek s megkérték, hogy püspöki dolgait vegye vissza. A szent vonakodott, de rábeszélésük folytán engedett és amint a sírhoz közeledett s megérinté a pálcát, az mintegy a kezébe esett vissza. (Vogl. Szentek élete.)

* * *

Szent Januárius püspököt annak idején Timót kampaniai kormányzó arra akarta kényszeríteni, hogy a pogány isteneknek áldozzon, mit ő megtagadott, amiért előbb tüzes kemencébe vettette, ahol azonban még a haja szála sem sérült meg. Erre vadállatok közé vettette, de a vadállatok a szent lábai elé feküdtek anélkül, hogy bántották volna. Ekkor lefejeztette. Vérért felfogták és ma is őrzik Nápolyban, testével együtt. Ha szent Januárius véré, mely üveg-edényben áll kiszáradva, a szent fejcsontja fölé helyezik, folyékonnyá lesz újra. Minden év szeptember 19-én van ünnepe, mikor is ezt a tényt ma is mindenki láthatja, amint ezt látta J. F. kir. herceg is Nápolyban, amiről ő bizonysgot is tett pár év előtt előttünk.

* * *

Aquinói szent Tamással történt, hogy mikor szülei ellenzésére is mindenáron rendbe akart lépni, atyja, hogy e tervétől elcsábítsa, a vár tornyába záratta s egy szép nőt küldött hozzá elcsábítani... A szent felismerve a nő cselszövését, égő hasábot vett ki a kandalló tűzéből s azzal üzte el a kísértő nőt, ki sikoltva menekült az ifjútól. Tamás ekkor leborult s úgy köszönte az Úrnak, hogy megóvta a Neki felajánlott tisztaságát. Ekkor szentünk két oldalán, két angyal jelent meg s egy övvel *körülkötötték* Tamást s a kötést oly erősen húzták meg, hogy szent Tamás belejajdult s azután eltűntek. Ezzel mintegy elválasztották a felső és alsó testet... Az öv ma is megvan egyik itáliai zárdában, mint ereklyét őrzik.

* * *

Remete szent Pálról van feljegyezve, hogy midőn 113 éves korában halála közeledett, Szent Antal remete felkereste őt isteni sugallatra. Ekkor szentünk elbeszélte életét, mely szerint ifjan vonult el a világtól s Istennek élt a vadonban. Egy holló mindennap hozott neki egy fél kenyeret - mi megfelel a mi fél lángosunknak, - de aznap, mikor Szent Antal is ott volt a remeténél, egész kenyeret hozott - kettőjüknek. Szent Pál csak arra kérte Szent Antalt, menjen be a városba családjához ruháért. Míg Antal odajárt, Pál meghalt. Közben Szent Antal látta Pál lelkét a magasba, angyaloktól övezve, felszállni, visszatérve a vadonban ott találta térdein, ég felé tárt karokkal, amint imája közben elhalt. Antal arról gondolkozott, mint temesse el s ekkor *két oroszlán jött elő*, bánatosan orditva Pál lábaihoz feküdtek, majd oly mély gödröt kapartak, hogy Antal Pál testét behelyezhette, mire az oroszlánok bekaparták.

* * *

Szent Erzsébet magyar királylányról van feljegyezve, hogy midőn magyar küldöttség kereste fel Thüningiában, férje neki némi szemrehányást tett, hogy mindenét elosztotta a szegényeknek s most itt a magyar küldöttség és nincs egy megfelelő szép ruhája, melyben ő - férje - Erzsébetet bemutatná, illetve a fogadó terembe bevezethetné, hanem ilyen szegényes öltözetben kell bevonulnia vele. Amint így álltak, illetve mentek a magyar küldöttséggel telt terem felé, abban a pillanatban, amikor Szent Erzsébet szegényes öltözetében átlépte volna a küszöböt, honnan-honnan nem, gyönyörű királyi öltözet volt rajta, nem tudni honnan... Íme, így menti ki az Úr az ő szegényeiért áldozó gyermekeit...

Szent Erzsébetről különben is mintegy 80 olyan csoda van feljegyezve, mely maga egy könyvet töltene ki. Itt csak annyit jegyzünk meg, hogy a betegeket és bélpoklosokat egyetlen érintéssel meggyógyította. (Szent Erzsébet élete.)

* * *

Szent Ildefonz érsekről is hasonló feljegyzést olvashatunk. E szent meggyőződéses védője volt Szűz Mária szeplőteleniségének. Gyümölcsoltó-Boldogasszony ünnepe előtt nagyobb népsokasággal a templomba ment, hogy a reggel kezdődő ünnepre előkészüljenek. A templomba lépve rendkívüli *fényességet* láttak, mire sokan elszaladtak, sokan ott maradtak. A szent az oltárhoz ment, hogy imádkozzon, de e pillanatban látta a Szent Szűzet a templomban. Nagy örömeiben nem is tudta, mit tegyen, mit kérjen. Ekkor a *Szent Szűz pap szentünknek misemondó ruhát nyújtott át* ama szavakkal, hogy: „Mivel szeplőteleniségemet védelmezted, fogadd e ruhát” - s ezzel eltűnt. *Az egész templomot mennyei illat töltötte be s olyan nagy volt a fény*, hogy csak kevesek szeme bírta azt elviselni.

Se vége, se hossza ama sok változatnak, amellyel az égiek megnyilvánulnak velünk szemben. S ez nem csak régen, de az Anyaszentegyház 2000 éves történeti ideje alatt mindegyre megújult *mindmáig*. Ma is tele van az egyház csodákkal és ma is csodás szentéletű papjai és apácái vannak, csak kár, hogy azokat úgy elrejtik a világiak elől, hogy alig tudunk róluk tudomást venni.

Nagyon tájékozatlan az, aki azt hiszi, vagy azt mondja, mint az olvasatlan világiak, hogy „Senki se jött vissza még a másvilágról”... Dehogyan. Ezer eset, ezer csoda, ezer kijelentés van az Egyház birtokában arról, hogy mi vár ránk odaát, mi az ember igazi rendeltetése, mi van, mi kezdődik a síron túl.

* * *

Csizmadia József írja *Szent Antallal kapcsolatban*, hogy: „Antal spanyol kereskedő Dél-Amerikába megy kereskedelmi ügyben 1728-ban s mivel még 1729-ben sem írt, neje aggódott, miközben végnyomorra jutott. Egy nap levelet írt, de azt nem a postára adta, hanem a ferencesek templomában lévő Szent Antal szobornak a kámzsa ujjába rejtette el, azzal a kéréssel, hogy ő járjon el a dologban, mert a postával semmire se megy. Másnap újra jön az asszony és látva, hogy a levél még ott van, szemrehányást tesz a Szentnek. A sekrestyés hallva a panaszt, szól az asszonynak, hogy vegye ki ezt a levelet a kámzsa ujjából, mert ő már két ízben is próbálkozott vele, de *sikertelenül*... Az asszony alig érinti ujjával a levelet, máris ölébe esett s a háromszáz darab arany, - ami vele volt, - szétgurult a kövezeten. A levél az ő címére szólt, az ura írása volt s ekképpen hangzott: Kedves Feleségem! Nem csekély gondot és aggodást szerezte nekem azzal, hogy nem írtál. Ezekután képzelheted örömet, mikor tegnap egy ferences szerzetes levelet hozott tőled, azzal a megjegyzéssel, hogy megvárja, míg a választ megírom. Ez az első levél, amit tőled kapok, alig tudtam hova lenni örömben. Ugyanezen sorokkal, a jó ferences szerzetes útján küldök még neked 300 drb mexikói aranyat. Téged Isten oltalmába ajánl és üdvözlő hűséges férjed Antal. Lima, 1729 júli 23.

A levél spanyol eredetijét Ovideóban őrzik.

Nem meggyőző ez az eset, de valószínű, ha a sok csoda között átgondoljuk, hogy a tiszta és ártatlan szívű lelkeknek mennyire segítségére állnak a szentek, kivált egy ily nemes szent, mint Szent Antal is, kiről szintén csodákat kellene idéznem, ha kellő hely volna e kis könyvben rá.

* * *

Bolseni csoda világszerte közismert. Egy német pap utazik 1263-ban Rómába. Az úton azon töpreng, hogy lehet, hogy a kenyér és bor Jézus teste-vére volna. Útközben Bolsenében alszik meg, majd másnap reggel misét mond ott. Mikor megtöri a szent ostyát, valóságos *hús van a kezében, amelyből vér csepeg a kehelybe* és a reszkető kézből csepegtetve ide is jut, oda is egy-egy csepp vér, de *ahova csak csöppen, feltűnik a szenvedő Jézus töviskoronás arca*. Zavartságában kiejti kezéből a szent ostyát, Krisztus testét, azt se tudja, mit művel, összecukja a

corporálét, hogy a csodát elrejtse. Se nem eszik, se nem iszik, azonnal megy Orvietóba, most ott a pápa IV. Orbán. Audienciát kér s reszketve mondja el a pápának a csodát. Az orvietói püspök megy Bolsenába, meggyőződik s processióval viszik a corporálét Orvietóba. Ma is ott őrzik a corporálét. Rajta a vércseppek s az Úr arca.

* * *

Vidéki város doktora beszélt, - írja Csizmadia -, hogy hazafelé menet este a másik oldalon látja önmagának eleven mását - menni. Alakja, járása, ruhája azonos, másod-énje - alteregója - volt. Szinte futólépésben siet haza, de a mása vele megy versenyt, majd pár lépésre megelőzve őt, előveszi a kulcsot, kinyitja az ajtót s bemegy és becsukja azt s az orvos kívül maradt. Megállt s figyelt. Hallja házvezetőnője hangját, ki lámpát hoz, beköszön, majd a vacsorát adja föl. A másod-én azonban nem eszik, hanem kezébe veszi a lámpát s eltűnik a hálósobában...

Az orvos félelmében visszatért baráti körébe s elmondta a történeteket, amit nem hittek, hanem hívták, menjen velük haza. Az orvos nem ment, hanem a vendéglőben aludt... Másnap ment haza barátaitól kísérve, kik már az éjjel értesültek a történetekről s íme látja, a vacsora az asztalon s a hálóban - ágya felett a leszakadt mennyezet ott hevert a földön... Ha otthon alszik, rászakad s megöli. Íme, így mentette meg „alter-egója” vagy őrangyala védenice életét...

Lehel azonban, hogy ő maga helyezkedett ki, illetve önlelke végzett „kettős életet”, amit mint bilokációt lentebb még idézni fogok.

* * *

Pius kapucinus páterről írják az alábbiakat, ki jelenleg - 1941 - Itáliában, Apuriában él az egyik zárdában:

„Páter Pius kapucinus 1918 szept. 29 óta Krisztus sebhelyeit hordja. Ennek a csodatevés és a bilokáció (két helyen van egy időben) ajándékával kitüntetett szerzetesnek nagyon sok (3000-tól 15.000-ig) látogatója akad. Naponta 8-10 órát gyóntat, megmondja a gyónók legtitkosabb bűneit s ha a gyóntatószéket körülvevő tömeg utat nem nyithat neki, *a fejük felett száll el*, amikor a misemondás ideje elérkezett. Naponta fél 12 órakor mondja szent miséjét, „karabinierik” őrzik, hogy a nép szét ne szedje ruháit. A világ minden részéről vannak látogatói”. - „Testi hőmérséklete néha az 50 fokot eléri. *Ugyanazon időben* atyja halálos ágyánál volt és egyúttal (bilokáció) a kolostorban is gyóntatott. A gyónók többször észlelték, hogy gyóntatás közben egy harmadik személlyel beszél. A római szent officium 1924 július 24-én figyelmeztette a hívőket, hogy Páter Piust se személyesen, se írásban ne keressék fel.”

Ez ma, 1942. évben folyó csodás jelenség. Hozzá hasonló az ugyancsak ma élő Neumann Teréz és sok más *elhallgatott* szent életű pap és apáca.

* * *

Neumann Teréz neve közismert. Könyvek jelentek meg csodás életéről. Mintegy 15 éve *nem eszik*. Egész étele a szent áldozásban kapott félostya, de emellett minden pénteken, mint stigmás - az Úr szent sebeit bírva -, vérzik... Finom érzékenysége oly nagy, hogy egy ízben a következő eset történt vele.

Vidéki pap misézett Kornesreuthban, hol ő (N. Teréz) lakott s hogy onnan egy betegnek szent ostyát vihessen, két szent ostyát - a misekor - borítólapba tett s elrejtve elvitt. Az úton elvesztette, mit két gyermek megtalált s látva, hogy ostya, bevitték a plébániára, ahol a plébános úr félre tette az íróasztalán. Aznap jött Teréz nővér s midőn belépett, persze mit se tudva az előzményekről, megérezve az Oltáriszentség sugárzását, monda: „Der Herr ist hier!” - Az Úr itt van... Hol? - kérdi meglepődve a plébános, mire ő *érzése után menve kezeit a borítékra*

tette, mutatván, hogy abban... Közben megjött a posta s az ostyákat elvivő pap írja, hogy a borítékban elveszte a két szent ostyát, kéri, ha megtalálják, méltóképpen kezeljék...

A másik csodás eset pedig a következő volt. Internálni akarták N. Terézt egy szigetre s repülőgépen vitték el. Egyszerre csak azt látják, hogy a repülőgépből eltűnik. Utána néznek és - otthon volt. Újra betették a repülőgépbe s elszálltak vele, de már nagyobb ellenőrzéssel és - bizonyos magasságban újra eltűnt észrevétlenül. Illetékes helyen jelentették, mire beszüntették az eljárást ellene...

* * *

X. Pius szent életű pápáról mesélik, hogy gyakran megjelenik a Vatikánban s a zarándokok százai láttára átvonul a termen és áldást oszt... S ez is ma történik, napjainkban...

Vannak csodák, csak amint a tudományos ismeretek se jönnek maguktól a levegőből a fejünkbe, hanem keresni, kutatni, *tanulni kell!*, hogy azokat megismerjük, így az örökkévalók és csodás dolgok megismerésére is időt, pénzt, tanulást kell áldozni, „készültséget és tájékozódást” szerezni s akkor nem leszünk olyan tájékozatlanok, hogy még azt sem látjuk, hogy a világon minden csoda.

* * *

Assisi szent Ferenc életében találunk rendkívüliségeket. Többször a levegőbe emelkedett hol pár könyöknnyire, hol pár méterre, néha meg oly magasra emeltetett a levegőbe s akkora fényesség vette körül, hogy majdnem szem elől veszett.

Az ördögök részéről nem egyszer támadásnak volt kitéve, akikkel látszólag viaskodott. A sok ördögi zaklatások ellen Isten angyali látogatásokkal vigasztalta meg. Egyszer az ördöggel való viaskodásba kimerülve, hogy magát felüdítse, az üdvözültek örömére gondolt, mikor hirtelen tündöklő fényárban megjelent neki egy angyal, ki baljában hegedűt tartott, jobbájában pedig a vonót. S midőn a vonóval a hegedű egyetlen húrját megérintette, szent Ferenc az isteni melódiának egész lelket átható akkora édességét érezte, hogy testi érzékenysége már-már nem bírta s félt, ha a vonót végig húzza a végtelen üdvérvést nem bírja, elválk testétől - meghal.

Midőn Szent Klárát Angyalos Boldogasszony templomában ebéden látta, az első ételnél Szent Ferenc oly magasztosan kezdett szólni, hogy mindnyájan elragadtatásba jutottak. Amint így kezüket és szemüket az égre emelve, önkívületben ültek, az assisi-i és bottonai-faluk környékbeliei úgy látták, hogy a templom, kolostor és a körötte lévő egész erdő mintha *kigyulladt volna* s pusztító tűz emésztene mindent s odarohantak, hogy eloltsák a tüzet. Odaérve a tűznek nyomát se látták. Bementek az egész társaságot elragadtatásban találták.

Az Úr kegyes leereszkedésének egyik példája a következő eset. A rend egyik új tagja éjjel utána lopakodott Szent Ferencnek az erdőbe, mely a zárda mellett terült el, ama hely felé, hol a szent ájtatoskodni szokott. Egyszerre csak hangos beszélgetés üti meg a fülét. Közelebb megy s a szentet csodálatos fényben látja. A fényben fölismeri Krisztus Urunkat, Szűz Máriát, Keresztelő Szent Jánost, János evangélistát, továbbá Szent Ferenczel beszélgető angyalok sokaságát. Ahogy ezt átlátta, aléltan esett össze. A jelenség után, midőn a szent visszafelé ment, lába megbotlott az alélt ifjúban, ki a pázsiton feküdt. Felélesztette s megtudva, hogy tanuja volt az esetnek, lelkére kötötte, hogy azt, amíg ő él, senkinek el ne mondja.

Gubbio környékén egy szörnyű farkas falogatta föl az embereket. A farkastól való félelem oly nagy volt, hogy már senki se merte a falvát elhagyni. Szent Ferenc a falubeliek iránti részvételből elhatározta, hogy *felkeresi a farkast* s elindult egyedül annak tanyája felé. A farkas, amint azt a szent kísérete mondta, tátott szájjal rohant assisi felé s mikor pár lépésre volt, a szent megjelölte a kereszt jelével - azaz keresztet vetett rá - s aztán magához intette a farkast,

mondván: „Gyere ide farkas testvér! Krisztus felől parancsolom, hogy se nekem, se másnak ne ártsál.” - A farkas erre mint egy kutya kullogott a szent közelébe s meglapult annak lábánál. Aztán *megfeddve a farkast*, békét kötött vele oly értelemben, hogy ő eltartja a farkast s az nem bánt többet semmit. Hiteles feljegyzések igazolják, hogy a farkas kutyává szelidülve élt a faluban éveken át, házról-házra kullogva szedte össze napi eledelét. Íme, az emberi lélek sugárzásának átalakító hatása... Egyben bizonyosság is az *állati lélek* és öntudat mellett...

* * *

A *limpiászi csoda*, mely most játszódott le 1919 márc. hó 22-30 között, megkapó példája annak, hogy *az anyag megelevenülhet*, hogy nem lehetetlen a pogány kőbálsványok mozgása, beszéde, megelevenülése sem, mert hiszen végeredményben minden egy ismeretlen, de öröktől, újra és újra megnyilvánuló „mindenható metafizikai törvény” alatt áll, melyből mi még csak a fizikát ismerjük, noha mindegyre többet fedezünk fel és észlelünk a „metafizikaiból” is, - az energiák világában.

Limpiász városka Spanyolországban a biscayai öbölnél fekszik. Plébánia temploma a XVI. századból való. A főoltáron lévő, fából faragott nagy feszületen az Úr teste 234 cm nagyságú. Egész teste mestermű, a legszebb Krisztus-arc. A feszület hagyomány szerint XVIII. században San Isidro gróf cadixi kápolnájában volt felállítva. Midőn a várost föld- és tengerrengés veszélyeztette, körmenetben vitték körül, mire a veszély elmúlt...

Az első csoda 1919 márc. 22-én úgy történt, hogy a templomban észrevették a feszület szemének a megmozdulását. A pappal közölték, de képzelődésnek tartotta, oda se figyelt. Pár perc múlva egy férfi jelzi a csodát, nagy izgalom vesz erőt a híveken s *mindegyre többen látják a csodát*. Majd jelzik, hogy *a szent test izzad*, mire a Páter kezével megsimítja s *az nedves lett az izzadságtól*. A plébános és a két misszionárius páter a csodát *nem látták*. Az első hírek után ápr. 12-én más zarándokok érkeztek oda. Köztük egy tudós és egy kereskedő, kik az egész csodát ostobaságnak tartották, midőn az Úr szemeit mozogni látták, térdrehullva könyörögtek irgalomért. A zarándokok közül sokan eskü alatt vallották, hogy ez Úr letekintett rájuk... Tekintete egyikre barátságos, másokra komoly, harmadikra vesékig ható, másokra nagyon szigorú volt. Némelyek könnyeket láttak az Úr szemében, mások a töviskorona alól lefolyó vércseppeket, ismét mások a szájából kijövő habot, vagy verejtéket vettek észre. Voltak, kik a fejet jobbra-balra mozogni látták és bizonyítják, hogy a száját sokszor felnyitotta és becsukta, mintha imádkoznék, vagy sóhajtozna, mások a mellkas mozgását látták, mintha mély lélegzetet venne.

Az első hét hónapban 66 zarándoklat 120 000 emberrel kereste fel a limpiászi feszületet, köztük XIII. Alfonz spanyol király és hercegek, hercegnők. A sekrestyébe kitett jegyzőkönyvbe 5000-en írták be a nevüket és esküvel bizonyították, hogy *látták a csodát*. Ezen meghitelesített tanuk között vannak papok, szerzetesek, orvosok, jogászok, professzorok, tisztek, kereskedők, továbbá asszonyok, leányok, gyermekek, *hívők hitetlenek, sőt istentelenek is*. Naponta átlag 25 misét mondtak ott a papok. Már az 1919 márc. 30-i esemény előtt pár évvel történt, hogy P. Carrandi paulinus szerzetes a villamos vezetéket vezette be a templomba s a főoltár előtt egy létrán dolgozott a vezetéken, midőn egyszerre észrevette, hogy a feszület szemei megelevenednek s az Üdvözítő szemeit becsukja. Több percig tartott e jelenet, mely a páterre oly hatással volt, hogy eszméletét elvesztve lezuhant a létráról. Midőn magához tért elmondta társainak, kik hallgatásra kérték...

A riói - Cuba - püspök Rodriguez Rómából hazafelé 1919 aug. 27-én elzarándokolt Limpiászba és saját szemeivel láthatta a csodát, minek folytán pásztorlevelet is adott ki, melyben elbeszéli a csodát, majd így folytatja: „Különös, hogy sokan abban a pillanatban, midőn a csoda

bekövetkezik, semmit se látnak, pedig messzelátóval vizsgálják a feszületet, míg mások szabad szemmel mindent jól látnak. Itt minden csalás ki van zárva. A szemek porcelánból vannak és mozognak. A száj fából van és az Üdvözítő azt kinyitja, meg becsukja, a fej fából van és azt jobbra-balra mozgatja. *A verejtéket nem lehet természetes módon megmagyarázni, még kevésbé a vércseppeket*, úgyszintén a mellkas emelkedését és behorpadását. *Ha az egész esemény csalás volna, akkor hogyan magyarázható az, hogy egyesek jól látják, mások ugyanabban a pillanatban semmit se látnak?*

Úrfelmutatás után felnéztem a feszületre s látom, hogy Krisztus a száját felnyitja, becsukja. Nem akartam hinni, amit láttam. Midőn újra felnéztem a keresztre, láttam, hogy a fej egyik oldalról a másikra fordul. Az arcvonások rendkívül fájdalmat mutattak: egy haldoklóét, ki már utolsót lélegzik. A fej ebben a pillanatban nagyon szép volt.” Stb.

Mások - hogy töredékekben idézzem a leírást - látták, amint a sekrestye felé nagyon szigorúan tekintett. Majd az előtte állókra nézett, de oly szelíden, oly jóságosan, annyi szeretettel, oly istenien, hogy valamennyien térdrehulltak, megköszönve a kitüntetést. Végre ajkait lecsuka, arca elhalványult és fakó lett, mint egy hulláé. Volt, aki más-más helyről szemlélte, közben másokkal beszélgetett, hogy öntudati csálódás, autoszugesztíó áldozata ne legyen s mégis, ha fölnézett, ugyanazt a meglevenedést, szenvedést stb. látta, mint a többiek. Se vége, se hossza a tanuvallomásoknak.

„Dr. Gutiérrez de Cossio orvos, hondurászi konzul eskü alatt vallotta, hogy Krisztus a kifelé vonuló zarándokok után nézett vagy tízszer. Ezt mindnyájan láttuk, csak a jobbomon álló, többé-kevésbé előkelő személyek nem látták. Később azonban ők is látták a csodát. Láttam Krisztus agóniáját, mindazon tipikus jelenségekkel, melyek a haldoklóknál fordulnak elő: az orr hegyesebb lesz, az ajkak összehúzódnak és elkékülnek, aztán lassan kinyitódnak, az arc elhalványodik, az arccsontok kinyomódnak és kékebbek lesznek. *A suggestio ki van zárva.* Ugyanekkor egy párisi orvos is látta az ajkak és a fej mozgását és a vércseppek folyását. Ostobaság lenne ennyi tanuvallomásnál suggestiora gondolni.”

De la Villa Heribert orvostanhallgató nem hitt, hiszterikus személyek képzelgésének tartotta, majd látta, hogy: „Krisztus ajkait mozgatta, mintha beszélne, aztán rettenetes tekintettel nézett rám, tekintete tele volt haraggal, mely engem megrázkódtatott. Kénytelen voltam a templomot elhagyni. Délután visszamenve láttam, hogy a mell és az arc lassan sötétkék színt vesznek fel s ő pedig jobbra-balra tekint, a töviskorona alól vércseppek folytak arcára és vállaira, szájából hab jött. Midőn a prédikáló páter azt mondta, „És most, Krisztusom, add ránk áldásodat”, mosolygó szemekkel hajtotta meg fejét, mintha azt akarta volna kifejezni: „Legyen, amint kérted.” ”

Santanderből 18-20 varrónő jött Limpiászba. Nagyon világiasan és feltűnően viselkedtek. A kíváncsiság hozta őket e szent helyre, a templom előtti téren még táncolni is akartak. Midőn látták a csodát, közülök 14-en mintegy eszméletlenül rogytak térdre s könnyhullatás között sóhajtoztak az Úrhoz: „Nem ismertünk eddig. Nem akarunk többé vétkezni” - stb.

Majd a modern mágiánál, az okkultizmus ismertetésénél kitérünk még e csodával kapcsolatban egyre-másra. Most csak a tényt igyekszem leszögezni. Hogy tény volt vagy látomás, illetve tény lehetett-e, vagy csak látomás, arra megfelelnek a könnyező Mária képek.

* * *

Debreczey ker. isk. igazgató mesélte, hogy Jakab Benjamin barátja festett egy Mária képet. *A kép könnyezni kezdett.* Híre ment s ő is megnézte a képet és látta amint a szemsarkában két könnycsepp megjelent. „Ref. lévén, zsebkendőmmel levettem a két könnycseppet de újra pár pillanat múlva, ugyan azon a helyen megint ott volt a két könnycsepp... Hiába szedtem, mindig ott volt... Miért nem más helyen...? Miért csak ott...? Ma sem értem, noha csodákban nem hiszek.” -

mondotta D. - Ezek után én felkerestem levélben a festőt, ki Temesvárról - Püspök-u. 15 - a következőket írta: „A fájdalmas Mária kép könnyezett. Sokan megnézték. Csodák is történtek előtte. Én odaajándékoztam Fischer Ágoston kassai püspök úrnak, ki nem tudja ugyan, mily csodás kép az... S ezen ajtó nagyságú kép ma is ott van.” Könnyezik-e még, nem tudni...

* * *

A lorettói Mária ház története pedig azt igazolja, hogy a „tárgyak”-at mint lehet egyik helyről a másikra - minden fizikai törvény dacára - áthelyezni... Ezt a rendkívüli tényt a következően írja le Tomcsányi Lajos S. J. páter.

„A jámbor hagyomány szerint ugyanis csodálatos módon jelent meg a szent ház Fiume tájékán, Tersatóban. Az árpádházi utolsó király, III. Endre ült szent István trónján, mikor a Szentföldön végképpen megtört a keresztény hatalom s annak végvára Ptolomais (St. Acre.) pogánykézbe került. S ekkor 1291 május 10-én, éppen szombat napon, a magyar tengerpart legkisebb pontján, a tersatói várhegy lejtőjén, mely Ravnica nevű kis fensíkban végződik, hirtelen feltűnt egy szerény kápolnácska, melynek nem volt alapja s amelynek a mult napon ott még semmi nyoma sem látszott.

Nagy volt a csödület és a csodálkozás, midőn a kis szentély mintegy az egekből leereszkedve a jámbor nép előtt alap nélkül állott, belsejében oltár volt feszülettel s egy szentképpel. De még nagyobb lőn a meglepetés, midőn a Tersató várában halálos betegen fekvő Sándor, corbavi főpap önerejéből, sietve ott termett s elbeszélte csodálatos *látomását*. Súlyos nyavalyájában hallott valamit a csodás kápolna feltünéséről és forró vágyódást érzett magában, hogy azt láthassa s hitte, hogy ott baja enyhülést nyerhet. Ily szent gondolatok között azt *képzelte*, hogy Szűz Mária áll mellette s anyai ajkairól ily vigasztaló szavakat hallott: „Fiam! óhajtasodra *el-jöttem, hogy meggyógyítsalak*. Tudd meg egyúttal, hogy a *határaitokra szállt kápolna ugyan-azon ház, melyben születtem s növekedtem*. Itt hallottam az angyal üdvözlését s a Szentlélek erejével itt fogantam az isteni örök Igét s itt lett az testté. Elköltözésem után az apostolok azt kápolnává szentelték s benne sokszor bemutatták a szentmise áldozatot.”

E szavak után a Szent Szűz eltűnt, Sándor főpap hirtelen felépült s erős, rugékony léptekkel sietett a bámészkodó nép között a ravnikai csodás kápolnához, hogy ott lerója a háláját a betegek gyógyítója iránt s hirdesse a nagy kegyelmet s mennyei kiváltságot, amellyel a keresztény világ nemzetei felett a magyar birodalom e végpontját dicsőítette meg az őshonából ide vendégül menekülő Nagyasszonyunk.

Alig vette ennek hírét Frangepán (Frangepane) gróf, Tersatóba sietett székhelyéről Modrusból, hol mint horvát és dalmát bán a magyar szent korona nevében kormányzott, azután Sándor főpap vezetésével négy udvari emberét a Szentföldre küldte, hogy az *áthelyezett názareti házacska* hitelességét kikutassák. A kis utazó társaság szerencsésen Názáretbe ért s ott nemcsak hallomásból értesültek a szent házacska csodás eltűnéséről, hanem saját szemükkel és pontos méréssel is meggyőződtek arról, hogy a tersatói új kápolna falai az előbbi helyen maradt alapokkal teljesen összevágának s hogy így annak hitelességéről kételkedni nem lehet.

Ah, de az öröm itt se volt tartós. Mintha megborzadt volna a mennyei béke hajléka azon pártvillongástól és ármánytól, melyet az Árpádház utolsó férfi sarja, III. Endre ellen a külföldi beavatkozás és hazai visszavonás éppen itt, a horvát-magyar tengerparton nyílt lánggra lobbanott fel, - *három évi rövid időzés után elhagyta Tersatót és Olaszthonba majd itt, majd ott, végre Lorettó városának határában vőn állandó lakást*. E gyászos meglepetés 1294 dec. 10-én történt. (Már t. i. hogy elvitték!) Ide tódultak már most a buzgó zarándokok s a szent ház 1294 óta itt maradt Lorettóban.”

Idézi még, hogy az egyik akkori öregember családjában beszéltek, hogy: „atyjok dédtyja saját szemeivel látta, mikor az angyalok a szent házat a tenger színe felett áthozták. A másik öregnek meg saját nagytyja, ki százhusz évet élt, látta s többször meglátogatta a lorettói szent házat azon a helyen, amelyről végre láthatatlan kezek segítségével Lorettóba került.”

E könyv idézi aztán ama okmányokat és tényeket, amelyek hitelesítik a ház fenti történetét.

* * *

La-Salette-i jövendöléssel kapcsolatos „jelenés” mint egyedül álló e misztika történelmében, külön kötetet érdemelne, mert e jelenéssel kapcsolatos egyházi és állami támadások, viták, harcok, majd a beteljesült és még beteljesülő jövendölések mind igazolják e jelenés valódiságát és igazságait. Maga a jelenés a következően folyt le, mutatva, hogy az égi legszentebbek is, mily közel állnak az emberekhez, mennyire velünk élnek, mennyire belefolyanak az emberiség jobb részének a mentésébe...

La-Salette Franciaországban, Grenoble, illetve Lyon környékén van, ahol 1846 szept. 19-én délután 3 óra tájban a 11 éves Maximin és a 15 éves Melanie pásztorgyerekeknek megjelent a „Szép Asszony, aki, mint később kitűnt a Szent Szűz azaz Szűz Mária volt. Ezen rendkívüli eset a következően folyt le:

A két gyermek barmaid legeltette, közben kis kőpadot raktak kövekből, majd elaludtak s mikor felébredtek, *nagy világosságot láttak, amelyben még nagyobb, tündöklőbb fényt láttak*, melyben egy nagyon szép asszony volt, aki az általuk összerakott kőhalmazra ült, fejét kezébe hajtva. Közelebb merészkednek s íme drága ruhába öltözött asszony fején csillagkoronát vesznek észre, nyakán aranylánc, melyen gyémánt ragyogású kereszt van a felfeszített Jézus „eleven” alakjával, melyből sugárvégek törnek elő, soha nem látott fény nyilakban. A „szép asszony” ekkor elmondta nekik az 1914-1978-ra vonatkoztatható jövőt, majd a földtől mintegy méternyi magasra felemelkedve, arccal kelet felé fordulva feltekintett az égre, aztán a földre, végül a két gyermekre nézett nagyon kedvesen és a gyarapodó világosságban először a fej, aztán karjai, majd lábai, végül az egész test *eltűnt*. A világosság - melyben eltűnt - gömb alakot vett fel és felfelé szállt, majd megállt és végleg eltűnt. A jelenés helyén forrás fakadt. A két gyermeknek feltűnt, hogy a fűszál a szép asszony lábai alatt meg sem hajlott, teste pedig árnyékot sem vetett. A gyermekek aztán, szétmentek és dacára annak, hogy *soha többet nem találkoztak*, ugyanúgy mondták el a történeteket az őket üldözésig menő vallatásokkal vallató egyházi és világi hatóságok előtt, ami az *összebeszélést eleve kizárja*.

S ez a szép asszony felemelkedett, karjait csendesen keresztbe téve, rájuk néz, majd megszólal: „Jertek ide gyermekeim.” - S aztán előbb a kislánynak, majd a fiúnak elmondja a világ végére szóló jóslatokat tartalmazó intő-óvó figyelmeztetését, az Antikrisztusi kornak az elközeledtét. *Ketten látják, ketten beszélnek Vele*. A Szent Szűz nagyon nagy s mégis oly könnyednek látszik, hogy jártában a fűszál sem hajlik meg alatta. Arca fenséges, tiszteletet parancsoló és egyben szeretetre készítő és ellenállhatatlanul vonzó. Tekintete galambszelíd, *kedves orcáján kimondhatatlan jóság, szeme beszédes*, és a segítségre való készség ragyog ki belőle, és egész valója *mintha merő szeretetből szövődött volna*. Szava csengése anyai. Míg a kislánnyal beszél, sír, könnyei orcáján leperegnek és szeretetet sugároznak.

A két gyermek látomása s kivált a rendkívüli jóslat, - melyet az Utolsó idők és korunk c. könyvemben már egész teljében közöltem, - egész világgraható vitát vert fel. A két gyereket üldözték. A lánykát zárdába vitték, a fiú tanult, de szerencséje nem volt, szegénysége és jó-hiszeműsége elgáncsolta orvostanhallgató korában: az ördög üldözte... Nagy nyomorba került, mire ünnepi ruháját is elzálogosította, de annak ára is elfogyott s a Föld kitagadta az Ég követét... S a papok? Hagyjuk... Bement hát a templomba, a *Mária oltár előtt panaszt tett*...

Elmondta, hogy ő mindent megtett s nem hisznek neki, sőt üldözik... Ha Te nem segítesz, úgy Szent Józsefhez fordulok, ő majd megsegít... Kimerül, összeesik, elalszik... *Ismeretlen férfi költogeti*. Hívja a közeli vendéglőbe, ebédet rendel, kifizeti, majd pénzt ad neki azzal a tanáccsal, hogy ruháját váltsa ki, annál inkább, mert a kiváltandó kabát egyik zsebében írást, *végrendeletet talál*, mely az ő jövőjét biztosítja. Azzal elkészön az idegen s a fiú a kapott pénzen kiváltja ruháját s legnagyobb csodálkozására megtalálta annak zsebében a jelzett végrendeletet, melyben egy jóindulatú, de ismeretlen pártfogója - ki úgy látszik hitt neki! - 15 ezer frankot hagyományozott neki. Jegyzőhöz megy és átveszi a hagyatékot. *Hogy került az okmány a zálogházi kabát zsebébe*, ő is kutatta, de sohase tudta meg... Mi már tudjuk: Szent József tette oda, aki - mint sok másokat is - meghallgatta és megsegítette...

Két csoda egyben. Egyik a jelenés, másik a végrendelet... Íme, nem csak régen, hanem ma is folynak a csodák, ma is a csodák korát éljük, csak nyomozni kell utánuk legalább is annyi kitartással, mint amennyi kitartással és befektetéssel törtetünk a mulandó kenyérért, - tudományosnak nevezett tudatlanságokért, a világi hiúság, érzékiség, pénz, rang, megélhetés bálványaiért...

A tudományt se örököljük, tanulni kell. A hitet se lehet kimélyíteni, kiterébélyesíteni, művelni, kutatni, tanulni kell itt is, hogy kellő ismeretre, meglátásra, felvilágosodásra, vagy pláne égi beavatásokra, isteni kapcsolatokhoz juthassunk.

* * *

A sok rendkívüli csodák közül még néhányat felemlítek azzal, hogy soha nem volt annyi csoda, mint most, századunk elején és a mult század végén. A misztikusok szerint, de még a kijelentések szerint is, azért van ilyen sok csoda, mert rettentő katasztrófa - az utolsó ítélet - közeledik, amikor is - mint Noé korában - 120 éven át végtelen nagy csapásokkal fogja büntetni Isten az emberiséget, mivel a szent testvériségtől és a lelkeségtől elszakadva, önzésnek, hiúságnak és bujaságnak élnek, inkább az állati, mint az isteni élet felé haladva...

Pedig ha nézzük, láthatjuk a világtörténelem filmjén, hogy Isten mindig, mielőtt sujtott volna, előbb intett... Ninive, Babilon, Jerusálem *elpusztulásuk előtt megintettek*, de nem vették komolyan, akár csak korunk, a közelgő, illetve a már folyó istenítéletet...

„*Templemore-ban* a feszület, a Szűz Mária szobor és Szent József szobra sírnak és kibuggyan a vér a szájukból...

Astiban a feszület oldaláról vér csorog... A milanói Santa Bambina szobrocska mása, másolata, kimondhatatlan szomorú arcoeskával egy évig sírt...

Osimo és Loretto városok közt, *Campocavalló nevű völgyében* lévő egyszerű kis kápolnában 1892 június óta a Mária kép felelevenedik, felnéz, lenéz, jobbra-balra tekint, szemeit lezárja és kinyitja és *csodálatosan gyógyít*. Az osimoi püspök jóváhagyásával már gyűjtöttek is egy ott építendő templomra.”

„*A bordeauxi csodáról* olvassuk, hogy „*Mesmin Mária Bordeauxból*, 1905 nyarán Lourdesba zárandokolt s ott meggyógyult, ekkor megvette ott az Istenanya szobrát, hazavitte s előtte naponta imádkozott és öröklámpát helyezett eléje. 1907 március hóban észlelte, hogy a szobor könnyezik és a szobor orcája nagyon elszomorodik. A szobor naponta néha többször is könnyezett. *Letörölték, de hiába, újra csak könnyezett*. Vizsgálták, forgatták, hiába, a szobor csak könnyezett. A sírás előtt a szobor arca elváltozott, épp úgy, mint az embernél. Az arkifejezés - írják a mindenféle látogatók és ellenőrzők - szomorú lesz, a tekintet elhomályosodik, a szemek elvörösödnek, elnedvesednek, könnyeznek s a könnyek lepereregnek, egyik a másik után, a mellen végig folynak és a karok mélyedéseiben összegyűlnek. Néha oly erős a könnyezés,

hogy a szobor lába is elnedvesedik a könnyektől. - Az egyik hitetlen, ki ellenőrizte, 40-szer látta könnyezni, minek folytán végre is megtért.

A papok? Megint a papok? Mesmin elmondta a plébánosnak, aki - mint sok más pap is - nem Istenért, hanem a maga megélhetéséért volt csak pap... - felháborodással utasította ki és azt mondta, hogy ne beszéljen erről... Íme, a tudós pap sohse érhet fel a hívő paphoz... Kár, hogy az előbbiekből van több s az utóbbiakból kevesebb, mert mindattól, aki nem az Úrért pap, hanem a maga megélhetéséért, elvonatik a Szentlélek, a hit és minden isteni s *annak adatik*, aki az Úrért áldozni is akar és áldoz is... Mert ára van, díja van a kegyelemnek: s ez a díj - *életcélunk!!! Ki kiért-miért él, onnan kapja bérét...* Ki hitet, ki hitetlenséget... S a plébános a fenti hitetlenből hívővé lett úrnak azt tanácsolta, hogy ilyenekben ne higgyen...

„1909 szeptember 8 óta a *Bordeauxi Rózsafüzér kápolnában* az Istenanya 15-ször jelent meg Mesmin Máriának és jelezte, hogy a közeljövőben nehéz napok várnak Franciaországra s ezért olyan nagyon szomorú ő. Egyik jelenésében az „Utolsó idők apostolainak” rendszabályait is közölte vele a Szent Szűz, mely egyezik a La-Saletteben közölt Utolsó idők apostolainak rendszabályaival.

1910 március 5-én a szobor szokatlanul sok könnyet hullatott. Két ferences jött a püspöki megbízással, hogy a szobrot vigyék el... A szobrot papiros dobozba csomagolták még a doboz is átnedvesedett a könnyektől.

Nemsokára, 1911 végén Mesmin M. egyik toursi barátnéjától megkapta a Milanói Sancta Bambina mását. Alig érkezett meg a kedves kis szobor, máris sírt. Még aznap este leírhatatlan szomorúságot észleltek a kis arcocskán, aztán megeredtek a könnyek és a feje alatt lévő kis vánkosra peregtek. Némi megszakítással 1912 év egész folyamán sírt a kis szobor. Gondolható, mennyi látogatója akadt e csodának. A házigazda felmondta a lakást s Mesmin elköltözött. Az új helyen nem sírt a kis szobor többé, hanem 1913 május 21-től mindenféle kellemes illatot árasztott. Ezután is egyre üldözték, ráfogták, hogy spiritiszta... míg végre egy valódi pap, ki nemcsak tudós, de hívő is volt, dr. Colacurcio, alapos tanulmány után nagyon szépen nyilatkozott a sokat üldözött és szenvedett Mesmin Máriáról, akit az Ég egyik kiváltságosának nevez, kiben kevélység, hivalkodás nincs. X. Pius pápa is megértően fogadta ezen eseményt, sőt Mesminnek áldását is küldte. Az ördögi rágalomhadjárat persze halálig üldözte Mesmin Máriát, mert „E világ fejedelme” nem tűri az égiek küldöttjét...

Mesmin 1902-ben megjósolta a világháborút, mondván: „Látom, amint nagy madarak tüzet okádnak a városokra. A háborún kívül pestis és teljesen újkeletű betegségek lesznek, melyről az orvosok mit se fognak tudni. Nagy földrengések lesznek és a hegyek megmozdulnak, éhség és forradalom törnek ki, elannyira, hogy az embereknek el kell rejtőzködniök. A pénz tönkremegy.”

„A békekötés előtt 5 nappal, 1918 november 7-én ezeket mondta: Ne higgyék, hogy e látszólagos nyugalommal minden bajnak vége van. Ez a béke csak arra jó, hogy még borzasztóbb támadásnak az útját egyengesse. Ha bűnbánatot tartana a világ, jobbulás jönne, de így még szörnyű bajok várokoznak ránk...

Mesmin Mária még ma is - 1920-ban - hirdeti a szörnyűséges jövőt... A forradalmaknak egycsapásra, de úgy lesz vége, mely az egész világot bámolatba ejti...”

Íme csodák s a próféciaik egyben... Ez is misztika!

* * *

A máriapócsi kegyképről köztudomású, hogy időnkint könnyezni szokott. A világháború előtt is pár évvel könnyezett. Egyetemi tanárok is elmentek ellenőrizni, megállapították, hogy csalás, vagy más visszaélés esete nem foroghat fenn s azzal zárták le, hogy maga az esemény kimagyarázhatatlan...

1696 nov. 4-én 14 napon át könnyezett. Az akkori protestánsok csalásnak vélték... Corbelli, akkori generális levetette a képet az oltárról, aztán körülvétette tisztjeivel és katonáival s négy órán figyelve látták, hogy a kép szeméből egyre peregtek a könnyek. Éjjelre öröket állított a kép köré, ezek is azt igazolták, hogy egész éjjel könnyezett, sőt *mise alatt még bővebben omlottak a könnyek*. S hiába volt 1696-ban oly kemény a tél, hogy az oltáron a bor és a víz megfagyott, a könnyezés egyre tovább folyt s a lefolyó könnyecseppek nem fagytak meg... A rákövetkező nov. 14-én, illetve 1697 szeptember 11-én volt ama híres zentai csata, melyben Savoyai Jenő herceg megtörte a törökök itteni uralmát, persze sok magyar hős élete árán... Ezeket, drága keresztény gyermekeit siratta a Szent Szűz.

I. Lipót király a csodás képet aztán Bécsbe vitette, de ott többé nem könnyezett. Ott van most is a Stefán Kirchében. A másolat azonban, mit Máriapócs csináltatott, tovább könnyezett...

Az égi kegyelmek nem a tárgyhoz, hanem a *helyhez* vannak kötve. A legutóbbi könnyezés is meghozta árát, megcsonkították Magyarországot... A limpiászi szobor is könnyezett és rá pár évre, mint tudjuk, ott folytak le a legvérengzőbb spanyol forradalmi ütközetek Santander, S. Sebastian és Bilbao környékén 1936-ban. Közelebb az ég, mint gondolnánk, de egyben távolabb is, mint képzelnénk, aszerint, milyen a nép lelkülete, nem a külsőséges vallásosság, hanem az áldozatos bensőséges hit és szeretet... *Itt a titkok kulcsa az áldozatos hit milyenségén és mennyiségén. Ez a misztika etikai ingája...*

* * *

„Tirolban 1797 január havában egyik ablaküvegen feltűnt az Istenanya arcképe, ahogy azt a régi időben festeni szokták: szép, ovál arc, nagy szemekkel, kissé hosszúkas orr, pici szájjal. Feje jobbra hajlik és szemeiből könnyek folynak. Az ablakot mosták, mindenféle folyadékkal iparkodtak a képet eltüntetni, de nem sikerült. E csodás képet ma is őrzik az Absam-i plébánia-templom oltárán. - Ezután következett Hofer András szabadsághős bukása, Tirol elvesztése és napoleoni üldözése... Nem ok nélkül könnyezett a kép...

* * *

„Olaszországban ugyanezen időben történt, hogy Napoleon VI. Piust, a 82 éves aggastyánt Rómából elhurcolta, Walanceban fogságban tartotta, ahol aztán meghalt. Utóda VII. Pius ugyanígy járt 1809-ben. A pápa először Savonaban, majd Fontainebleauban raboskodott, míg a lipcsei napoleoni bukás után ki nem szabadult. De ugyanekkor Olaszországban csodás események történtek! Krisztus Urunk szent teste a feszületeken, több helyen megelevenedett, sóhajtozott és könnyezett. A Máriás-képekkel és szobrokkal ugyanez történt, amint ezt a római Szentszék szigorú vizsgálat után megállapította és 1797-ben egyik dekrétumban hivatalosan is jóváhagyta. Ez a dekrétum két keresztről, több szoborról és képről emlékszik meg. E csodák annyira nyilvánvalók voltak, hogy ez okból Olaszországban azóta minden év július 9-én a „csodák ünnepe”-t megünneplik.”

* * *

„Mirabeau-ban - poitiersi egyházmegye - Msgr. Wachère A. de Grateloup kastélyában a Jézus-Szent-Szíve képe 10 éven keresztül vérzett!

1911 szept. 8-án a képen különféle változást észleltek.

A kép homlokán vérfoltok és vércseppek jelentkeztek. Később a szív és a kezek sebéből is vér csepegett. A vérzések néha szüneteltek és a vér megszáradt, aztán újból jelentkezett. A lefolyó vért néha vászonba fogták fel.

Nemsokára újabb csodás esemény történt. A szent ostyából szentmise alatt vér folyt. Néhány ilyen vérfoltos ostyát megőriztek. 1912-ben egyik szentostyán szép szívet láttak, amelyen még az erecskék is láthatók voltak. Ugyancsak a szentmise alkalmával a kehelyben vörös, meleg vér volt, a vér valóságos fizikai jegyeivel, úgy íze, mint szaga szerint. A kápolnát ezren keresték fel, annál inkább mert a Jézus Szíve szentkép előtt csodás gyógyulások történtek, sőt egy alkalommal az orvosok operációs kése alatt kiszünetelt gyermek is megelevenedett, akit az orvosok már halottnak nyilvánítottak. A kép különösen olyan napokon vérzett, amikor valami nagy gonoszság, azaz bűntény történt a világon. Így a római szabadkőművesek megünnepelték évente szept. 20-át, mikor a pápát sokféleképpen kigúnyolták, de ugyanekkor a kép is vérzett...

Ugyanez történt a világháború kitörésekor, a nagyobb csaták előtt, amikor a vér az oltár lábáig is lefolyt. Majd 1911 okt. havában a kép megszólalt. Jóslatok, utasítások, megbízások hangzottak a képből: hogyan lehetne megrövidíteni a világháború idejét, hogyan kellene megreformálni a papságot, amely közben nagyon elvilágiasodott, mit kellene tenni a serdülő ifjúság megmentésére stb.

1911 nov. 2-án elhangzott az utasítás, hogy minden pap három szent misét mondhasson - Halottak-napján - a szenvedő lelkekért. Mire XV. Benedek 1915-ben ily értelemben rendelkezett is.

Wachére, akié a kastély kápolnája a kép volt, egy ízben sürgős utasítást kapott, hogy a pápa minden papnak, ki frontszolgálatot teljesít, parancsolja meg, hogy végezzék a XIII. Leó-féle exorcizmust, - azaz ördögűzést - a pokolbeli hatalmasságok erejének gyöngítésére, akik minden gonosznak, minden háborúnak és forradalomnak atyamesterei.

Megemlíthjük még, hogy a vérző és beszélő kép szemei és ajkai megmozdultak és a képből, az egész házba, sőt még a kertbe is semmivel össze nem hasonlítható kellemes, jó illat áradt. Az egyházi hatóság 1912 március havában a képet elvitte.

Ekkor ugyancsak a kastélyban egy másik Jézus-Szíve képe kezdett vérezni és pedig a felfeszített Jézus összes sebeiből. Ez a vérzés 1914 aug. elejéig tartott. A képen mintegy centiméternyi vastag vér maradt...

Ezekért az isteni kitüntető kegyelmekért azonban meg is kell szenvedni, mert ahova a kegyelem erői áradnak, ott az ördög és hadai támadást intéznek... 1914-ben megküldötték Wachérénak a szent Officium végzését, amely szerint őt kiközösítették, mert ő a hívő közönség kíváncsiságát kielégítendő új vérző Jézus-Szíve képpel ámitja a világot... Wachére a képtől nyert utasítás folytán Romába ment. A pápa a poitersi püspököt megbizta, hogy a mirabeau-i csodás eseményeket egyházilag vizsgálja meg annál is inkább, mert Rómában, illetve a Vatikánban rendre megújultak a mirabeau-i csodák mindenek szemeláttára. A vérfoltos vászon foltjai felújultak: sötétvörösnek, frissnek látszottak.

A Frey Benedicta-féle feszület sebei - most első ízben - vérezni kezdtek. Ekképp tett tanúságot az Úr Jézus egyik megrágalmazott szolgája ártatlansága mellett. (Egyben mi ebből azt is láthatjuk, hogy a szent Officium is tévedhet...) Mindezeket körülményesen megírta a strassburgi Volksfreund 1920. 19. száma.

Majd 1920-ban megmutatta Wachére a szent ostyát, amelyen a Jézus-Szentséges-Szíve képe megöröködött. A mirebeaui kép 1921 nagypéntekén vérzett utoljára. Azóta a Frey Benedicta-féle kereszt vérzik gyakrabban...

A mirebeaui események a történeti igazság minden jegyével rendelkeznek. Az Úr prófétáját itt is üldözik, rágalmazzák, kiközösítik, *aztán rehabilitálják, mint ez rendesen történni szokott*. Az is valóra vált, hogy minden kegyelemért előbb, vagy utóbb meg kell szenvedni. (Szomorú, hogy épp azok részéről, akiknek a csodákat védeni, nem üldözni kellene...) Az a körülmény, hogy a vérzések stb. a világháború lezajlása után is megismétlődtek, arra engednek következtetni, hogy a világháború csak „egy borzalmas fejezete” egy világtörténelmi eseménynek, melynek - sajnos - egy még borzasztóbb folytatása következik...

Joel - II. r. 28-31. v. - próféta jövendölése szerint a jövendölések és a csodák a világ vége felé megsokasodnak...”

* * *

„*Írországbán, annak Templemore városában meggyilkolták a rendőrfőnököt. Az angol kormány parancsára 1920 július havának egyik napján az egész várost elpusztítják s a menekülő lakosságot pedig lelövik. (Íme a demokrata Anglia képe.)*

Julius 9-én katonaság vette körül a várost ágyukkal, gépfegyverekkel és megkezdik a parancs végrehajtását. A város két különböző helyén petróleummal leöntik a házakat, aztán felgyújtják a petróleumot, de a házak - valahogy!? - nem akarnak égni...

Egyik tiszt katonáival bevonul a városba, felmegy a városháza tetejére, hogy az épületet felgyujtsa. Ez ugyan nem sikerült neki, de valami mégis történt: A tiszt leesett a tetőről, két lábát eltörte, és két óra alatt kiszenvedett...

A lakosság remegve várja a történendőket... Egyszerre csak hírlik, hogy a katonák ágyuikkal elvonulnak, senki sem tudta, miért...

Davan Tamás könyvkereskedő midőn meghallotta, hogy a várost el fogják pusztítani s felégetik, a lakosságot legyilkolják, egy fészületet, az istenanya és a Szent József szobrát az ablakba tette, hadd oltalmazza meg az ő házat, háznépét a fenyegető veszélytől. A veszély elmúlt a szobrok az ablakban maradtak... Rá két napra mind a két szobor elkezdett vérezni illetőleg sírni. A Krisztus szobor mind az öt sebéből vérzett, az Istenanya és a Szent József könnyeztek és vér folyt a szájukból. A dolog egy ideig titokban maradt, nemsokára a könyvkereskedő jámbor szolgájánál és bizonyos cipésmesternél ugyanez történt a szent szobrokkal. Most már a könyvkereskedő sem titkolhatta tovább a dolgot, s ezernyi ezren jöttek, hogy a vérző csodákat saját szemikkel láthassák. A szobrok külön kerítésbe az udvarra kerültek, hogy a közönség jobban hozzájuk férhessen. Aug. 20-án kerülnek kirakatba - később az udvarra - a szobrok és már három nap múlva *csodás gyógyulásokról* szóló hírek járták be a világot. Ime egy katonát hoznak a könyvkereskedő házába, a háborúban egy gránát súlyosan megsebesítette, három éve kezelik a kórházban és nem mennek semmire, *pár másodpercig imádkozik a csodás szobrok előtt, ágyából felkél s jelenti, hogy meggyógyult.*

Tempelmore elkerülte a veszedelmet, de a fészület nem vérzett hiába és az Istenanyának és a Szent Józsefnek szintén volt miért sírni, mert Írorság északi részében az anglikánok szörnyű bosszút vettek a katolikus íreken, halomra gyilkolták az asszonyokat, gyermekeket, de még a csecsemőket sem kímélték meg, a katolikusok házait pedig felégették...”

* * *

„Astiban, Olaszország egyik városkájában a Szent Klára nevű intézet templomában egyik régi fészület oldalából vér csurog...

A turini orvos fakultás három tanára megröntgenezte a fészületet és megállapították, hogy a kereszt tömör fából van... és hogy a belsejében semmiféle idegen tárgy nincs, a kicsurgó folyadék pedig *valóságos emberi vér*. S ezt a hírt 1934 év április havában hozták a lapok. 1934... Most már várhatjuk, hogy mi fog történni Olaszországban 10-12 éven belül...” (Csizmadia József pleb. könyveiből)

* * *

Mi ez a titkos előérzet, mely szerint a „szobrok és képek” előre megérik a szenvedések és veszélyek közelségét? Mi ez, ha nem az égiek intése az ők egyetlen igaz hitet valló tömegeihez, a római katolikusokhoz?! Miért csak itt, miért csak nekik? Gondolkozzunk!

Mert ez az egyetlen Szikla! Szent Péter ama öröksége, mely nem Szent Péter apostol hitére, hanem személyére lett felépítve az Úr Jézus Krisztustól...

Majd a misztikus tanoknál erről is szólunk... Nem hitvédelmi szempontból, megvédi ez a hit magát nélkülünk is, hanem az igazság leplezetlen leleplezése érdekében, mely szerint - bár minden út Rómába vezet - de legegyszerűsebb és legigazibb a katolikus mesgye, melyet oly kevesen találnak meg még a katolikus papok közül is... tudást gyűjtve, a *hit, és tiszteletet a szeretet helyett*...

* * *

Az orleansi szűz - Jeanna d’Arc - csodás, isteni küldetése és a vele kapcsolatos csodák, csodás eredmények világszerte közismert és letagadhatatlan tények... 1412-ben született és 1431-ben halt meg az angol máglyán. (Anglia kultúrája.)

Franciaország veszedelmén búslakodva, imádság közben benső szózatot hallott, majd az *angyalok és a szentek jelentek meg előtte*, kik felhívták, hogy fogjon kardot, jelentkezzen a királynál mert ő van hivatva sanyargatott hazája felszabadítására.

A romlott francia udvar nagynehezen teljesítette a fiatal 20 éven aluli leány kérését s 3000 katonát adva mellé, ő áttörte az angoloktól elárasztott terepet, s felszabadította Orleánst. Az angolok megbűvölten nézték előretörését. Csodás teljesítményei folytán Isten küldöttjének nézték. Diadalt diadalra aratott. Az angolok meghátráltak előtte s ő terepet terep, várost város után foglalt el s az elfogott foglyoknak mindenütt pártját fogta, védelmébe vette őket... Ilyen a szentlelkű katonalélek! Lelkére hallgatva visszavonult, mert érezte, hogy befejezte misszióját, de az isteni dolgokba beavatkozó közönséges világi lelkek *visszahívták*. Ekkor már aztán nem *fedezték az isteni erőket*. Érezte ő is, csüggedés fogta el. Az angolbarát franciák illetve a burgundok elfogták s *eladták* az angoloknak. Ezek boszorkánysággal vádolták, de mert ezt nem sikerült rábizonyítani, eretnekséggel s látomásaiért bálványozás is az Egyház tanának áthágása miatt - közben más aljas gyanúsítással is vádolva - tűzhalálra ítélték. Azóta szenttéavatási eljárás indult érte.

Angyal nyomán ördög lépked...

S bánattá lesz öröm, élet...

Nem tudta, hogy *nem lett volna szabad a világiakra hallgatnia, mikor lelke visszavonulást sugalt*. Mindegy, amit tett, Istennel és Istenért tette s elnyerte a legszebb halált, az eszmékért való vértanúságot, mely még akkor is szent, ha téveszmékért, jóhiszeműleg szenvedik el.

* * *

A kereszt megjelenése is a csodás, misztikus tények közé sorozható. Tudjuk, hogy *Konstantin* és egész serege látta, amint az égen megjelent „E jelben győzni fogsz!” feliratu kereszt.

Ugyancsak az ő uralkodása alatt egy másik csodás jelenség is történt Jeruzsálemben. Reggel 9 órakor nagy fényesség tűnt fel, melynek kereszt alakja volt és a Kálvária hegytől az olajfákig nyúlt el s több órán keresztül ragyogott szivárványtól körülvéve, amint azt Szent Ciril beszéli.

Komoly történetírók beszélnek a szent keresztnek az égen való megjelenéseiről, amelyeket egész városok és az összes lakosok láttak. Legutóbb 1826 dec. havában történt Poitiersből nem messze fekvő Migné városban. Napnyugta után, mikor a templomon kívül körülbelül 5000 ember jelétében ünnepélyesen fel akarták állítani a szent keresztet a szent misszió befejezésére, legnagyobb csodálatukra a levegőben egy csodálatos nagyságú és tökéletesen szabályos keresztet láttak fényleni, színe fényes ezüst volt halvány rózsaszínnel vegyítve. S e kereszt a templom homlokától hetven méter hosszúságban nyúlt ki vízszintesen az egybegyűltek fejei felett s a csillagok, hogy megkoszorúzzák, teljes fényben ragyogtak az égen. (Görgényi: Utolsó ítélet stb.)

Csoda? Természeti tűnemény? Nem tudjuk leszögezni a szinigazságot, de egyet tudunk s ez elég a hit alapjául s ez az, hogy *melyik valószínűbb*, a csoda-e, vagy a tűnemény természetes volta?...

* * *

Szent Bonaventurával történt 1274-ben ki Szent Tamás kortársa volt s nem egyszer volt elragadtatásban, hogy midőn a lyoni zsinatkor nagy beteg lett s többször hányt, minek folytán az Oltáriszentséget nem vehette magához, óhajára az Oltáriszentséget mellére tették, mely Isten mindenhatósága folytán *hirtelen mellében eltűnt*.

Ezután maga a pápa adta fel neki az utolsókenetet.

* * *

Szent Ágnes vértanút, ki előzőleg az Úrnak jegyezte el magát, egyik pogány ifjú, a helytartó fia, Prokop, nőül kérte, amit ő persze visszautasított. A helytartó maga elé idézte s mivel nem ért célt, elrendelte, hogy ruháit letépve, meztelenül vezessék a bordélyba, prédának. E pillanatban azonban Ágnes haja egyszerre olyan hosszúra és dúsra nőtt, hogy egész testét befödte, mint egy ruha. A bordélyba megérkezve vele, az Úr angyala jelent meg, ki Ágnesre fehér ruhát adott s oly ragyogó fénnel vette körül, hogy senki sem mert felé közeledni. A helytartó fia azonban mégis bement hozzá, hogy erőszakkal érje el célját, de Isten angyala, midőn tisztátalan kezét Ágnes felé kinyújtá, úgy megütötte, hogy a fiú nyomban összeesett s meghalt. A hírre a helytartó odarohant, galád káromlással illette Ágnest, hogy varázsló. Ágnes tiltakozott, hogy ő nem varázsló, hanem Isten büntette meg erőszakoskodó fiát, mire a helytartó azt felelte: „Ha Istened oly hatalmas, támassza fel a fiamat!” Ágnes az Úrhoz fordult s imája meghallgatott, a fiú felkelt s hangosan kiáltotta: „A keresztények Istene az egyedüli igaz Isten!”

* * *

Szalézi Szent Ferenc élettörténetében pedig a csodák és rendkívüliségek tömegével találkozunk. Csupán keresztvetés által több, mint *száz ördögi megszállottat* szabadított meg a gonosz lélektől. Ezenkívül *feltámasztott két halottat*. Visszaadta egy született vaknak a látását és három bénának tagjait gyógyította meg, amit azok használhattak, ezeken kívül pedig sántákat és betegeket gyógyított meg. Lelkiek terén 72.000 eretneket térített vissza az Anyaszentegyházba!

A Sátántól, mely egyre kísértette, azzal szabadult meg, hogy ama szavaira, miszerint: „Bármit teszel, úgyis elkárhozol!” - azt felelte, hogy: „Ha halálom után már el is kell vesznem, de legalább, míg élek e földön, Jézusnak szolgálom.” - Erre a Sátán örökre elhagyta.

* * *

Szent Dorottya Cezarea városában élt s úgy testi, mint lelki szépségéről közismert volt. A helytartó, értesülve keresztény voltáról, maga elé hívatta s azt kívánta, hogy az „ország isteneinek áldozzon.”

A szent megtagadta, mire a kínpadra köttette s megkínoztatta, amit ő azonban vidám arccal - *érzéstelenül* - tűrt. A zsarnok látva ezt, lefejezésre ítélte őt. Kivégzésénél egy pogány ifjú - Theophil - odaszólt neki, hogy küldjön vőlegénye kertjéből néhány almát, vagy rózsát neki. Ekkor angyal jelent meg mellette, nyájas ifjúként és három szép almát és három kellemes illatú rózsát nyújtott át a szentnek, aki azt vele - az angyallal - elküldte Theophilnek ama üzenettel, hogy azok az ő vőlegénye - az Úr - kertjéből valók. Az angyal felkereste Theophilt s átadta neki a küldött dolgokat. S mindez akkor történt, mikor a legkeményebb tél volt... Theophil elcsodálkozott, majd a csoda láttára felkiáltott, hogy: „Nincs más igaz Isten, csak a keresztények Istene! Ezután őt imádom egyedül.” S vértanu halált halt szavaiért.

* * *

Szent József vértanu, ki 1566-ban Leonissában született, szent buzgalmából folyólag Konstantinápolyban utazott, ahol a császári palotába ment, hogy a szultánt megtérítse. Elfogták s halálra ítélték. Lábán s karján átszúrva, felfüggesztették s így lógott már három napon át, mely idő alatt a keresztény hit igazságait hirdette. Ekkor angyal lépett hozzá, ki megszabadította őt, sebeit meggyógyította s bort, kenyeret adva, hazaküldte Olaszországba. Sok csodái közül csak azt említjük fel, hogy midőn a hajó, melyen utazott, ellenkező szélről elvitetve, oly soká hánkolódott a tengeren, hogy minden élelem elfogyott, az utolsó darab kenyeret kezébe vette, imádkozott s aztán osztani kezdé... Mindenkinnek akkorát adott, amennyit az kívánt s a kenyér nem fogyott, egyre nőtt, sokasodott... *S ebből a kis darab kenyérből élt a hajó egész csapata harminc napon át...* Íme az Úr keze és ígérete...

* * *

Bűnbánó szent Theophil megkapó esete is tanulságos intés az alvilágot illetőleg. Nevezettet állásától a püspök felmentette s mivel más módja nem volt már, egyik éjjel felkeresett egy varázslás hírében álló zsidót, hogy segítse, varázsolja vissza a helyére... A zsidó megígérte, ha megteszi azt, amit kíván. Theophil ráállt és - megtagadta az Urat és Szűzanyát s ezt írásban is adta. Másnap Theophilt a püspök magához hívatta és visszahelyeztette állásába...

Theophilt bántotta a dolog. Bűnbánatot tartott s negyven napon át vezekelve és imádkozva, könnyezve kérte a bűnbocsánatot. Végre megjelenik neki a Szent Szűz, kinek oltára előtt könyörgött, közölve a bűnbocsánatot. Csak az adott írás bántotta még Theophilt s újra kérte Szűz Anyát, szerezze azt vissza. Három nap múlva, álmából felébredvén a zsidónak adott írást a *maga mellén találta*.

* * *

Szent Cirill püspökkel kapcsolatban fel kell említeni a jerusálemi templom építésének történetét. Az istentelen Julián császár, tudva, hogy a zsidók templomát az Úr szavai szerint nem lehet újjáépíteni, csak a végidők felé, elrendelte, hogy azt építsék fel és újra kezdjék el az ótestamentum szerinti áldozatokat és szertartást. A zsidók örültek. A templom falát már jó magasra emelték, midőn oda menve szent Cirill, mondta, hogy kő-kövön nem maradhat, mert így mondta az Úr. A zsidók nevettek, de a következő éjjel olyan földrengés támadt, hogy nemcsak a falak omlottak le, hanem annak alapzata is kifordult, szétszóródott, majd tűz hullott alá a magasból, ami a szerszámokat és a felszerelést pusztította el. Mások szerint a földből tört fel a tűz és sok százakat megsebesített. S ez újra s újra így ment, míg végre abba kellett hagyni a templom építését - mindmáig...

* * *

Nepomuki Szent Jánost, mivel nem volt hajlandó elárulni Vencel cseh királynak hitvese - Johanna - gyónását, halálra ítélte. Éjjel a Moldva vizébe vetették, mire a folyó szintjén szokatlan fényesség tűnt elő a szent testet követve. A nép látva ezt, összefutott, nem tudva mi az, csak reggel látták, hogy a szent teste körül kettévált a folyó s a test ott feküdt mosolygó arccal annak homokjában. Több mint 300 év múlva kriptáját kibontva, látták, hogy szent János nyelve olyan volt, mint az élőnyelv, romlatlan... Mert az Úr nem engedte, hogy a titkot megőrző nyelv romlást lásson...

* * *

Páduai szent Antal sok csodái közül párat említek. Nemcsak ugyanazon egy időben egyszerre több helyen is ott volt - bilokáció -, hanem pillanat alatt egyik helyről a másikra csodálatos módon át lett víve. Atyját Lisszabonban halálra ítélték. Antalnak ez ki lett az Úrtól jelentve, mire ő Páduából Lisszabonba *elragadtatott*. Ott felkereste a bírót, hogy apja ártatlanságáról meggyőzze, de mivel a bíró nem hitt neki, elment a meggyilkolt sírjához, előhívta azt és elvezette a bíróhoz, Isten nevében meghagyva, mondja meg, hogy édesapja volt-e a gyilkos, vagy nem. A feltámasztott kijelenté, hogy nem ő volt a gyilkosa. A bíró azt kívánta, hogy most nevezze meg a gyilkost, de szentünk megtagadta, mert mondá: „Nem jöttem, hogy a bűnös halálra ítéltetését segítsem elő, hanem az ártatlan megmentésére.” S ugyanazon módon egy pillanat alatt visszahelyeztetett Páduába.

* * *

Szent Bernát rendalapító - kinek misztikus beavatottságát sokak által máig se értett eme mondata jelzi legjobban: „Bernát, miért *jöttél* ide?” - a csodák tömegét eszközölte. Konstanzban egy nap alatt tizenegy vaknak adta vissza a szeme világát(!), tíz bénát, tizennyolc sántát gyógyított meg. Kölnben három némának adta vissza beszélőképességét és Speierben is hasonló csodákat művelt. Élete csodás dolgok láncolatával van tele. Az általa megáldott kenyér számtalan beteget meggyógyított, azonfelül több ördögöst, megszállottat megszabadított a gonosz lélektől.

* * *

Xavéri szent Ferenc pedig - eltekintve attól, hogy négy halottat támasztott fel a tömeg és a pogány papok jelenlétében, - ama szent adománnyal bírt, - mint az apostolok egykor, - hogy bár egy nyelven beszélt, mégis mindenki értette. Így érte el Indiában s a szigeteken óriási hittérítő eredményét.

* * *

Szent Luce esete is egyedülállónak mondható a csodák történetében. Sziciliában született, Syracusában. Pogányhoz akarták férjhez adni, de nem ment, mert az Úrnak jegyezte el magát és kikérve nászösszegét, szétosztotta a szegényeknek. A pogány bíró megtudva keresztény voltát, maga elé idézte s az isteneknek való áldozásra kényszerítette, amit ő megtagadott, mire elrendelte, hogy a bordélyba vigyék és ott becestelenítsék meg. A szent elhagyva az ítéloházat, az utcára ment, buzgón kérve Isten védelmét s ott - egyszerre oly kimozdíthatatlan erővel állt meg, hogy minden igyekezet dacára se lehetett helyéről kimozdítani. Kötelékkal húzták, nem mozdult... Majd ökröket fogtak elé s úgy húzták, de így se mozdult... Ekkor szurokkal körülöntve, máglyát rakva köré, meggyújtották azt, de a szent sértetlenül állt a tűz közepén... Végül a bíró átszúratta torkát. Így nyerte el szentünk a földi élet legnagyobb dicsőségét és jutalmát, a mi Urunk és Istenünk, a Jézus Krisztusért való vértanúságot!

Misztikus nagyságok.

Az Egyház kettőből áll. Egyik az ecclesia, másik a klérus. Valaki lehet egyiknek a tagja anélkül, hogy a másiknak is tagja lenne, de viszont lehet mindkettőé, vagy egyiké sem.

Mi itt az egyház misztikus nagyjai alatt nem a világi tudományban, azaz a hit világaiban jártas teológust értjük, hanem azokat, akiket Isten vett kézbe, bizonyos nagy célok, nagy dolgok érdekében. Azokat, akik nem tudásukkal, hanem *lelkiségükkel*, csodás életükkel és szent mivoltukkal emelkedtek fölének.

A szentek történeteiben nagyon sok megkapó olyan egyéniségre akadunk, akiket ide kellene iktatni, de helyszűke miatt nem tehetjük, mert hisz nem mindeneket kimerítő, hanem csak egy kis ízelőt akarunk itt nyújtani, hogy azok is, akik a sok múlandóságban és hiúságban már-már fulladoznak, megízlelhessék az istenieket, ráeszmélhessenek, nem minden a földi élet és a test kultusza, sőt - éppen az az értéktelen, amit a világiak értékesnek, célnak tartanak...

Csodás dolgokkal találkozunk e téren, de nem olyanokkal, amelyeket le ne vizsgáltak volna az illetékes egyházi, sőt gyakran világi hatóságok is. Ezek elhívése persze nem kötelező, de viszont - logikai követelmény, - hogy tudomásul vételükkor legalább is ne közönnysel, hanem némi utánagondolással szívleljük meg ezeket, mert - valószínűbb ezek igazsága, mint hamis-sága!...

* * *

Az arsi plébános - Vianney Szent János csodás élete is megrendítő bizonyosságait adja annak, hogy az élet nemcsak itt, de másik világon is öntudatos, egyéni formában folyik, még pedig két táborban, az angyali és az ördögi táborban.

Az arsi plébános 1824-1859 között állandóan az ördög zaklatásainak volt kitéve. Úgy kezdődött, hogy többször hallotta eme szavakat: „Ütött a kárhozatod órája.” Majd minden éjjel, mintha valaki szaggatta volna ágya függönyét, úgy hallotta s másnap semmi nyoma a függönytépéseknek... Másik éjjelen ajtódorombólás hallatszott, majd nagy láрма az udvarról. Kiment, senkit se látott... Felkérte az egyik fiatalembert, hogy aludjon lakásán. E fiatalember is hallotta, hogy éjjel 1 óra tájban hatalmasan megrázták az ajtót, majd *mintha bunkóval* vágtak volna bele, ezalatt a lelkészlakban mennydörgésszerű, zaj volt... A ház mintegy negyedórán át rengett... A plébános, ki más szobában aludt, kijött s megkérdezte, hallotta-e? Mi lehet ez? Kérdé a fiú. Az ördög, felelt a plébános, mire a fiatalember többet nem mert ott aludni...

Más éjjel a polgármester fia és a kastély kertésze mentek át a plébániára. Tizenkét éjszaka voltak ott, de mit se hallottak... Azonban egyik éjjel lángnyelvet láttak, amint a plébánia felé közeledett...

Időnként újra kezdődtek a siralmas hangok, majd rettenetes kalapácsütések, dörömbölések hangzottak, mintha pöröllyel ütnék a kaput. S erre hirtelen, anélkül, hogy a kilincsek csak megmozdultak volna, a sátán máris hirtelen előtte volt. Láthatatlanul forgatta fel a székeket, megrázta a nagyobb bútordarabokat, majd hátborzongató hangon szólt: Vianney, Vianney. Burgonyarágó! Még enyim lesz! Majd állati hangokat hallatott, utánozta a medve dörögését, a kutya vonítását, felugrott az ágy menyezetére és veszettül ráncigálta azt. Utánozta a kalapácsütést, mintha a padozatba szöget vert volna, vagy mintha a hordóra abroncsot illesztett volna, dobolt az asztalon, a kályhán és a vizes kancsón. Vagy pedig kellemetlenül éles hangon énekelt, mire: Vianney megjegyezte, hogy a fickónak komisz hangja van...

Vianney többször úgy érezte, mintha *arcán valaki kezével végig simított* volna, vagy patkány futott volna végig testén. Más alkalommal a „fickó” a szalmazsákot akarta kirántani alóla, mire ő keresztet vetett magára s a démon nyugton hagyta. Gúnyos szavakkal ingerelte érzékiségre. Újra keresztet vetett s vége lett minden kísértésnek. Majd különböző alakot vévén magára, az egész lelkészlakban bolyongott. A szobában egy denevér utálatos szárnyaival a gerendát súrolta, majd az ágy mennyezetére telepedett le. A padláson lévő magtárban, mintha a juhcsorda órákon át tartó kopogása hallatszana. Az ebédlőben úgy hangzott, mintha egy ló rúgott volna ki, majd a mennyezetig ugrott volna, hogy négy patkójával onnan a kőpadozatra essék.

1820 táján Vianney lakására vitt egy angyali üdvözlő ábrázoló régi festményt. A képet a lépcsőfeljárát fölé akasztotta. A démon rávetette magát a tiszta képre és *beszennyezte* azt. A képet el kellett onnan távolítani. Sokan tanúi voltak ennek, *a Szent Szűz arca felismerhetetlen-ségig be volt piszkolva*.

Chaland Dénes bölcsészhallgató 1838-ban gyónni ment a szent plébánoshoz, ki őt otthonában fogadta. Az ő imaszámolyára térdeltem - mondta a gyónó utóbb - s gyónásom közepe táján általános mozgásba jött a szoba, a térdeplő és *több kisebb bútor felborult*. Felemelkedtem s elfogott a rémület. A plébános megfogta a karomat. Ez semmi - mondta -, a gonosz lélek van itt.

Egy alkalommal több pap aludt a plébánián, kik hallották egész éjjel a zajt, de azt hitték, hogy a lelkész nem alszik s ő csinálja azt. Mondták is neki másnap, vádolva őt s hiába mentegette magát, hogy azt az ördög csinálja, nem hittek neki. Erre a következő éjjelen egy túlterhelt szekér csikorgó lármáját lehetett hallani, a paplak szinte beleingott. Mindnyájukat borzalom fogta el, noha öten voltak... Vianney tudta, hogy ha nagy zavarok vannak, másnap nagy halat fog, azaz nagy bűnös jön gyónni... Íme, az *ördög harca a gyóntatás ellen!*

Egyik este, mialatt a zsoltósmát végezte, belépett a sátán. Nagyokat lihegett, úgy látszott, mintha gabonát hányt volna a kőpadozatra. Mire így szólt hozzá: Átmegyek a vendéglőbe, elmondani, mit tettél, hogy megvessenek. Erre azonnal elhallgatott.

A szentek erejével rendelkező arsi plébános ördögűző esetei közül a következőket jegyezték fel:

Egy szegény özvegyasszony egész nap a piactéren énekelve táncolt. Szentelt vizet adtak neki inni. Hirtelen düh fogta el és a templom falát kezdte harapdálni. Fia vele volt, de nem tudta mit kezdjen vele. Egy idegen lelkész elvezette a templom és a paplak közti térre, amelyen keresztül kellett elhaladnia Vianneynek. A Szent jött s a szerencsétlent, akinek szája vérzett egyszerű áldásban részesítette. E pillanatban az asszony teljesen nyugodt lett, dacára - a fia szerint - negyven éve szenved e megszálltságban. Sohse volt ilyen dühödte, de ilyen nyugodt se, mint most. Rettenetes *állapota sohse tért többet vissza*.

1857 dec. 27-én egy fiatal tanítónő hoztak a szenthez, a megszállottság minden jelével. Maga az avignoni érsek tanácsolta, hogy vigyék Vianneyhez. Másnap reggel a sekrestyébe vezették, mikor a szent éppen a miseruháját öltötte magára. A megszállott hirtelen az ajtót kereste, mert „Nagyon sokan vannak itt”. Kimentek s ketten maradtak. Néhány pillanatnyi párbeszéd után a megszálló eltávozott s a tanítónő teljes egészségben hagyta el a templomot.

Egy asszonyt, kit nem lehetett a plébános közelébe vinni, úgy gyógyított meg, hogy lakására ment, mikor az nem volt otthon, s megvárta hazajövetelét. Az asszony mit sem tudott róla, de amint hazajövet a házhoz közeledett hirtelen fájdalmas vonaglás fogta el, - „Nincs messze a csuhás!” - ordította. Vianney ezt is meggyógyította.

Vianney, ki *belátott a titkok világába, kérlelhetetlen szigorral ítélte el az okkultizmus és a spiritizmus híveit*. Egy ördögöstől megkérdezte egyszer, ki az, aki az asztalokat beszélgeti, mire az azt felelte: „Az én vagyok!”...

1850 táján a spiritizmus divatjárta volt. Még a hívő keresztények is szívesen foglalkoztak vele. Egy este Maubou gróf hivatalos volt rokonaihoz, hol nem tudott kitérni a szellemidézés elől. Harmadnap, birtokára való utaztában, Ars-ba tért be. Vianney éppen a templom küszöbén jött le midőn találkoztak. Kezet nyújtott felé, de egy kézmozdulattal szigorú hangon odaszólt neki: Álljon meg! Tegnap az ördöggel társalkodott! Gyónjon meg! A gróf engedelmeskedett. Máskor, mikor újra részt vett egy szeánszon, külön ült és imádkozott a gróf, mire az *asztal meg se mozdult*. Nem értem, mondta a médium, itt felsőbb hatalomnak kellett közbejönnie, aki megbénítja az erőnket... (Árvai-Nagy Bálint: Az arsi plébános). Ezekre a spiritisza dolgokra majd visszatérünk az okkultizmust és spiritizmust ismertető „Mágia története” c. könyvben. Egyelőre csak annyit szögezzünk le, hogy a csuhás erejétől mint huzódott az ördög...

Assisiről is írva van, hogy amerre elment, már kilométerekre megéreztek az ördögök, hogy közeledik a szent és menekültek megszállottjaikból...

Persze ma már úgy hiszi, - nem tudja, csak hiszi, - az inkább csak a nagy tekintélynek, mint mély tudásnak örvendő dr Tudomány úr, hogy ma már nincsenek megszállások, sőt ördögök se... Na majd erről is beszámolunk, addig hadd higgyék, hogy úgy van, *amint az ördög tanítja, hogy: Nincs ördög...*

* * *

A csodás erők nemcsak a túlvilág fátyolát lebenthetik félre, hanem reális csodákat is művelhetnek. Pár ilyen reális csoda volt az arsi plébános „csodája”.

Ez a szentéletű pap gyermek-, illetve árvaházat szervezett, melyben néha 60 gyermeket is tartott. Ruházta, ételmezte és gondozta őket. Havonta száz véka gabonára volt szükség s ő, a szent, a szentek ama nemtörődömségével vezette az árvaházat, mint aki érzi és tudja, hogy Isten a másokért végzett munkáért nem hagy cserben! *Ha valami nem volt, imában kérte*. Ha meghallgatása késett, azt mondta, hogy „jó szentjeinknek fejtörést okozott”...

A gabonakészlet egyszer elfogyott s az 1829. évben csak néhány maréknyi volt már... Nem volt mit remélni sem a hívektől, sem az aratástól, mire a végső dologra szánta el magát: *csodát kért Istentől*, annak a jó szentnek közbenjárására, aki őt tanuló korában meghallgatta...

A magtárban szétszórt gabonaszemeket a padló közepére seprte, Regis Szent Ferenc kis erekléjét a gabonába rejtette, s aztán az árvákkal *közös imát rendezett* a mindennapi kenyérért, majd nyugodtan várt. Mikor a dagasztólány lisztért, illetve gabonáért jött, beküldte a magtárba azzal, seprje ott össze a még megmaradt gabonát. A lány megy s a magtárajtó nehezen nyílik... s a keskeny ajtónyíláson a búza csakúgy ömlik kifelé... A lány a plébánoshoz fut... A plébános is csodálkozik... Tele a magtár új búzával, melynek a színe is más, mint a réginek... A magtár soha sem volt ennyire megtömve... Csodálattal nézik, hogy a szüette gerendák hogy bírják meg a nagy terhet...

Egy másik alkalommal, mikor szintén kifogyott a liszt, alig volt valami, az ő imájára a teknőben lévő liszt úgy megsaporodott, hogy a dagasztóteknő megtelt s a három kenyérre való lisztből húsz-huszonkét óriási kenyér telt ki...

Honnan a búza? Hozták? Teremtették? - nem fontos. A fontos az, hogy Isten ma is megteszi, ha úgy kell, hogy pár halból és kenyérből ezeket vendégel meg. Ma is újra és újra igazolódna a Szentírás csodái, mert ha hisztek, minden lehetséges a hívőnek - mondotta a mi Urunk Jézus Krisztus.

* * *

Emmerick Katalin rendkívüli látomásairól nem is szólva, mely már maga is kész misztikus élmény, csodálattal kell megemlékezni rendkívüli egyéniről, illetve lelki képességeiről.

1774-ben született, szegény sorsban nevelkedett, de már mint fiatal leány feltűnt nemes, erkölcsös, szelíd lelkiségével. Gyenge testalkata képtelenné tette a nehéz munkára, finom idegrendszere azonban már akkor képesítette arra, hogy olyan szent látomásokat lásson, melyeket mások nem láttak... Később zárdába került, ahol akadt persze elég sok meg nem értő nővér is... Szerencsére gyóntatója megértette rendkívüli képességeit s ő írta össze azokat, amiket róla tudunk.

Már mint fiatal apáca, ha a kertben dolgozott, a madarak fejére és vállaira szálltak s közösen dicsérték énekkel az Urat! Kis eset, de nagy tünet ez azok előtt, akik *a kisugárzás törvényét* ismerik, amit Assziszínél is láthattunk, ami elől már mértföldekre menekültek a megszállottak megszállói... Ez a kisugárzás az, ami kellemessé teszi egyik-másik ember közelségét, egyik-másik család otthonát, és kivált a katolikus templomokat, melyekben mintha valami volna... amelyekben valami - van is... Ezt érezzük mindegyre mi, kik lélekkel járunk oda...

Katalin 1798-ban érezte először Krisztus töviskoszorújának fájdalmát a fején. Majd 1807-ben a kéz- és lábsebek fájdalmát is. 1812-ben a kézen, lábon és mellén lépett fel láthatólag is a stigma. Kitárt karokkal imádkozott, midőn megeredtek s vérzeni kezdtek kézsebei. Voltak, kik csodálták, voltak, kik gyanúsították. Orvosok jöttek „ellenőrizni”, de Katalin gyermeki jámborsága és tiszta erkölcsisége, valamint a sebek természete kizárta a csalást. A róla adott orvosi jelentés szerint a fejen nem volt seb, hanem a vér korona alakjában a kitágult pórusokon át tört elő. Ez azonban több volt, mint vérizzadás. A kéz- és a lábsebek valódiak voltak. A sebek és vérzések nem voltak mindig egyformák. Néha csak egy csepp vér folyt, néha pedig áradt a vér sebeiből. Az első időkben a sebek gyakran véreztek, a kéz és láb szinte naponta. Később ezen vérzések csak ünnepnapokon léptek fel, s 1818 karácsonyától mintegy halálig majdnem teljesen megszűntek.

1813 márciusától *három éven át csak tisztán vizen élt*. 1817 óta vett csak magához némi eledelt, de csak folyékonyat és nagyon csekély mennyiséget. Minden olyan kísérlet, mellyel rendes táplálkozásra akarták vinni, hátrányos volt. Éppen ilyen hiábavaló fáradtság volt az ő sebeinek a meggyógyítása. Éjjel-nappal ellenőrzés alatt állt s épp ez az ellenőrzés igazolta, hogy csodával s nem csalással állnak szemben.

Még egy érdekes képessége volt, többet látott, mint más, közönséges ember. *Belátott a mások gondolatmenetébe! Láttá és ismerte a távoli eseményeket s kivált a megváltás tényeit.* Látnok-nő volt.

Elragadtatásának három változata volt. Első tagjainak megmerevedésével járt. Teste merev volt és nehéznek látszott. Ebben az állapotában az embernek Istenhez való és egymáshoz való viszonyát látta. A másodikban mennyei érzések tükröztek, égi lelkesedések ragyogtak arcán. *Teste pehelykönnyű volt*, arca derült s minden csuklója hajlékony volt. Ebben az állapotában szinte felfrissültek látogatói, bár ez ritkán volt. A harmadik fajta, mely többnyire éjjel lépett föl és ritkán nappal, az volt, mikor ő az *Úr Jézus élettörténetét látta*.

Rendkívüliégei mellett végtelenül emberi, kedves, finom, érzékeny, értelmes, könnyed s egyben mélységes, szíves és korrekt volt. Halálakor - írja Csizmadia - olyan nagy fényesség áradt fel a magasságok felé, hogy a tűzoltók kivonultak.

Látomásai, melyek hatalmas kötetekben jelentek meg meggyőzők. Sőt olyan kérdésekben is, miket akkoriban, - az ő korában, - még nem tudtak eldönteni, az ő látomásai nyertek igazolást!

Neve világszerte ismert, látomásai könnyekig meghatóak, melyek szívbemarkolóan ecsetelik az Úr kínszenvedéseit, illetve úgy az Úr, mint Szűz Mária egész életét. Elvitathatatlan, hogy küldetése volt! S ő azt, az Úr Jézus és a Boldogságos Szűz Mária örök dicsőségére hűen beteljesítette.

* * *

Aquinoi Szent Tamás életéből is idézni kell az alábbiakat, „A szentek élete bizonyítja, hogy Isten az ő kiválasztottjait nemcsak életük folyamán, hanem már születésükkor is csodák által szokta megismertetni az emberekkel. Erről tanúskodik az angyali mester élete is, kit már bölcsőjében csodás dolgok környeztek.

Néhány régi író egy különös és csodálatos eseményről tesz említést, mely állításuk szerint 1220-ban, Bevagna olaszországi városban történt. „Egyik éjjel s még a rákövetkező délelőtt is az égen három fényes csillag ragyogott, melyek mindegyikének a közepén egy Domonkos-rendi szerzetes volt látható.”

Atyja Tamást, mint grófi ifjút, nem akarta a Domonkos-rendbe engedni s ellenezte azt. Fivérei szintén. Annyira, hogy bezárták a vártorony szobájába s fivérei még egy nőt is csempészték hozzá, hogy így elejtve, eltérítsék az égi útról. Erre Tamás a kandallóból egy égő fadarabot vett ki s ezzel üzte ki az ördög eszközét, - a nőt... Utána hálaimába kezdett, hogy Isten erőt adott neki lelke tisztaságának a megőrzésére, majd elragadtatásba esett - „mialatt két angyal szállt le az égből s a fiatal bajnokot egy csodálatos övvel átövezte. Isten küldött minket hozzád, - mondták neki, hogy téged az örök tisztaság övével átövezzünk. Az Úr meghallgatta imádat s amit az emberi gyöngeség meg nem érdemel, arról biztosít téged Isten visszavonhatatlan kegyelmével.”

„Azonban a dolog nem volt merő látomány, mert az angyalok oly erővel szorították meg az övet, hogy a szent ifjú a nagy fájdalom miatt elragadtatásából magához tért s fölkiáltott. Szolgái besiettek, de ő mit sem szólt a dologról.

Az angyalok e becses ajándéka mai nap is a sz. Domonkos rend hiven őrzött kincseinek egyike. E becses ereklyét 1799-től máig a Piemontban fekvő chieri kolostorba vitték át, ahol *ma is látható*. A másfél méter hosszú öv fehér színű és ügyesen számos szalagból van összefonva, melyek oly finomak, hogy még a leggyakorlottabb szem se tudja megkülönböztetni az anyagot, amelyből készíttve van.”

Szent Tamás nem egyszer volt elragadtatásban, mikor a levegőben lebegett. Egyszer Szt. Tamás imádsága alatt társai, - kik őt figyelték, - látták, hogy az oltáron nyugvó irat fölött, - mely Tamás kézírata volt, - Jézus Krisztus megjelent és hallották Szt. Tamáshoz intézett eme szavait: „Tamás! Testem és vérem szentsége felől jól írtál: az eléd terjesztett kérdést, amennyire ember azt teheti, helyesen oldottad meg.” E szavak után a jelenés eltűnt. Ez a „hang” háromszor ismétlődött meg Szt. Tamás életében. Orvieto-ban ma is őrzik azt a feszületet, mely egyszer, mikor Tamás újra kérdést intézett az Úrhoz, megszólalt.

* * *

Galgani Gemma esetei is a rendkívüliségek sorozatait mutatják. Nevezett 1878 márc. 12-én született az olasz Toszkanában levő Camiglianóban. Keresztény nevelést kapott s mint finomlelkű leányka tűnt fel már kiskorában. Iskolában eleven, gyors, éles eszűnek ismerték, de nemeslelkűnek is. Mint fiatal leány, nagy beteg lett, ekkor megjelent neki az Úr s megkérdezte: „Gemma, akarsz-e felgyógyulni? Amint akarod Jézusom, felelte s nem telt bele két óra, a gyógyíthatatlan beteg felgyógyult...”

P. Possanti Gábor passionista szerzetes többször megjelent neki és egyszer elhozta neki szerzetének ruháját. Gemma ezután szerzetbe lépett. Később elragadtatásba esett, amikor megkapta a szent stigmákat. Ez minden héten megismétlődött csütörtök estétől péntek délutánig tartó idő alatt. A vér mennyisége, mely oldalsebéből folyt, oly bőséges volt, hogy meglátszott alsó ruháin, melyek a vértől egészen át voltak ázva. *Az Úr Jézus gyakran felkereste őt és beszélt vele.* Őrzőangyala látható jelenléte egészen természetesnek tűnt fel előtte. Úgy beszélgetett vele, mint valamely barátjával. Folyton különféle megbízatást ad neki hol az ég lakóihoz, hol a földön lévőkhöz, a legmélyebb tisztelettel ugyan, de szeretetreméltó elfogulatlansággal. Ha hívták, ment s otthagya őrzőangyalát, míg aztán visszajött. Ha lefeküdt, kérte, vigyázzon, virrasszon felette. Sebei alatt nagy fájdalmai voltak, de amint a szenvedés állapota elmúlt, fölkel s mintha mi sem történt volna, megmosta kezeit s arcát, hogy a vér nyomait eltüntesse s oly természetesen viselkedett, mint máskor. Tükörbe még akkor se akart nézni, mikor mosakodott.

Néha a gonosz lélek is támadta. Képzeteiben piszkos képeket támasztott s a legledérebb alakban jelent meg előtte, a legpiszkosabb szavakkal szólította meg, sőt még néha nyílt *erőszakhoz* is nyult. Hogy a gyalázatos képeket ne lássa, lezárta szemeit s addig tartotta zárva, míg a tisztátalan lélek el nem távozott. Ezen küzdelmek néha órákon át tartottak.

Midőn egyszer az ebéd után felkelt, a *sátán megjelent* előtte a megszokott förtelmes alakjában és szemtelen tolakodással *bűnre akarta csábítani* és dühből tajtékozva fenyegette, hogy mindenáron hatalmába keríti. Ekkor a kertbe menekülve, hol fürdőmedence állt, belevetette magát a jéghideg vízbe, hol a hidegtől megdermedve feküdt. Kétségkívül belefulladt volna, ha *láthatatlan kéz onnan ki nem ragadja*. Kisértéseiben lelkiatyjához fordult, de a sátán ezt se akarta tűrni s midőn Gemma lelkiatyjának levelet írt, kikapta kezéből a tollat, eltépte a levelet, *hajánál fogva oly erősen hurcolta el az íróasztaltól*, hogy nem ritkán egész hajcsomó maradt durva kezében. Ha végre mégis távozott, dühében ordított: „Háború, háború lelkiatyád ellen, ameddig csak élni fog!”

Egyszer a *Sátán Jézushoz hasonló alakban jelent meg* neki, ostorcsapásokkal volt teste eléktelelítve, szíve nyitva és erősen vérzett. Majd így szólt: „Lányom, mivel hálálod meg jótéteményeimet? Nézd, mennyit szenvedek érted?” Még több mindent mondott, mikor Gemma fogta a vezeklő ostort, majd a szentelt vízhez nyult s ekkor oly ütésekkel kapott, milyeneket a sátán szokott adni.

A gonosz lélek éjjel-nappal egész sereg fehér ruhába öltözött embert vonultatott fel lelke előtt, kik ágya körül sorakoztak s nagy tisztelettel üdvözölték őt.

A sátán látva harca eredménytelenségét, majd mint dühös *kutya*, majd mint *szörny*, mint *vadember* jelent meg neki. Rárohant, ütötte, verte, harapta, ide-oda taszigálta a szobában, *hajánál fogva cipelte körül* s más módon is kínoztatta ártatlan testét. Képzeltől itt szó sem lehet, mert tanujelei kézzelfoghatóan megvoltak, a kitépett hajfürtök, a véres foltok, melyek napokon át láthatóak voltak.

Hallható volt az ütések zaja, látható a remegés, az ágy *rögtöni emelkedése és süllyedése*. S ezen támadások néha *órákon, sőt egész éjen át tartottak*.

Tegnap - mondta Gemma - szomorú éjjelem volt. A sátán óriás alakjában állt előttem és ütött, vert, mialatt kiabált, majd nagyot ütött a fejemre, ezt kiáltva: „Te átkozott!” s eltűnt. Később ismét eljött s elkezdett verni kötéllel, mely tele volt csomókkal. Azért vert, mert azt akarta, hogy rosszat tegyek vele, amire tanított. De én nem akartam. Ekkor még borzasztóbban vert és odaütött a padlóhoz, hogy fejemet szörnyen odavágtam a földhöz. Azt gondoltam, hogy Jézus szent Atyját hívom segítségül s ekkor nem tudom, mi történt, az utálatos ördög borzasztó ütest

mért rám, kiragadott ágyamból és oly irtózatosan odavágtam fejemet a földre, hogy a fájdalomtól eszméletemet vesztettem, a földön fekve maradtam s nagysokára tértem magamhoz.

Egyszer - írja gyóntatója - egy életveszélyben forgó betegnél voltam, imádkoztam. Ott volt Gemma is. Egyszerre nagy *fekete macska* borzasztó alakban rohant be, körülfutva a szobát, megállott a beteg ágyánál és szemeit rámeresztette. A vér majd meghűlt bennem. Ne féljen atyám, szólt Gemma, ez ismét az ördög egyik csínytette. Szentelt vízzel meghintettem a beteg ágyát s a látomány eltűnt - írja a pap.

Gemmát, zárdába lépte előtt, a Gemma szobájába lépő kis cselédjük egész fényben látta és mellette még egy személy volt, akivel beszélgetett. S a párbeszédéből tudta meg, hogy a Szent Szűz látogatta meg a kis Gemmát... Mily közel az Ég!

Egyik elragadtatásában arcáról lángok, sugarak látszottak előtörni s úgy tűnt fel, mint egy angyal, ki Isten színe előtt áll.

Nemes, szent lelkét alig 25 éves korában 1903 ápr. 11-én visszaadta Teremtőjének.

Április 24-én kivették szívét, mely üde, friss, hajlékony, piros színű és vérrel telt volt, épp úgy, mint mikor még élt, ami fölött az orvosi küldöttség szerfölött csodálkozott. (Vajdits Gyula: Galgani Gemma életrajza.)

* * *

Neumann Teréz korunk legnagyobb s legtitokzatosabb személyisége, ki Konnersreuthban él, meglepőbbnél meglepőbb tényekkel szolgál. 1918 tavaszán beteg lett, majd ágynak dőlt s minden orvosi kezelés dacára meg is vakult! - 1923-ban hirtelen nagy, fehér világosság támadt ágya felett s egy hang kérdezte: „Teréz, szeretnél-e meggyógyulni?” A fény eltűnt s Teréz meggyógyulva kelt ki ágyából. E jelenés megújult pár nap múlva, mikor egy vékony, finom kéz is kinyúlt a fényességből... 1926-ban egyszerre az Üdvözítőt látta maga előtt s ekkor heves fájdalmat érzett, majd baloldalán megnyíltak a stigmák s megjelentek az első vércseppek. A vérzések és a sebek egyre erősebbekké lettek s mindjobban véreztek kezén, lábán, oldalán s fején... Ezek a vérzések minden csütörtöki s pénteki napokon megismétlődnek. Közben extázisba esik, amikor lát. Látja az Úr egész kinszenvedését. Ezen víziók alatt érzékszervei is megszűnnek működni. Jerusálemet oly tökéletesen ismeri, hogy feltűnő... Mintha „ott élt volna”... Pontosan idézi azt a nyelvet, melyen az Úr beszél övéivel, az arameus nyelvet. Szakemberek ellenőrizték s igazolták, hogy e nyelvet tökéletesen idézi és beszéli extázisaiban, noha nem ismeri azt ébren.

A legmegkapóbb, hogy *1922 karácsonya óta nem táplálkozik rendszeren.* 1926 karácsony óta pedig folyadékot sem vesz fel s ennek dacára mit se fogyott. S dacára, hogy évek óta, 1926-tól nem eszik, vérzik, stigmái vérzenek.

1928-ban hallatszott először, hogy Teréz áldozásaikor a *Szentostya* - melyet nem tud lenyelni - *nyelvéről eltűnik.* Ellenőrizték s igazolva lett, hogy amint a pap ráteszi nyelvére a Szentostyát, illetve annak csak felét, az eltűnik onnan. A csalás kizárt dolog, hisz annyi ellenőrzésen ment át, hogy nagyobb csoda volna a csalása, mint maga az a tény, hogy évek óta nem eszik, nem iszik s alig alszik...

S nem ő az első ilyen, aki éveken át nem evett, sőt mondhatni tele van az egyháztörténet minden százada csodásnál csodásabb ilyen és hasonló eseményekkel, mintegy igazolni, hogy az Úr ezzel az Egyházzal van, mert sehol ennyi és ily megkapó csodák - mint a római egyház keretén belül - nem történnek. A zsidó ó-szövetség minden csodája eltörpül amellelt, amelyek a római Anyaszentegyház kebelében történtek 2000 éves működése alatt. Csak ne az elvilágiasodott és inkább csak megélhetésből paposkodó, hanem az igazi papokon át nézzük az Egy-

házat, azokon át, akiket az Isten választott ki és állított „hittérítő akciójába”. Egész másként fogunk látni, ha a szenteken és misztikusokon át nézünk, mintha a világias és politizáló személyeken át.

Köztudomású, hogy a látnokok, misztikusok, médiumok látomásai, közlései, tanai *egyéni*ek. Egyik így látja - pl. három szöggel, másik négy szöggel felfeszítve az Urat, mások kereszt, mások „T” betű alakú keresztfára stb. - a világnézeti kérdésekre sincsenek beállítva, ők *nem tanítani* vannak, hanem csak *felrázni*, téríteni az elanyagiasodott, elvilágiasodott lelkeket, *mintegy az első segílyt nyújtani*. Ők csak arra vannak, hogy *igazolják*, miszerint az ismert természeti és fizikai törvények nem örök, hanem csak átmeneti, felfüggeszthető törvények. Arra vannak, hogy igazolják, miszerint meg lehet élni étel nélkül és fel lehet támadni a halál után is, be lehet látni a másvilágba, habár egyénileg hozzuk is azt vissza; beláthatunk a múltba, a jövőbe, a térbe. Arra vannak, hogy megdöntsék azt a modern bálványt, mely azt kívánja, hogy mindent - tényt és elméletet, hitet és morált, az anyagiasság szűkre szabott ismeretkörén át szemléljünk.

* * *

Miriam, a kis arab származású sarutlan karmelita esetei pedig minden képzeletet felülmulónak mondhatók. Itt még a hívő ember is próbára lesz téve, mert a megérthetésnek még a szikrája is hiányzik ennek életéből. Valóságos égi csodákkal állunk szemben, amely mintegy elseperni adatott minden földi ismeretértéket...

A ő esetei tényekkel igazolják az ördög létét és azt, hogy közelebb hozzánk az Ég, mint maga a Világ! ha nem a Világnak, hanem az Égnek vagyunk - a hívei...

Miriam 1846-ban született Palestina Abellin falujában, Názáret mellett. Szülei arab keresztények voltak, ő is. Imádkozó, magányt szerető gyermek volt. Atyját elvesztve, nagybátyjához került, ki őt - keleti szokás szerint - 13 éves korában férjhez akarta adni, ami ellen ő tiltakozott, amire nagybátyja rabszolgái közé sorozta. Nagybátyja, ki arab mohamedán volt, gúnyolva intette, hogy legyen ő is mohamedán, mire azt felelte a kis Miriam, hogy - soha. Erre a vad férfi egy rugással a földre terítette a kis lányt, majd hosszú kését kivéve, elvágta a leány nyakát, aztán felesége segítségével becsavarva, kivitték az udvarra és egy zugba dobták a hullát; 1858 szept. 7-én.

Miriam lelke - amint később elmondta - a mennyországban találta magát, majd felébredt s egy magányos barlangban volt, szegényes fekhelyen feküdve. „Mellette apáca, ki bevarrta nyakán a sebet s aztán a legnagyobb szeretettel ápolta őt. Soha sem látta az apácát a hosszú idő alatt sem enni, sem aludni. Mindig ott állt a párnája mellett és hallgatott. Égszínkép, áttetsző, moárészerű szövetből volt a felsőruhája s ugyanolyan a fátyola is. Miriam sem azelőtt, sem azután sohasem látott ilyen szerzetesruhát. Körülbelül egy hónapig feküdt Miriam a barlangban s egész idő alatt semmit sem evett, se nem ivott. Olykor-olykor hosszabb időközökben az apáca egy *fehér* spongyával megnedvesítette a betegnek ajkait. Különben is gondja volt rá, hogy Miriam ezen egész idő alatt majdnem folyton *aludjék*.

Az utolsó napon az apáca egy tányér levest adott neki, mi olyan jó volt, amilyent ő még életében nem evett. Mikor megette, még kért s az apáca most először szólt hozzá: „Miriam, ez mostanra elég, később újra adok belőle. Jusson mindig eszedbe, hogy nem szabad úgy tenned mint azok, akiknek soha semmi se elég. Mondd mindig: Ez elég, s az Úristen, ki mindent lát, majd mindenben gondoskodik rólad. *Légy elégedett mindig, bármit kelljen is szenvedned* s az Úristen, aki jó, elküldi neked azt, amire szükséged van. Ne hallgass soha a sátánra, őrizkedj tőle, mert ravasz.” Majd megjósolta jövőjét, mely évek múltán szóról szóra beteljesedett.

Fontos tünet, hogy húsz évvel később is látni lehetett nyakán ama tíz cm. hosszú forradást, melyet nagybátyja ejtett rajta. Midőn felgyógyult, ápoló apácája templomba, a gyóntatószékhez vezette. Gyónás után, mikor Miriam kilépett, az apácát többé nem találta sehol... Keserves sírásra fakadtan indult el a világba... Sok hányatás és szenvedés után, mely alatt elnyerte a szentsebeket is, zárdába került. A beöltözés után gyakran volt elragadtatásban. Tudatlan kis lelke szégyellte ezt az „érthetetlen álmot”, mely akaratán kívül is rájött... Súlyos szenvedései között nem egyszer megjelent neki Szűz Anya is.

„Ezzel szemben a Sátán is meg-megjelent neki és támadta. Egy alkalommal oly erővel lökte neki a kapunak, hogy a kapu zára mély sebet ütött a fején. Más alkalommal letaszította a lépcsőről, mikor is combtörést szenvedett. Egészen közönséges eset volt, hogy a Sátán beszennyezte az ételét. Az ebédlőben kiosztott ételadagok között az övében és csakis az övében, olykor csak úgy nyüzsögtek a legutálatosabb férgek. Máskor az ételnek hullaszagát érezte.” S ő az ilyen ételt is megette...

Máskor takaróját rántotta le, majd meg nem engedett dolgokra igyekszik csábítani, majd világosság angyalának öltözve akarja csábítani, de ő, ha néha zavarba is jött, mindig átlátott a cselen. *Ezen ördögi támadásokkal párhuzamban nyerte a legmélyebb, mennyei bölcsességű közléseket.*

„Egy alkalommal - 1870 május havában - megjelent neki elragadtatása közben egy megdicsőült lélek, egy fiatal leány és így szólt hozzá: „Írjanak gyorsan az én apámnak, Györgynek s ő vállalni fogja az indiai rendalapítás költségeit”. Igen, de ki az a György? - kérdezte magában Mária nővér. - „Az, akitől holnap levelet fog kapni” - felelt rá a jelenés. - Másnap csakugyan levél jött Nédonchel György gróftól, egy belga mágnástól. A leány, aki megjelent, az ő leánya volt, aki három év előtt halt meg életszentség hírében. *Matild aztán gyakran megjelent Miriamnak* s közölte, hogy édestestvéréül fogadja.” A gróf aztán vállalta is a költségeket.

Más alkalommal „este, az üdülő óra alatt Mária nővérből egy égi szellem beszélt. *Ezek a jó megszállások azelőtt is gyakoriak voltak nála.* Ez az égi szellem, aki most foglalt helyet bensejében, már egy ízben, három év előtt, Pauban is beszélt belőle. A nővérek ugyanis már megtanulták megkülönböztetni egyik szellemet a másiktól. A szellem tehát beszélt s olyan égi bölcsességgel adott tanácsokat az egész testületnek és egyeseknek, hogy mindenki mélyen meg volt hatva.” (Erre a „szeánszra” majd kitérünk a spiritizmusnál.)

Elragadtatásai állandóak voltak. Amit ezen „álmában” beszélt, - amit persze „transznak” kell minősítenünk mai nyelven, - abból semmi sem maradt meg emlékezetében, akár csak a mai úgynevezett „jó médiumoknál”...

1873 jún. 22-én történt először, hogy *levitációban volt része. Elvesztette testi súlyát és a kertben magasra emelkedett*, az egyik hársfa tetején, minden fogódzkodás nélkül, a legvékonyabb ágakon himbálódzott, elragadtatásba merülve. A perjel nő, kit előhívtak, ráparancsolt, mire ő azonnal leszállt. Ez a hársfa csúcsára való felszállás többször megismétlődött. Egyik levitáció alkalmával, midőn a perjel nő újra leparancsolta, kicsit késlekedett, mire a kegyelmek megszűntek, lelkét elárasztó nagy öröm eltűnt s csak keservesen tudott lejönni a fáról, mikor aztán a perjel nő lábaihoz borulva kért bocsánatot tőle s az egész nagy „természettől” is, hogy engedetlen volt...

A zárdában volt egy harapós, nagy kutya. Miriam gyakran intette az ebet „Isten iránti hálátosságra, elsorolva előtte, hogy mi mindent köszönhet teremtetőjének”. Majd intette, hogyha D. kisasszony eljön a zárdába, „lábaihoz fekszel és nyalogatni, csókolgatni fogod a lábait.” Mikor az illető eljött, a kutya teljesítette a - parancsot... Ösztönösen az „állati-lélek” jut eszünkbe, amit a tudósok ma már kétségbevonhatatlanul állítanak.

Egyszer: „Láttam a zsinaton három püspököt, akik egyébként nagyon szentek és nagy szolgálatot tettek az anyaszentegyháznak, most azonban sötétség veszi őket körül s az ördögök ezerszámra nyüzsögnek körülöttük s igyekeznek előlük elrejteni egy kis világosságot, mely ott lebeg a szemeik előtt: az igaz hitnek a világosságát. Ellenben jobbra és balra tőlük van egy-egy nagy világosság s az ördögök ezek követésére akarják őket csábítani. Ezek a kísértő szellemek olyan nagy számmal vannak, hogyha testük volna, *elsötétítenék* a levegőt... Ez a fény nem Istentől, hanem az emberi okoskodásból származik...” Mikor ezt ő látta, a pápai csalhatatlanság felett folyt a zsinat, amikor 150 főpap szavazott a javaslat ellen, ellenben a döntő szavainál már csak kettő, a többi részben behódolt, részben elhagyta a zsinatot.”

Az ördögi megszállásokat előre tudta. Tudta, hogy „Jézus meg fogja engedni a Sátánnak, hogy a testemet negyven napig gyötörje.”

A jelzett napon és a jelzett időben pontosan megkezdődött a rettenetes megszállás. Miriam arca elborult, egész testében remegni kezdett s az ördög kiszólt belőle, az angyali üdvözlést imádkozókra célozva: „Mit hadartok itt? Oh, mily feketék vagytok!” - Majd így folytatta: „Oh, te ostoba, mit csókolod azt a fadarabot”, azaz feszületet. Majd a világba csalta a nővéreket, hogy jöjjenek élvezni a világ örömeit, aztán így folytatta:

„Mi még nem vagyunk annyira rosszak, mi még csak apró fecsegők vagyunk. Akik majd utánunk jönnek, azok sokkal gonoszabbak lesznek. Ezen a héten a Mester arra kötelez bennünket, hogy még e két vénasszonynak is engedelmeskedjünk (perjelnőt és mesternőt értették), de már a következő héten azokkal, kik akkor lesznek itt, csak pap fog bírni; a harmadik héten pedig már a violaszín-ruhásra lesz szükség.” A püspökre.

Az ördögi megszállások egyre fokozódtak. Száz rohamot kellett kiállania. A századik roham volt a legrettenetesebb. Ekkor maga az ördögök fejedelme, Lucifer jött ellene.

Az utolsó előtti roham alkalmával az ördög bejelentette e nagyhatalom érkezését: „A mi fejedelmünk úgyszólván sohasem jön ki a pokolból. Ha majd bemegy ennek az arabnak a testébe, az olyan tüzes lesz, hogy az ujjatokkal sem tudjatok megérinteni, mindaddig, amíg azután bele nem száll a Mester s meg nem gyógyítja.”

„A megszállások negyvenedik napján 1868 szept. 4-én az ördög felkiáltott: „Távozzatok tőle! Lucifer jön. Ha közel maradtok az arabhoz, mindnyájan porrá égetek!”

A gyóntató és a nővérek eltávolodtak az ágytól. Néhány pillanat múlva Miriam nővér arcai és kezei *vörösökké* lettek, mint a tűz s azután teljesen *megfeketedtek*. *Egész testéből füst szállt ki s erős kénköszag volt érezhető.* A nővér alig lélegzik. Egyszerre azonban csak rettenetes sikoltások hallhatók, olyanfélék és oly erősek, mint egy mozdony a füttye. Tizenkilenc ilyent számláltak össze. Ez jelezte a megszállás végét. A nővér arca egy pillanatra kiderül: látszik rajta, hogy égi látomás jött vigasztalására, de azután teljesen összeesik. Rettenetes kínok gyötrik. Nem képes egy szót se kimondani, vagy csak egy mozdulatot is tenni... Déli tizenkét óra van. Ugyanaz az óra, amelyben negyven nap előtt a megszállások elkezdődtek.”

„...ott feküdt ágyán tehetetlenül s úgy látszott, mintha utolsó pillanatait élné. Egyszerre azonban minden megváltozott. *Teste fölemelkedik az ágy fölé, arca sugárzó lesz, szemei úgy ragyognak*, mint egy gyémánt s ajkai körül mennyei mosoly játszadozik. Az összes jelenlévők térdre borulnak s egyszerre tör ki mindnyájuk ajkain a felkiáltás: „Jézus!” Mennyei öröm tölti el szíveiket s örömkönnökben keres levezetést.

Miután az édes Jézus ilyen csodás módon visszaadta kis arájának egészségét, egy másik mennyei szellemnek engedte át helyét. *A negyvennapos ördögi megszállást négy napi angyali megszállás követte, melynek folyamán rendkívül érdekes beszélgetés folyt a nővérek és az ismeretlen égi szellem között. A nővérek sokat tudakolták kilétét, de ő mindig kitérően felelt.*

Ki ne gondolna itt a spiritizmus hasonló tüneteire. Szinte szeánsznak mondaná az ember s mégis, majd látni fogjuk mily más a misztikus és mi más a medium egyénisége, teljesítményei és fejlődési módozata és mi más - „mások által irányított!” - a spiritizmus...

„Közeledő halála felé az angyalok gyakori jelenéseikkel készítik elő a mennyei haza örömeire. *Hallja éneküket* is. A Boldogságos Szűz is felkeresi s közli, hogy „könyve” befejezéshez közeledik. Az Úr Jézus is vigasztalja s megmutatja neki az égi jutalmat, mely reá vár.”

Sok szenvedés után végre 1878 aug. 26-án hajnali 5 órakor 32 éves korában hazaköltözött.

„A paui zárda már előzőleg kifejezte abbéli óháját, hogy a szívét küldjék oda. Elhivatták tehát az orvost, hogy azt kivágja. A szíven egy behegedt forradás látszott, az egyik oldalán szélesebben a másikon csak szűrés alakjában, mintha valamikor nyíl hatolt volna rajta keresztül. A szívsebzés maradványa. Ezt azonnal hiteles tanúk előtt lekonstatálták és írásba foglalták. A *metszés után* melléből késő estig folyt egész friss, piros vér.

Teteme napokon keresztül mennyei szépségű volt. Karjai egész nap hajlékonyak maradtak s *háromszor történt meg, hogy miután beletették karjait a koporsóba, azok kitárultak s kereszt alakjában tárva maradtak.* Mikor a koporsót be akarták zárni, a karok miatt ez nem sikerült. A perjelő anya többször beletette a koporsóba azokat, de mindig újra kitárultak. Végre így szólt hozzá: „Gyermekem, a szent engedelmesség nevében mondom, hagyja karjait a koporsóban, hogy azt be lehessen zárni.” S Miriam nővér, aki egész életében példája volt a tökéletes engedelmességnek, most is szót fogadott: karjai mozdulatlanul bent maradtak.” (Miriam. Karmeliták kiadása. Keszthely.)

Lehetetlen, hihetetlen! mondják az Isten legkisebb ajándékát, a szenthitét se élvező lelkek. Miért? Mert „mindent tanultak, mindent tudnak, csak az igazság ismeretére soha el nem jutnak”, mert nem az igazságot szomjazták és keresték, hanem azért tanultak, hogy hiúságait és önzésüket így jobban kielégíthessék... Már pedig ahhoz, hogy az istenieket elnyerhessük, önzetlen igazságszomj kell és - nem a világi, hanem az isteni dolgok tanulmányozása, ami persze nem haszonnal, hanem kiadással jár e világon... Ezért nem oly látogatott az Isten tanfolyama... De mi hisszük ezeket, sőt mint ebben és a második kötetben kifejtjük, még többet is, még nagyobbakat is hiszünk, mondhatni mindent az égieknek s semmit a már-már *fizikai biztonságát is elvesztő*, düledező tudománynak, mely nem tud túllátni az érzékelés - tér és idő - korlátjain...

* * *

Agredai Mária apáca élete hasonló, bár más irányú csodákkal telt élet volt. Nevezett 1602-ben született, ápr. 2-án. Élettörténete a következő „Mária von Agreda: Stadt Gottes” c. könyv szerint.

Több éven át a legszigorúbb önsanyargatásokat végezte magán. Néha az ördög annyira gyötörte, hogy azt hitte, vége van, meghal... Húst vagy olyant, ami nyencség lett volna, soha nem evett. A hét három napján csak vizen és kenyéren volt. Fekhelye kemény volt, pénteken pedig soha nem ivott, se nem evett, az Úr szenvedésére való emlékezetből. Az Isten iránti égő szeretete mellett, forró szeretettel volt eltelve *minden teremtmény iránt*. Fájó részvételt volt a nem-katolikusok iránt. Ezen mély érzése és szeretete folytán időnkint az Úr is meglátogatta őt. Ilyenek után történt aztán az alábbi, egészen rendkívüli eset.

„A szellemi élet eme fokán egy napon, mialatt ekstázisban volt, képekben az *egész világ-mindenség megmutattatott neki*. (Szt. Máté ev. IV. r. 8. v.) S ekkor meglátta a teremtmények különféleségeit, a földön lakó emberek tömegeit s ama kis részt, mely az igaz hitet ismeri s a tömegét azoknak, akik még megkeresztelve sincsenek, akik felett végtelen nagy, fájdalmas részvétet érzett, kivált a még meg nem tért Új-Mexikó pogányai fölött. S bensőségesen imádkozott ezekért a kárhozathoz közel álló lelkekért. Hasonló érzése volt Máriának más alkalmakkor is. Az Úr megparancsolta neki a meg nem tért indiánokért imádkozni és dolgozni. S eme idegen népek erkölcséről és szokásairól jelentőségteljes ismereteket kapott. Egyre jobban áthatva ama buzgalomtól, hogy az Óceánon túl lakó meg nem tért testvérek megtérhessenek, lett ő eszköze a még soha nem hallott csodáknak.

Egyik ekstázisában, - amelyet ama lelkekért mondott imája közben nyert, - váratlanul egy egészen más, idegen vidéken látta magát és pedig olyan nép között, akik neki az előző extázisai alatt képekben, látomásokban, már megmutattak. S ő ezen személyeket tökéletesen maga előtt látta s érezte ama nagy hőséget, mely ama országban volt. S az Úr megparancsolta neki, hogy ennek a népnek az ő szent törvényeit hirdesse. S ő úgy érezte, hogy ezt ő valóban meg is teszi és prédikált az ő *spanyol* nyelvén ama indiánoknak. S ezek *megértették* őt, mintha ő az ő hazai nyelvükön beszélt volna hozzájuk. S ha ők a maguk indián nyelvén beszéltek, Mária is egész jól megértette őket. S tanításainak megerősítésére, amelyeket ő ott prédikált, csodákat is végzett. Az indiánok megtértek és ő tovább tanította őket. Az ekstázisból visszajöve, azon a helyen s ama helyzetben találta magát, amelyből ő elragadtatott. Ezen idegen országban való elragadtatása gyakran megismétlődött. Több mint *ötszázszor* érezte az oda való kihelyezését. S ez úgy tűnt fel neki, mintha az ő folytonos fáradozásai folytán, az egész ország, az ő királyával együtt megtért volna. Ezen új-mexicói „utazása” alatt Szent Ferenc rendtagokra bukkant, akik ott hittérítő munkát végeztek. Noha ezek még messze voltak eme megtért országtól, azt tanácsolta mégis ő az ő indiánjainak, hogy küldjenek maguk közül néhányat ezen rendtagokhoz. S aztán leírta nekik, hogy ezek hol találhatók, hogy meg kell a papokat kérni, hogy az újonnan megtért tömeget kereszteljék meg. Az indiánok úgy is tettek és a rendtagok elmentek eme idegen területre. Mindezeket a csodálatos eseményeket a lelkiatyával is közölte Mária, aki több olyan okot talált, melyek azt látszottak támogatni, hogy Mária testileg volt jelen ama helyen, mert pontos ismerete volt ama népekről, megkülönböztette a különböző országokat ama földön, különböző neveket ismert, leírta a személyeket erkölcsöket és érintkezéseiket, háborút és fegyvereiket, saját érintkezéseit ama emberekkel, azok beszédjét, az időjárás közti különbséget és egy tömeg oly más dolgot, amelyeket csak a saját szemével ismerhetett és láthatott.

Mária úgy érezte, mintha nagy úton lett volna, felfedezéseket csinált volna és „ha itt éjszaka, ott nappal van” itt esett, ott derült idő volt. Még figyelemre méltóbb pedig az volt, hogy ő különböző alkalmakkor az indiánoknak az ő zárdái cellájában volt rózsakoszorúkat elvitte emlékül, - és ezek a koszorúk, ha az extázisból ő föleszmélt, minden gondos kutatás dacára se voltak feltalálhatók szobájában...

Mindezek a dolgok se voltak képesek meggyőzni őt, hogy ő testileg volt elragadtatva, ő többnyire azt hitte, hogy ő csak szellemben volt távol. Az ő alázatossága nem engedte meg azt hinnie, hogy Isten ilyen csodálatos dolgokra választotta volna ki. Félt is ilyen beképzeléssel hitetni magát. Amellett határozott meggyőződése volt, hogy ebben a dologban az ördögnek semmiféle része nincsen. A gyóntatóatya azonban hitte, meggyőződése volt, egy másik személlyel együtt, kivel a dolgot közölte, hogy Mária *testileg volt elragadtatva Amerikába*. Ezen különleges rejtély azonban nem maradhatott soká elrejtve. Elég hamar sokat kezdtek erről beszélni a rendben, hogy Mária testileg elragadtatott az indiánokhoz. Amint később felfedték és közölték, ebben az ügyben valaki - lehet, hogy e fenti beavatott bizalmas személy - Máriá-

nak, eme csodálatos amerikai működését feltárta. Az indiánok látták őt, beszélni hallották és vele érintkezésben voltak. S mindezek ott történtek, a távoli Uj-Mexikóban, amelyben Szent Ferenc fiai végzik hittérítési küldetésüket. Ugyanis ők valának azok, akiket az Úr az újvilág megtérítésére kiküldött. Egy napon felkereste ezt a rendet egy nagyobb, a pátereknek eddig még ismeretlen indián csapat, akik azzal a kéréssel jöttek, hogy nekik a szent keresztségét adják fel. A kívánság meglepte a pátereket, majd érdeklődtek az ok iránt, mire az indiánok elbeszélték, hogy már régebb idő óta megjelenik egy nő az ő hazájukban és hirdeti Jézus Krisztus törvényeit; úgy távolodik el, hogy nem tudják, hova lesz. Általa ismerték meg az igaz Istent és az igazság törvényeit. S ugyanez a nő megparancsolta nekik idejövetelüket s a keresztség kérését. A ferencrendiek elcsodálkoztak, még inkább akkor, mikor meggyőződtek, hogy az indiánok *teljes tanításban* részesültek. Aztán érdeklődtek az ismeretlen nő alakja és ruházata után.

Az indiánok azonban csak azt tudták mondani, hogy ők ahhoz hasonlót soha nem láttak. Csak most értették meg a szerzetesek, hogy az idegen csak zárdabeli lehet. Az egyik szerzetesnél volt egy kis apácakép, Carrioni Lujza apácáról, ki akkoriban szentség hírében állt Spanyolországban, s azt hivatkozta, hogy ő volna az ismeretlen nő, képet megmutatták mire az indiánok azt mondták, hogy a ruházat az, de az arc nem az; az idegen nő, ki hozzájuk jár, fiatal és szép. Páter Alfonz de Benavides, hallva ama apácáról, aki az indiánokat ide küldte, az indiánokkal néhány pátert elküldött az ő hazájukba. Terhes és hosszúutazás után egészen ismeretlen országba érkeztek és ott az indiánokat olyan kitanítottaknak találták, hogy őket minden további tanítás nélkül megkeresztelték; amikor is az Isten Szolgálójától előkészített törzsfő az ő családjával elsőnek kíváncsi volt megkereszteltetni. A rendtagok ama kívánsága, hogy az ismeretlen nőt megismerhessék, mindegyre jobban nőtt. Különösen Páter Benavides vágyakozott, ki teljesen meggyőződött, hogy ez a felfedezés Isten dicsőségének a terjesztésére szolgál. Ezért szükségesnek látta az Európába való átutazást, amihez ő több évi szabadságot nyert. 1630-ban végre átjött Madridba, mintegy nyolc évre, hogy a csodát felismerte. Itt felkereste a rend generálisát Sienai Bernátot. Vele közölte a dolgot.

A generális is már ismerte Mária lelkét s nem kételkedett afelett, hogy Isten valami csodát akar eszközölni. Ezért meg is adott a páternek minden felhatalmazást a kérdések tisztázására, amiért is Benavides Agredába utazott. Ott megértette a dolgot a provinciálissal és Mária akkori gyóntatójával. Az ő társaságukban ment aztán a zárdába Máriához. Miután a szükséges felvilágosításokat megadták küldetésükről, az engedelmesség szellemében a dolgok teljes feltárását kérték, Mária őszintén közölte, amit ő a dolgokról tudott, amellyel kapcsolatban saját kételyeit is előadta. Páter Benavides kikérdezte őt ama vidék különleges sajátosságairól, erkölcséről, foglalkozásáról és az indiánok szokásairól, akik között ő időzött. Mária megmondta a neveket és helyeket, a tartományt, és a körülményeknek oly tömegét közölte, s oly pontosan, mintha ő éveken át utazott volna ama amerikai vidékeken és abban lakott volna. A kérdésekre oly feleleteket adott, hogy a páterek elcsodálkoztak, beigazolva látták a rendkívüli csodának a jeleit. Benavides boldog volt, hogy egy ilyen Istentől kiválasztott rendkívüli személlyel érintkezhetik. Ő ameddig Agredában volt, gyakran társalgott vele, imáiba ajánlotta magát és megbeszélte vele a hitterjesztés ottani szabályait és módjait.

A vele való társalgás folytán ismerte fel Isten eme szolgálójának nagy szentségét, amit az általa végzett csodák igazoltak. A provinciálissal és Mária gyóntatójával egyértelműleg azon dolgozott, hogy írásba foglalja az Amerikában tapasztaltakat és mindazokat, amiket neki Mária e tárgyban közölt. Mária azonban a tekintetben, hogy ő Amerika ama vidékére hogy jutott, nagy tartózkodással szólt, mivel ama bizonytalanságban volt, hogy nem tudja, vajjon testi módon, vagy szellemileg volt-e ott. Az atyák azonban meg voltak győződve, hogy ezen bizonytalansága csak alaptalan félelmén nyugszik. Ugy hitték, hogy Mária *testileg* volt

elragadtatva s így is irták meg. Mária azonban csak azt mondta, hogy ő nem tudja biztosan, hogy valóban testileg volt-e elragadtatva. Ezen azonban nem lehet csodálkozni, mert *Szt. Pál apostol maga sem tudta*, amint írja, mikor a harmadik égbe elragadtatott, hogy testben, vagy test nélkül volt elragadtatva. Én csak azt tudom bizonyítani, hogy a dolog valóban megtörtént és hogy amíg én ezeket tapasztaltam, sem az ördögtől nem voltam kísértve, sem más gonosz dologtól zavartatva...

A dolgokat és annak módozatát illetőleg bizonyos vagyok, hogy *az én alakomban egy angyal jelenik meg az indiánoknak* és prédikál nekik, az Úr nekem itt imába mutatta, mi ott történik. Benavides elbúcsúzott. Mária ezen alkalomból levelet írt a rendtagoknak, melyben kéri kitartásukat. Noha Benavides tudta, hogy nem lesz jó Spanyolországban ezt a hallatlan titkot szájra bocsátani amíg Mária él, de annyira hajtotta őt benső öröme, hogy megtörte végül is a hallgatást. Többnek elmondta Spanyolországban, mire általában ismertté lett a dolog. Uj-Mexikóba visszatérve összegyűltek az ő rendtagjai s ő elbeszélte nekik, amiket tapasztalt és átadta nekik Mária levelét, amely mellett Benavides kezével írt jelentés is volt. Ennek egy másolata Spanyolországba küldetett 1668-ban, hogy a királyi tanács elé terjesztessék ama megtérés bizonyosságául, hogy ebben az országban mindezt egy franciskánus végezte.

Miután Mária eksztázisai, melyek a zárdabeliek szemeláttára naponta mentek végbe, nyilvánvalóakká lettek, Mária imáiban kérte, hogy ezt a különleges részét az eksztázisnak Isten vegye el. Ugyanis amíg azt hitte, hogy a zárdában titokban marad eksztázisa, könnyebben viselte alázatossága e feltünéseket, de mikor már annyira nyilvánvalóvá lett, hogy a világiak is tömegesen jöttek nézni őt, amit a zárdabeliek az ő tudta nélkül megengedtek, akkor terhessé vált részére az eksztázis látványossági része. Mikor már a látogatók oly nagy tömege jött, hogy az apácák ellenállni se tudtak kérésüknek, akkor Mária elzárkózott, de a nővérek a kulcsokat megszerezve, újra csak mutogatták az eksztázisban lévő Máriát, amikor is az ő teste olyan pehelykönnyű volt, hogy tenyerükön vitték a rácsozathoz mutogatni.

Ki kell itt tért kolostorba lépte előtti korára is. Mária már akkor nagyon szentéletű leány volt. Mikor zárdába lépett, a legmagányosabb cellát kereste és kérte. *Nem egyszer látta az Oltáriszentséget csodálatos fényben ragyogni. Néha az ördög különféle állatalakban jelent meg neki*, máskor ellenben Szűz Mária és az Úr Jézus jelent meg neki. Pünkösdkor egy csodaszép ragyogó *galamb* jelent meg. De ezen *isteni jelenések után mindig sátáni jelenések is következtek*, mert „ahol Isten épített, ott a sátán rombolni akar...”

Először 1620-ban került eksztázisba. Eksztázisában a külső érzékelési képessége teljesen megszűnt. Annyira érzéketlen volt, mintha meghalt volna s ilyenkor mindenféle kezelés hiábavaló volt. Ilyenkor egy kicsit a levegőben lebegett és oly könnyű volt, hogy minden természetes súlya hiányzott. Pusztára fújással lehetett, mint egy pehelytollat, odébb fujni. Az arca ilyenkor sokkal szebb volt, mint rendesen.

Az ő barna arcszíne ezen állapotai alatt egész fényes - hell - volt, tartásában, formájában pedig olyan szelíd és áhítatos volt, mint egy szeráf. Ezen állapotai két-három órát tartottak.

Eksztázisában is azonban valahogy öntudatos volt, amit az igazol, hogy midőn egyszer jelentették fellebbvalójának, hogy eksztázisban van, az - próbából, - magához hívta „gondolatban” Máriát. Mária ezen bensőleg lefolyt s leadott hívást megérezte, feleszmélt s azonnal lejött. Ezt más alkalommal is megismételték, midőn Mária újra átvéve a gondolatot, engedelmeskedett: feleszmélt s lejött.

Szentségéről, alázatáról az Úr iránti nemes, tiszta szeretetéről oldalakat kellene írni. Később őt *angyalt kapott segítő társának és két szentet* - Szent Urzulát és Szent Ágnest - akinek segítségével megírta Jézus és Mária ismeretlen élettöredékeit, amiről annak idején külön

könyvben számolunk be, ha az Úr engedi. Agredai Mária életét tartalmazó könyvet Regensburgban adták ki egyházi jóváhagyással „Die geheimnisreiche Stadt Gottes” cím alatt.

* * *

Midőn Agredai Mária sírját 1849-ben kinyitották, testét romlatlanul találták.

A bilokációkkal kapcsolatban írja Müller: Misztika c. könyvében, hogy: „...megjelenhet élő ember is, amint ez a bilokáció ritka esetben megvalósul. Így történelminek nevezhetjük azt a tényt, hogy Liguri szent Alfonz - miközben Nápolyban cellájában a karosszékében önkivületben üldögélt, az alatt Rómában a haldokló XIV. Kelemen pápát vigasztalta.

A bilokáció egyben azt is igazolta - s ez fontos - hogy a lélek test nélkül is élhet, működhet és hogy a kettő - test és lélek - nem egy...

* * *

Chambon Mária 1841-1907 között élt szerzetesnőnek már 25 éves korában gyakran megjelent az Úr Jézus, a Szent Szűz, majd a tisztítótűzben szenvedő szegény lelkek, vagy a már megboldogultak lelkei. Állandóan kedves érintkezésben állt az Úr Jézussal, a Szent Szűzzel, az angyalokkal és a szentekkel. Maga az Atya Isten több ízben leereszkedett hozzá végtelen nagyságában és szívét mennyei világossággal töltötte be. (33. o.)

Ha - mint a konyhába beosztott szerzetesnőnek - sok volt a dolga, kérte az urat, segítsen neki és ekkor mindig megjelent, mint egy hatéves gyermekformában az Úr és segített neki. „Látta, amint az isteni gyermek előtte söpört és elkészítette az asztalokat... s akinek az angyalok szolgálnak, a mosogató dézsához ment...” „Az angyalok szintén láthatóan jelentek meg és udvart alkottak Uruk körül...” Annyi bizonyos, hogy ilyenkor csodálatraméltóan sok munkát tudott elvégezni Chambon Mária, úgy hogy a többi nővér csodálkozott rajta. A kertben is megjelent az Úr és segített neki gyümölcsöt szedni, majd a teli, nehéz kosarat bevinni... Jóformán sohasem volt az Úr nélkül... Egyik évben látta az egész angyali kart, amint a jászolt körülvették.

Elragadtatásai egyikében a mennyországban járt s mikor magához tért, így szólt: Képtelen vagyok elmondani, amit láttam.

E jelenéseket azonban csak ő látta s így inkább a látomások, mint a tények világába tartozna, ha nem igazolná őt ama nagy munkateljesítmény, melynek elvégzésében az angyalok és maga az Úr segítettek... (95-110.)

1874-ben megkapta az Úr sebhelyeit. Minden szerdán kezdett a vér folyni és csak pénteken este állt el, első alkalomkor oly nagy mennyiségben, hogy cipője egészen megtelt vérral. Másik évben hetenként háromszor vérzett bőségesen, majd begyógyultak a sebek.

Ugyanezen időben négy és fél éven át semmi egyebet nem vett magához, mint az Oltáriszentséget. Ez már bizonyosság.

Sok-sok szent életű egyénről kellene még beszámolni, akiket mint csodás jelenségekkel kitüntetett lelkeket csak tisztelettel és csodálattal nézhetünk. Ilyenek voltak a sok száz között például:

Folignói boldog Angéla, ki tizenkét éven át, az Oltáriszentségen kívül semmit sem vett magához. Látomásait Raynald - a gyóntatója írta le. Élt 1248-1309 között. Szent Ferenc harmadrendjébe tartozott.

Szent Bonaventura - 1221-1274 - ferences egyháztanító, kinek könyvei nagyszerűen egyesítik a skolasztikus és a misztikus tanításokat. XIII. Leó szerint ő az összes misztikusok fejedelme.

Mint misztikus a keresztény tökéletességnek három fokát írja elő: 1. Az általános parancsok megtartása. 2. Az evangéliumi tanácsok követése. 3. Az Isten megismerésében és szeretetében való előrehaladás egészen a kontemplációig. Misztikus írásait csodálatos melegség jellemzi. Szentírás magyarázatai a gondolatbőség kimeríthetetlen forrásai. Szent Tamásnak barátja volt, de míg Szt. Tamás inkább dogmatikus, Bonaventura misztikus volt. Tamás Arisztoteles, Bonaventura Szt. Ágoston híve. Tamás az észhez, emez a szívhez szól.

Szent Brigitta középkori - 1302 - svéd írónő, királyi helytartó leánya volt, ki a királyok és avignoni pápák bűneinek ostorozója, misztikus rendalapító, lelki világát kinyilatkoztatásainak könyveiben írta meg. A korabeli kereszténység bűneinek szélsőséges támadása, súlyos zsinati vitákat kiváltó írásai mellett is szent és nagy lélek! Látomásait páratlan bizarr képzelet, de főleg Isten alázatos szeretete jellemzi.

Copertinói szent József előbb kapucinus, majd ferencrendi misztikus volt 1603-63 között. Élete a természetfeletti jelenségek hosszú sorozata. Órák hosszán át tartó elragadtatásai, jövendölések és a csodák, oly feltűnő számban kísérik, hogy végül hol a római, hol a nápolyi inkvizíció elé idézik s végre, hogy a nép elől elvonják, magányos zárdába helyezik el. Üldöztetését oly gyermekded és derűs alázattal türi, hogy ez is igazolja adományai isteni eredetét. (Görres: Mystik.)

Xavéri Szt. Ferenc működését is a csodák bőséges adománya követte. Vele történt meg, hiteles adatok szerint az apostolok ama pünkösdi csodája, hogy beszédét egyszerre több olyan nyelven is értették az ázsiai bennszülöttek, melyet ő nem beszélt. Rómában lévő sírja körül még újabban is számtalan csoda történt.

Szent Hildegard a középkor egyik leghíresebb német misztikusa. Számos csodát művelt és számos kinyilatkoztatásban részesült. Ezek oly híresekké lettek, hogy a pápa elé kerültek hírei s III. Jenő pápa parancsára Hildegard le is írta azokat.

Sienai Katalin stigmatizált apáca már nyolcéves korában látta - vízióban - az Úr Jézust, akivel már akkor eljegyezte magát lelkileg. Aszkéta és szent életű volt. Bölcsessége közismertté tette. Magával a pápával is levelezett, leveleinek egy részét elragadtatásában írta. Rómába hívták s ott meg is halt 1380-ban.

Chantal szent Franciska Szűz Mária látogatásáról nevezett vizitációs rend alapítója, Lateneau Lujza, Mörl Mária, Canterburyi Krisztina és sok mások, mind-mind rendkívüli adományokkal megáldott misztikusok voltak, kiknek élettörténete egy-egy élő bizonyága a rendkívüli erőnek és képességeknek.

Keresztes Szent János szerzetesnek a karmeliták által kiadott életrajzában olvassuk, hogy ő nem egyszer elragadtatásaiban a levegőben lebegett. Egyszer, Szentháromság ünnepén, Szent Teréziával az ünnepről beszélgetve, az ihlet úgy elragadta, hogy azzal a székkal együtt, amelyben ült, a mennyezetig emelkedett fel. János elragadtatásának más is tanuja volt. (143. o.) - Volt idő, mikor a démonok éjjelenként rettenetes látomásokkal gyötörték, sőt kegyetlenül el is verték, amit az ő társai is néha észrevettek. (148.) Az egyik apáca gyónás és szentségek nélkül halt meg. Közölték ezt a Szenttel, ki mit se szólva lement a kórusba és imádkozni kezdett. Kis idő múlva a halottnak hitt nővér magához tért s viszik a hirt a Szentnek, aki aztán meggyón-tatta s az utolsó szentségekkel ellátva engedte az örökhazába, aki erre végleg el is távozott. (150. o.) - Egyik szerzetesnő, ki mindenféle nyelvet beszélt, gyanussá vált a zárda elöljárói előtt, hogy vajjon a jó szellem nyilvánult-e meg belőle. Már sokan felülvizsgálták a nővért, de ő mindenkit bámulatba ejtett, azzal a világossággal és alapossággal, mellyel a Szentírást magyarázta s megfelelt a legkörmönfontabb kérdésekre is. Ekkor Keresztes Szent Jánost kérték fel, ki felkereste a nővért. A Szent láttára a nővért kiverte a halálveríték. K. Sz. János

mielőtt elkezdte volna az ördögűzést, előbb hosszan böjtölt és imádkozott, a Sátán pedig három pokoli légiót mozgósított. E szerencsétlen, gőgös teremtés hat éves korától volt az ördög hatalmában. - Ennek az apácának az ördög a Szent János alakjában jelent meg, így jelentette be magát a zárdában s így ment be hozzá s az apáca is azt hitte, hogy tényleg K. Sz. Jánossal van dolga, csak a hazug és kétségbeejtő tanácsokra, melyeket tőle kapott, eszmélt fel és sírva fakadt. Ekkor lépett be az igazi K. Sz. János, mire a pokoli jelenés eltűnt. Nemsokára a Sátán felhagyott erőlködésével s visszaadta a nővérnek, *vérevel aláírt* szerződését. Egy más alkalommal egy más személyből három légió rossz szellemet üzött ki... Máskor egy apácából, kit az ördög „*fejfelé röptetett a kórusra*” szintén kiűzte az ördögöt. (151:52. o.) - Hogy ma, korunkban ezek a megszállások mint folynak le, arról a „Mágia történetében” számolunk be. - Egyszer, midőn K. Sz. Jánost ellenségei bebörtönözték „két éjjelen át a börtönben nappali világosság volt.” Ez a természetfeletti fény átszűrődött az ajtó repedésein. „A börtönőr jelentette ezt, mire három páter jött, kik szintén látták a fényt s bemenve a cellába, a lámpát keresve, kérdőre vonták a Szentet, mire a fény eltűnt. „Ez szent vagy varázsló”, - mondta a hitetlen házfőnök és eltávoztak. - Ebben a börtönében K. Sz. Jánosnak többször megjelent az Úr és a Boldogságos Szűz Mária is. Szűz Máriától kapta az utasítást is, hogy merre kell börtönéből kimenni. - Menekülésekor egy csodás dicsfényben úszó tünemény jelent meg előtte s ő e szót hallotta: „Kövess” s a fény nyomán elindult. Az útját azonban egy nagyon magas fal zárta el, ekkor valami láthatatlan erő megfogta őt és átemelte a falon s mikor kint volt az utcán, a fénytünemény eltűnt, őt valami sajátságos káprázatban hagyva, mely több napig tartott.

Egy másik alkalommal, midőn egy szent költeményt olvastak fel előtte, érezte, hogy elragadtatásba esik s hiába kapaszkodott bele mindkét kezével a rácsba, teste felemelkedett a földről és egy óra hosszat maradt elragadtatásban. (209-10.) - Egyik szentmiséje alatt egész testét körülragyogta a fény, mely a Szentostyából áradt. Máskor egyik szent beszéde alatt egyik szoborból fénysugarakat láttak kiáradni a Szentre és hallgatóira. - Midőn egyik szentéletű zárdabeli átment a szent celláján, annak ablakában egy fehér galambot látott s ő meg volt arról győződve, hogy a Szentlélek vagy pedig valami angyal rejtőzött ezen alak alatt. Ezt a galambot egy másik - Bernát - is látta, hol a cella fölött, hol egy gerendán, vagy az ajtó fölött s ez a galamb nem evett, nem csinált semmi zajt s nem járt a többi galambbal. (353.) Egy más alkalommal János nevű szerzetes látta K. Sz. Jánost a levegőbe emelkedve. - Utolsó útján, mit betegen tett meg, megéheztén spárgát kívánt, ami azonban akkoriban nem volt kapható. S íme egyszerre csak - mialatt pihentek - észrevettek a kövön egy csomag spárgát fűzfagallyal összekötve, amint a piacon szokták árulni, kíséző társa nem tudta, hova legyen a csodálkozástól, mert ezen a vidéken szeptember végén nem terem spárga (375. o.) Az angyalok hozták neki, akikkel szinte baráti, testvéri viszonyban élt. - Haldoklásakor egy fényes gömb tűnt fel a cella közepén a mennyezet és az ágy lábai között, akkora volt, mint egy szita s úgy ragyogott, hogy teljesen elhomályosította a bent lévő 14-15 szerzetes lámpáját s az ott égő viaszgyertyák fényét, amit Garcia Ferenc látott. Később Diégó testvér is látta, mialatt a Szent kiszenvedett, eme nagy fényességet az ágyon, gömb alakú volt s úgy ragyogott, mint a Nap és a Hold. S a szobát csodálatosan kellemes illat árasztotta el. Eme szentnek egész élete a nyilvános csodák láncolata volt, amely tényekkel szemben összedül minden okoskodás és kételkedés...

* * *

Szent Terézia életrajzában olvassuk, hogy néha egész teste a levegőbe emelkedett, noha ez ritkán történt. De egyszer éppen akkor, mikor a kórusban együtt voltak s térdenállva a szent áldozáshoz készültek. - Más alkalommal pedig az apácának kellett tartaniok, hogy fel ne emelkedjék. Ha ellen akart állni, úgy tetszett neki, mintha lábainál fogva emelnék föl, de olyan erővel, amit nem is lehet valamihez hasonlítani. Sem a testet, sem a lelket nem lehet

visszatartani, írja ő, ha a fölemelkedés elkezdődik. Egyszer annyira magamnál voltam - írja -, hogy a felemelkedést észre tudtam venni. - „Hirtelen és heves vihar támad s csak azt látod és érzed, hogy az a felhő felemelkedik s téged szárnyain magával visz. Érzed és látod, hogy emelkedel, de nem tudod hova. Noha gyönyörrel jár, de kezdetben félelmet okoz... az ellenállás annyira lehetetlen... minden erőmet megfeszítem, főképp, mikor a nyilvánosság előtt történik.” (238-42. o.)

Meg kell említeni, hogy Szent Teréz és Keresztes Szent János az Egyház legnagyobb misztikusai közé tartoznak. Ugy látszik, testvér szellemek voltak, mint Assisi szent Ferenc, Szent Klárával. Ez a lelki kettősség - duáltság - az ádám-éva-i egység nem alaptalan. Maga Tertullian is írja, hogy: „A női nem csak elfajzás és alatta áll a férfi nemnek, ezért a feltámadásnál, ami az üdvösség és tökéletesség hajnalodása, átmegy majd a férfi nembe.” - Szent Pál apostol is hasonlóan ír: „Mindazonáltal sem a férfi asszony nélkül, sem az asszony férfi nélkül nincs az Úrban.” (I. Kor. XI. r. 11. v.) „Ennek okáért elhagyja ember atyját és anyját és ragaszkodik az ő feleségéhez és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez.” (Efez. V. r. 31. v.)

* * *

Istenes Szent János már élete kezdetén mennyei kitüntetésekben részesült. Megjelent előtte az angyalok királynője pásztorleány alakjában, midőn segítségül hívta, ki vérzését elcsillapítva, kiemelte angyalával ama mély sziklaskadékból, hova lova levetette. Útközben egy fához érve, melyen feszület volt, letérdelt s két napon át maradt ebben a térdeplő helyzetben, midőn elragadtatásából magához tért, minden ereje elhagyta s ő a földre zuhant. Megkísérelte, hogy felemelkedjen, de hasztalan. Ekkor szétnézve, három darab kenyeret s bort talált maga mellett. Nem mert hozzányúlni, csak mikor ama hangot hallotta, hogy egyél s igyál, hogy újra visszanyerd erődet.

Más alkalommal, midőn az örökigazságról elmélkedve ment útján, megjelent neki a kis Jézus, ki egy félig nyitott gránátalmát mutatott neki, mondván: „Istenes János, Granada lesz a te kereszted.” Ezután eltűnt. - Be is vált, akarva - nem akarva, Granada lett az ő missziós helye és szenvedéseinek területe.

Mint szegény ember, néha fát szedett az erdőn s azt eladva, tengette életét. Egy alkalommal faköteget árulgatva, egy különös kinézésű ember közeledett feléje s így szólt: „Add ide nekem fakötegedet s vedd ezért ezt a pénztárcát.” S ő így felelt: „Olyan szegénynek, mint én vagyok, nincs szüksége ilyen gazdagságra, de ha kívánod, a Miasszonyunk tiszteletére elfogadom s misét mondatok rajta.” - E szavak után az ördög rettenetes kiáltással eltűnt.

Egy alkalommal, midőn egyedül volt a templomban, hol a Szent Szűz szobra előtt imádkozott, az a lepel, mely a Szent Szűz szobrát fedte, szétvált s a zajra, melyet a függöny szétgördülése okozott, a templom sekrestyése is odajött s azt híve, hogy az ismeretlen tolvajkodni akart, felé rúgott; de lába abban a pillanatban megmerevedett. - Máskor a Szűz Anya jelent meg neki és a Kisded Jézust helyezte a Szent karjaira.

Midőn más alkalommal egy gazdag férfinak volt szállóvendége, több szegény kereste fel s kérte alamizsnáját. Istenes János erre - mivel a gazda nem volt otthon s így nem kérhetett tőle segílyt a szegények részére, - kiment a konyhába s a finom ételeket fazekastul kivivé, szétosztotta a szegények között. Közben megjelent a szakács és szitkozódni kezdett. Megjőve a gazda, kiűzte Jánost a házból, de - ebben a pillanatban ismeretlen szolgák érkeztek, akik rendkívül ízletes és az eloszlottaknál sokkal finomabb ételeket helyeztek Don Miguel asztalára s közben eltűntek. - Midőn a granadai kápolnából távozni készült, a Szent Szűz és Szent János evangélista leszálltak az oltárról és az Üdvözítő töviskoronáját Istenes János fejére helyezve, mélyen homlokára nyomták s az angyalok királynője így szólt hozzá: „János,

munkád és szenvedésed által kell kiérdemelned ezt a koronát, amit fiam számodra készített.” Mikor e szavakra szemét felemelte, Jézust töviskoszorú nélkül pillantotta meg s a jelenés eltűnt. - Egyik este alamizsnagyűjtéséről hazamenet, egy szegény, csonka bénára akadt, ki nem tudott tovább menni és segítségét kérte. Ő felemelte s magával vitte, de nem bírva, térdre zuhant. Ekkor egy ifjú közeledett hozzá, csodálatos szépségű fiatalember, ki megállt mellette és a következőkkel bátorítá őt: „Bátorság Istenes János testvér, támaszkodj karomra s menjünk együtt a kórházba. János, én vagyok Ráfael arkangyal, az Isten küldött, hogy neked segítsen.” Ezt a jelenetet mások is látták és hallották a párbeszédet. - Istenes Szent János, ki az irgalmas rend alapítója, - kórházat csinált, ahol ingyen ápolta a szegényeket, alamizsnákból tartva el őket. Egyik éjjel nem volt víz a kórházban, mire Szentünk kénytelen volt messzire menni vízért s a nagy távolság megakadályozta abban, hogy szokott munkáit végezhesse. De távollétében megjelent Ráfael arkangyal s ő helyettesítette a Szentet, felvéve a Szentünk alakját s mindent tökéletesen úgy végzett el, mint maga a Szent, megágyazott, kisépért, kenyeret kiosztotta, a húst felvágta, megmosta az edényeket stb. Mikor János visszatért, csodálkozva kérdezte, ki csinálta ezeket s a betegek felelték, hogy ő maga, mert hisz őt látták foglalatostkodni. Ekkor értette meg, hogy az Úr angyala segítette ki őt - helyzetéből.

Néhány nappal ezután az arkangyal ismét megjelent, mikor ő az esti kenyéradagokat osztogatta szét betegeinek. A leírás szerint, mivel a kenyéradagok már kezdtek fogyni, hirtelen belépett a szoba ajtaján egy csodálatosan szép ifjú, aki úgy volt öltözve, mint ő és kezében egy kosár kenyeret tartott s így szólt Jánoshoz: „Kedves János, mi valamennyien egy rendnek vagyunk a tagjai, fogadd ezt a kenyeret, melyet neked az ég küld.” S ezzel az angyal eltűnt. - Egyszer maga az Úr Jézus látogatta meg. Ugyanis egyik éjjel sebekkel borított emberre akadt, kit vállaira véve hazavitt, ott megmosta, megcsókolta lábait, amint ezt betegeivel tenni szokta. Csakhamar azt vette észre, hogy lábán a szent sebek vannak s azokból fény tör elő. Ekkor a beteget közelebből megnézve látta, hogy arca fényt és méltóságot sugároz s fölismerte az üdvözítőt, aki pár szót szólva hozzá, eltűnt, de ebben a pillanatban az egész kórház oly fényben sugárzott, hogy a betegek tüzet kiáltva ugrottak ki ágyukból. - Máskor egy gazdag kereskedőtől pénzt kért kölcsön kórháza részére, de annak felesége nem akart beleegyezni, mondván, ki lesz a kezes. Az Úr! felelt a Szent, felemelve a mindenkor nála lévő feszületet, melyről ekkor oly fény áradt le, hogy a kért összeget a gazda azonnal átadta. - Szent áhitatai alatt nem egyszer látták, hogy ajkaiból fénysugarak törtek elő és az ég felé emelkedtek.

Történt, hogy kórháza kenyere kifogyott. Felfogta alamizsnás kosarát s vígan indult kenyeret gyűjteni, az Úrra bízva ügyét. Alig ment el, lovasembert látott maga felé közeledni, aki neki nagyobb mennyiségű kenyeret nyújtott át, mint amennyire szüksége volt és rögtön eltűnt. - Másik rendkívüli csodás esete a következő volt: Karácsony délutánján történt, mikor közölték vele, hogy nincs egy darab fa se, mellyel betegeinek főzni lehetne. A Szent két testvérét véve magához, kiment az erdőbe, hogy a szükséges fát előteremtse. A munka nehéz volt s csak lassan haladtak vele, az éjszaka pedig már közeledett. Ekkor hirtelen két erős ember jelent meg, akik alig egy óra alatt számos fát kivágtak s a galyaktól megtisztítva olyan farakást készítettek, mellyel több kocsit meg lehetett volna rakni. De nem volt mivel elvinni, mire az égi favágók így szóltak: „Gyermekek ne törődjete most ezzel, mi kivágtuk a fát, majd segítünk annak hazaszállításában. De közben beállt az éj s az a veszély fenyegette őket, hogy eltévednek s a mélységbe eshetnek, de két ragyogó szurokfáklya jelent meg, amelyeket láthatatlan kezek vittek előttük, világítva nekik hazáig. Hazaérkezve csodálkozva látták, hogy a kivágott fák a kórház udvarán vannak szép farakásokban rakva, tehát angyali kezek hordták idáig. - Haldoklásakor az utolsó éjjel meglátogatták az égiek, Ráfael arkangyal, a Szent Szűz, és János evangélista, biztosítva őt, hogy művének pártfogói maradnak. Halálakor mennyei jó illat árasztotta el a lakást és az egész házat s ez az égi jó illat, mely testéből áradt, még halála

után is fokozódott, sőt halála után kilenc napig tartott és még hosszú időn át minden szombaton megújult, sőt egy évszázadon át mindig, mikor koporsóját kinyitották. Sőt azon a helyen, hol földi maradványai nyugszanak, gyakran rendkívüli világosságot lehetett látni. Húsz év múlva halála után teste sértetlen és friss volt, mintha aznap temették volna s ekkor egy csoda is történt, egy bénakarú ember meggyógyult sírja mellett. - Sírja körül több gyógyulás is történt, melyeket szenttéavatási perében sorolnak fel. - Halála után is sok jót tett azokkal, kik segítségül híva, jobbulást, megtérést ajánlottak fel neki, többeknek megjelent, egy mórnak Naphoz hasonló fényességet sugározva, megparancsolta, hogy keresztkeljen meg, - másinak mindannyiszor, mikor elaludni próbált „szürke öltözetben födetlen fővel, mezítláb jelent meg” amint köztünk élt, intve, hogy „Ismételd, amit tanultál.” Hitoktatóként járt hozzá.

E ritka eseményekből azt kell leszűrni, hogy vannak bizonyos titkos erők és vannak bizonyos rendkívüli képességek, illetve egyének s ezek úgy régen, mint ma, korunkban is megnyilvánulnak időnkint. S ha kételkedünk a csodák lehetősége felett, gondoljuk csak meg, vajjon nem-e ugyanilyen nagy természeti és reális csodák nyilvánulnak e meg körülöttünk minden nap, minden helyen és mindenben... Nem-e csoda a lét, saját testünk, saját életünkkel járó csodás emlékezés, gondolkodás, logika?... Mi nem csoda?... Az volna csoda, vagy csodás ember, ha valakinek valami már nem volna csoda, hanem érthető valóság.

Ne kételkedjünk. Ebben a világban semmit se tudunk megérteni, mert emberi képességeinket felülmúlja minden... Mi csak szemlélünk, látunk, gondolkozunk, de érteni semmit se értünk, csak nem akarjuk bevallani még... De erre a nagy önvallomásra már a közeli években rákényszeríti az emberiséget maga a tudomány is, nemcsak a hit és filozófia, mihelyst jobban belátunk a tünemények világa mögé is, oda, ahol a dolgok lényege, állaga, mivolta, szóval az a valami van, mely éltet, irányít és célszerűsít mindent.

* * *

A levitáció vagyis a súlyvesztés tüneményével kapcsolatban azt írja dr. Schindler, hogy ez a tünemény az emberiség egész kultúrtörténetén át meg-megismétlődött. Így pl. „a pogányság egyik jámbor életű védőjéről - Jamblichról, akit teurgiai írásaiért isteninek is neveztek, azt írják, hogy imái alatt „mindig” tíz láb magasan a föld felett lebegett, mialatt úgy a bőre, mint ruhája fénylett. Alcantarai Péterről írják, hogy szellemben mindig Istennel együtt volt és elragadtatásaiban fénnel volt körülvéve és a levegőben lebegett. Hasonlót ír Weber Beda Fra Vitorol, Giovanne Mária delle Crocerol, Hübner Máriáról, az egyháziak közül Szent Terézről, Néri Fülöpről, Kolumbiai szent Katalinról, ptolemeusi szent Bernátról, szent Fülöp Benitóról, szent Cajetánról, szent Albertről, szent tróni szent Krisztinről, Serafinról, szent Dunstanról, Szent Erzsébetről.

A verduni apát, Szent Rihárd, a galizni herceg és az egész udvar jelenlétében, mialatt misézett, a levegőben lebegett, amint a karmelita páter Dominicus is, a spanyol király és királynő jelenlétében és Foraldes is nagy György jelenlétében.

Páter Calmet is két, általa látott hasonló esetet beszél el egy barátról és egy apácáról. - Az orléanszi szűz is, 12 éves korában, repült, legalább is így mondja a nővére: „Johanna én téged a föld felett, a levegőben láttalak röpködni.” Máter írja Rule Margitról, hogy a szoba tetejéig emelkedett, Glanfile egy irlandiról ír, akit a magasban való lebegésen kaptak rajta, ketten kísérelték meg lehuzni, de nem bírták, ez alatt, mialatt ő a szobában ide-oda lebegett, folyton alatta jártak, hogyha leesik, baja ne történjen. Fleischer Mária Nürnbergben, amint azt Möller superintendes írja, éppenúgy, mint a Geldern hercegségben lévő Ladenbach várában lakó leányka - gyakran a levegőbe emelkedett: „Két diakonissza jelenlétében is, hirtelen az ágyból

egész testével lábtól fejéig, három öl magasra felemelkedett, úgy hogy senki se érthette el és ott szabadon lebegett s úgy tűnt fel, mintha az ablakon akart volna kilebegni.

Ugyanezt beszéli el Horst egyik emberről, aki sok becsületes tanu jelenlétében a földről felemelkedett és a levegőben lebegett az ő fejeik felett, úgyhogy többen közülük alatta körben jártak, nehogy ha leesik, kárt szenvedjen.

Kerner I. írja Indiából küldött leveleiben, hogy volt egy brahmin Madrasban, aki érthetetlen módon a levegőben ült s midőn meghalt, titkát magával vitte a sírba. Egy benszülött kijelentése szerint Kalkutta-Literary-Gazette-ban a levegőben lebegve ül.

Ibn Kalifa látta a Hindosztáni császár udvarában, hogy két varázsló az ő köpenyükben - kúp alakban - a magasba felemelkedett. Ugyanezt írják a dervisekről is, hogy egyik az ő hozzátartozóját lefekteti és a kezelője az előre tartott kezei által őt a levegőbe felemeli és ott sokáig lebegve tartja.

Újabb időkben is megismétlődnek ezen jelenségek az észak-amerikai spiritizista üléseken is: egyik az asztalra fekszik és hatan, mindkét oldalán körülállva a háta alatt mutatóujjokkal érintik őt a szembenállók, mialatt a lélegzetüket lehetőleg visszatartják, és így emelik fel, mint egy tollat a levegőbe.

A prevosti látnoknőről beszéli Kerner, hogy ha magnetikus állapotban a kádba akarták tenni, egy különös jelenség állt elő, minden tagja, a keble és az alsó teste önkénytelen szökdelésbe és teljes ruganyosságba jöve, ami őt a vízből újra s újra kilökte. A segítők, kik vele valának, erőszakkal a vízbe akarták nyomni, de az ő ereje győzött s nem tudták lent tartani és akkor egy folyóba vetették, de ő csak olyan kevéssé süllyedt a vízbe, mint egy fapapucs süllyed. - Itt egész természetesen a boszorkányok úszására gondolunk. Hogy a boszorkányok úsztak, arra sok bizonyosság áll rendelkezésünkre, bár az lehetséges, hogy egyes esetekben, hol valódi szomnambulizmus állt fenn, egyes súlyváltozások megtörténtek. Ezen idő azonban oly messze van tőlünk, hogy arról ma csak némi bizonyosságot gyaníthatunk. A Wienerische Zeitung 1728. évi száma írja - Szegeden több személyt boszorkányság vádjá folytán börtönbe vetettek s az ottani szokás szerint próba alá vették. Ugyanis, mivel ők a vízen mint egy fadarab úsztak, mérlegre fektették, hogy megmérteessenek s elcsodálkozva látták, hogy egy nagy, kövér nő nem több, mint egy és fél latot nyomott s férje, ki nem volt kisebb nála, őt nehezéket (8-9 grammot!) a többiek általában 1 lat és 5 gramm között ingadoztak, vagy még kevesebbet nyomtak. 1 lat, a font 32-ed része, ck. egy és fél deka.” (Dr. Schindler: Magische geisterleben.)

Némelyek a holdkórossággal hozzák ezt kapcsolatba, amikor is egyik-másik alvajáró szintén elveszti testi súlyának majdnem egészét s éppen ezért tudnak egy-két grammnyi ellenállást kifejteni, kis faldíszekbe belekapaszkodni és mintegy lebegve mászni fel a falon.

Müller Lajos jezsuita atya írja Misztika c. művében, hogy „A levitáció reális valóságához kétség nem fér. A Bollandisták és a kanonizálás aktái annyi ilyen esetről tudnak, hogy magát a levitáció valóságát illetőleg a tévedésnek minden lehetősége ki van zárva. Így levitációs esetek fordulnak elő Keresztes Szent Pál, Néri Szt. Fülöp, Szent István királyunk, Cupertinói Szt. József, Alkantarai Szt. Péter, Szent Teréz, Xavéri Szt. Ferenc életében.”

„Dr. Spesz Sándor hoz néhány ily - állítólag történelmileg igazolt - esetet az „Okkultizmus és csoda” c. könyvében. Bizonyos Mirabelli nevű, Braziliába bevándorolt olaszról számol be, aki száguldó autóban két méter magasra felemelkedik és mintegy három percig lebeg egyfolytában a levegőben. Más alkalommal állítólag erősen ellenőrzött szobában lábának segítségével nélkül székevel célirányosan ide-oda tolódik, majd székevel együtt két méter magasba 120 másodpercen át a levegőben lebeg és aztán ismét székestől leszáll a padlóra. A levitáció alatt

bizonyos elragadtatásban Galileivel, Newtonnal, Danteval, Jézussal és másokkal beszél. Közben lélegzete gyenge, de hőmérséklete normális. Később a dolgokra mit sem emlékszik.

Ugyanez a Mirabelli, midőn Da-luz-ban a Santos felé induló hajóba éppen be akart szállni, egyszerre hirtelen eltűnt. Tizenöt perc múlva telefonáltak Sao-Vincenteből, amely kilencven kilométerre van Da-luztól, hogy Mirabelli szerencsésen megérkezett és pedig két perccel eltűnése után...

De Herédia jezsuita Mexikóban ugyancsak szenved ily levitációkat. A földről felemelkedve, vízszintes helyzetben lebeg. Utána két orvos segítségével, csak nagy nehezen tér magához.

A már idézett folyóirat (Zeitschrift für Parapsychologie 1927. 539. o.) esetet beszél el Anette Droste zu Hülshoff költőnőről, aki a víz felett járva, tette meg az utat a Hülshoff körüli tavak egyik szigetére s onnan vissza és csak övéinek esdeklő kérésére mondott le az ilyesfajta kirándulásokról.” (Müller: Misztika 284-5. o.)

Az ördögi megszállásokról.

Az evangéliumokban gyakran felemlítődik az ördögi megszállással kapcsolatos *ördögűzés*. A mai tudós világnézet lemosolyogja az ördögi megszállásokat éppen úgy, mint annak ellentétét, a Szentlélek által való megszállásokat, mindent az emberi lélekre akarnak visszavezetni, illetve *élettani* folyamatokra. Hogy mennyire téves ez a felfogás, azt nemcsak a múltban történt ördögűzési esetek igazolják, hanem a közelmúltban történt s napjainkban is történő esetek.

Az alább idézendő esetek is azt igazolják, hogy az ördögi megszállások nem élettani folyamatok, hanem - mint régente hitték - testnélküli, túlvilági, illetve alvilági lények művei. Hisztériával, vagy más idegbetegséggel nem lehet megmagyarázni ezeket a dolgokat. Már pedig ha józan, logikus és megdönthetetlen érvekkel nem tudunk valamit igazolni, akkor nincs jogunk azt a „képzelt” és tudományosnak öltöztetett „egyéni felfogást” tudományosnak mondani, hanem csak olyan világnézeti tévedésnek, mint amilyen világnézeti tévedés a - babona... Mert az is csak babona, ha azt mondom ilyen megmagyarázhatatlan esetekkel szemben, hogy ez kérem hisztéria s nem ördögi megszállás. Igen, ez is babona, tudományos babona, mert hát megdönthetetlen érve nincs egy állításnak, az nem tudomány, hanem csak - mese a képtelenségről...

A mai ember már nem olyan, hogy higgyen. Beértünk oda, hogy nem hiszünk, még a nagy tekintélyt követelő tudománynak se, mert tapasztaltuk, hogy bizonyos határon túl már az se tudomány, hanem csak - elmélet... Olyan elmélet, olyan elképzelés, mint amilyen a „babona”.

Minden elérkezett az érzékelés határán túl lévő világba, még a fizika is, hát még a többi! S e határontúlról nézve vissza, azt látjuk, hogy a dolgok igazi gyöke nem itt van, hanem ott - az anyagtalan világban... Azt látjuk, hogy az anyagi és a testi élet, ami világunk minden adottsága, csak része, töredéke és nem telje a lét és szellemiség megnyilvánulásának. Azt látjuk, hogy még a kezdetén se vagyunk annak a véghetetlen megismerendőnek, amit tudásnak nevezhetnénk...

S vannak dolgok, melyek nem a tudomány területére tartoznak, így aztán annak képviselői épp olyan laikusok e téren, mint más... Mert ott, ahol az ismeretlennel találkozunk, illetve ahova az eddigi ismereteinkkel nem tudunk bevilágítani, ott megszűnik a tekintély tudományos alapja s csak mint egyéni vélemény jöhet szóba. Már pedig itt, e téren, mint látni fogjuk, a mai tudományos ismeretünk nem talál elfogadható érveket és indokokat arra, hogy felfogását tanná és az igazság dogmájává tegye, itt maguk a tények beszélnek, azok mutatják meg, hogy itt nem betegséggel, hanem szellemiséggel, túlvilági lényekkel - ördögi megszállásokkal - állunk szemben. S egy tény erősebb, mint ezer - ha még oly tudományos - elmélet, vagy tan is...

Itt csak egy felfogás fogadható el, a teológiai, amely kifejti és sok-sok régi és új esettel igazolja, hogy az embert életformán kívül még másféle életformák is vannak, angyaliak, azaz felsőbbrendű lények és ördögiek, azaz alsóbbrendű lények. Sőt, továbbmenve, vannak *felsőbbrendű világok*, hol boldogabb és nemesebb az élet és vannak *alsóbbrendű alvilágok*, ahol gyötrelmesebb az élet. S ez hihető is, hihető, hogy nem minden az ember és világa és hogy nincs ezzel a kis sárkukaccal és sárgolyóval, - mely inkább a hiányok, mint a bölcsesség és jószág pluszait mutató világ, - az egész lehetőség kimerítve...

* * *

Az ördögjárásnak, részleges, vagy teljes, megszállásnak és az ördögi befolyásoknak sokféle esete és módja van. Egyiknek csak öntudatát, azaz *logikáját* viszik félre az ördögök, aminek eredménye, hogy: - másként látva és gondolkozva - nem tud hinni... Másiknak *érzékiességét* izgatják bűnös irányban... Harmadiknak szabadakarát befolyásolják, míg végül teljesen letörlik, átveszik, úgy, hogy az illető már képtelen velük szemben bármi ellenállásra is. Ez az igazi és teljes megszállt. Sok megszállt van a tudósok között is, kiket az egyetemes szemlélődés helyett az egyoldalú és részleges szemlélődéshez visznek tanulmányai, mert mindaz a tanulás, tudás és ismeret, melynek se etikája, se theológiája nincs, nem az égiektől irányított fejlődési mód... Akiket az égiek vezetnek, azoknak feltűnő jele, hogy azokat az isteniekre is tanítják, sőt - nagyobb részben éppen arra!

* * *

A megszállás lehet *szellemi* alapon és lehet *testi* alapon. Megszállhatja az ördög a vele egyirányú gondolkozót, vagy vele érzőt is tisztán azon a szellemi alapon, hogy hozzá hasonló, vele harmonikus „rezgésszáma” a lelke s mint ilyen összhangzatost - befolyásolhatja...

Megszállhatja a beteg, rossz, tisztátalan nedvek, a terhelt vér összetétele folytán is - *testi részről*.

Első megtérítéséhez lelkigyakorlat megtérés, kegyelem kell. A másikhoz elég néha bizonyos testi kúra is. Ezért van, hogy sokan összetévesztik a megszállások egyikféleségét a másikféleséggel és a - testi betegséggel.

* * *

Egyik falusi asszony panaszkolta, hogy gyümölcsöt nem tud enni, nem engedi az - ördög... Ha a szájához viszi, megáll a keze, nem tudja megenni, pedig kívánja... Húst, szeszt, dohányt ad az ördög, szóval azokat, amiket nem a természet produkál, azt nem ellenzi. A természetellenes élet az ördög életterülete evésben, ivásban, szerelemben. Ezzel szemben az igazi, illetve a beavatott, égiöszttönrel rendelkező szentek a természetes élet felé hajoltak, gyökereken és gyümölcsökön éltek és - tisztán szűzen, mert a nemiélet is természetellenes élet egy bizonyos fokon.

* * *

Egyik misszionárius írja, hogy a pogány helyeken még ma is van ördögjárási... Az egyik házban a fiatal 17 éves menyecskét kezdték ki az - ördögök. Az orrát, fülét, száját rendesen teletömték földdel. Jöttek a pogány ördögűzők s mósárlövéllel akarták elűzni az ördögöket, de válaszul csúfos, *kellemetlen nevetést hallottak* a jelenlévők. S a kis megszállt menyecske látta is a megszállóit. Az egyik „nagy kezű-lábú asszony, ez az ő hóhérja, ez üti-veri, földhöz vágja, sebekkel halmozza el. A többiek a kínzót nem látják, de az áldozat vergődését és a friss sebeket látták. A másik megszálló alacsonyabb asszony képében jön s mindent összepiszkít a szobában. Engesztelő áldozatokat mutatnak be tyúkokkal, próbálkoznak pénz, majd disznó áldozattal, de nem használ. Egy varázsló próbálkozik, majd ő... Alig kezd el, máris felordít, mert azt a kezét, amellyel a hókusz-pókusz kezdte, elverék az ördögök.

Végre jön a Katechéta is. Felaggatják a házban a szentképet, szenteltvízzel hintik be a szobát s az ördögök reszkette menekülnek. A keresztények aztán elmentek - haza - s visszajöttek az ördögök. Ekkor máshonnan hívták a keresztényeket s *ugyanaz történt*. Hívták a misszionáriust is, de nem ment, hanem receptet küldött: szorgalmasan imádkozzanak, a pogány család misét mondasson a megholtakért, szenteltvízbe mártott ágacskaival szálljanak szembe az ördöggel, ha jön és Szt. Benedek és egy csodatevő érmet fűgesszenek ki a házban erős bizalommal s az ördögöknek előbb-utóbb pusztulniuk kell. Egy hónap múlva újságolták neki, hogy az ördögi

kisértés megszűnt. Egyszer jött még a tenyeres-talpas asszonyképébe öltözött ördög és panaszolta, hogy a társát rettenetesen elverték, neki az egyik szemét a szenteltvízes ággal kiütötték, most hát elmennek innét. Sok szemét és sok piszok hátrahagyásával csakugyan el is távoztak.” (Csizmadia. III.)

Erre a sok piszokra még visszatérünk a mágia és a modern mágia eseteinél a Mágia történetében...

* * *

Az orvosok egyrésze - mint említettem - kigúnyol mindent, ami az ő ismeretkörükön kívül esik, legyen az misztika, mágia, vagy okkultizmus. Nem tűnik fel nekik, hogy az egyes „elmebetegek” milyen istengyűlölők, sőt Isten ellenségei lesznek és menekülnek a szent dolgok közeléből, vagy dühöngenek azok közelében.

Pogány G. ezredes mesélte, hogy egy ismerősével kiment az egyik budapesti tébolydába, elmebeteget látogatni. De ő, ismervé a beteg betegségét, élt ama gyanuperrel, hogy az illető nem beteg, hanem megszállott. Ez okból titkon kis üvegcsében szentelt vizet vitt magával s mikor a beteg nem látta, ujjait megnedvesítette, majd a beteg kezére fröccsentette a szentelt vizet, mire a beteg, mit sem tudva mi történt, idegesen kezdte „fújni” kezéről a szentelt víz „erejét”. Ezt többször megismételte s mindig ugyanígy hatott vissza a „beteg”...

* * *

Kneipp páter írja a következőket: Egy nőt hoztak hozzá, ki azt állította, hogy mellében lakik a rossz szellem, hogy ő sokat tud az ördögről, de az meg mindent tud óróla és uralkodik felette...

Máskor egy tíz éves fiút hoztak hozzá. Ez ahányszor harangoztak, dühöngeni kezdett és rettentő módon átkozódott és káromkodott és ezt így folytatta, amíg csak embert látott a templom felé vezető úton. Azután lecsendesült... De mihelyt az istentisztelet végeztével az első ember kilép a templomból, újra kezdte - míg csak embert látott maga előtt - a dühöngését. Semminek sincs foganatja, legkevésbé a jó szónak. Egyszer úgy megrázta anyját, hogy ereje csodálkozást keltett mindenkinben... Meg is áldatták, de erre még jobban átkozódott...

Valahogyan a vére, a nedvei romlottak meg, - mint Kneipp páter is írja - ennek a fiúnak. Kneipp igazolta is ezt. A fiú vérét és vérkeringését rendbehozta s a fiú pár hét alatt egészséges lett... Ez azonban nem azt mutatja, hogy az elmebaj csak kórtani kérdés, hanem azt, hogy *ez uton is alkalmassá válhat a fizikum bizonyos megszállásokra*, mert a tisztátlanság úgy vonzza az ördögöt, mintahogy a tisztaság, - szent tárgyak, szenteltvíz, stb. - űzik őket. E téren még sok megismerendővel állunk szemben, hiszen még a kutatást se kezdték el a szakemberek, rangon alulinak tartván mindent, ami nem köznapi ismeret...

* * *

Az ördögöknek épp úgy van tudományuk, mint az embereknek, illetve mint minden lénynak. Ennélfogva az ördögök, mondták a középkorban - „mesterségük révén *az ember nemét is megváltoztathatják*, a leányból férfit csinálhatnak, vagy megfordítva, hogy ily módon nagy bosszúságot okozzanak.” (Léhman : Babona és varázslat. 149.) Gyógyítani is tudnak... Azok a természetellenes gyógyeljárások is az ő „tudományukba” tartoznak, amelyek, míg egyik betegséget eltüntetnek, helyette nagyobbát idéznek fel...

Régekte hitték, hogy Succubos és Incubos, illetve férfi és női démonok emberekkel álmukban démonokat nemzhetnek... Az így születettek „sohsem emberi formájúak, hanem kicsiny, csúnya, állatszerű lények”. Torzszülöttek...

* * *

Az ördögi megszállással kapcsolatban idéznem kell az alábbiakat, már csak azért is, hogy kimutassam a „tudós orvos” logikáját, mely szerint - dacára, hogy megmagyarázhatatlan tényekkel - levitációval - áll szemben, a megszállást hisztériának akarja elkönyvelni...

Bartskjárs Anna asszony írja le az alábbi 1608-1609 években házában történt eseményeket. „Első ízben, hogy házunkban ezt az ijedelmet megértük, éjszaka volt. Ágyban feküdtünk, ekkor fejünk alatt valami megszólalt, mint mikor a tyúk csirkéit csalogatja össze. Két hét múlva borzasztó dolog történt egy nálunk lévő 12 éves fiúval. Lefekvéskor sírni és panaszkodni kezdett, hogy ő nem mer a padon feküdni, mert annyi gonosz dolog történik körötte. Ekkor saját szobánkba fektettem. Alig feküdt le, szörnyen kiabálni kezdett. Odaszaladtunk, ekkor az ágy négy sarokfája a fiút ide-oda rázta, szemeit kimereszté és száját olyan erővel csukta be, hogy nem lehetett szétfeszíteni.

Másnap, midőn intettem, hogy feküdj le s ajánld magad Istennek, a szoba- és a konyhaajtó a falig csapódott... (Hisztériás volt tán a konyhaajtó is?!) *A fiú pedig hirtelen az udvarban termett (kidobták) és a földtől másfél ölnyire a levegőbe emelkedett. Így lógott a levegőben kifeszített karokkal, nyitott szemekkel és csukott szájjal, álla vacogott. Megfogtuk a lábát és a vállát és teljes erővel húztuk, mert le akartuk húzni a földre. De nem bírtuk helyéből kimozdítani.* Ekkor valamennyien térdre borultunk és az örök Istenhez fohászkodtunk, mire megszabadult s talpraállott.

Ugyancsak ők mesélik el, hogy volt egy kilenc éves kis fiuk s oly különösen megváltozott, hogy nem tudták megérteni, mi baja. Azt mondta, hogy *valami ide-oda szalad testében és szúrja őt.* Más megszálltak is panaszkodnak, hogy hasukban valami tyúktojás nagyságú golyó szaladgál. Fürösztöttük és sok mindent próbáltunk vele, de a dolog csak egyre rosszabbodott. Midőn a gyermek a szobában lévő kosárágyon feküdt, *az ágy másfél rőfnyire emelkedett a föld fölé és fel-alá ugrált.* „Hanshoz (férjéhez) szaladtam, mire bejöttem vele, a gyermek kiemelkedett az ágyból, fején állott, lába az ég felé, karjai kifeszítve: alig tudtuk az ágyba visszafektetni. E nap óta a gonosz szellem malac módjára fel-alá futkosott benne és felfújta a hasát, úgy, hogy borzalom volt nézni, kitolta nyelvét a szájából és kendő módjára összegöngyölt, hogy vér folyt a szájából. Testében, mint a malac, *rőfögött*, tagjait meg úgy egymáshoz szorította, hogy négy vállas legény nem tudta szétfeszíteni. Kukorékolt, mint a kakas, ugatott, mint a kutya, felvezette a fiút a szobagerendára, valamint az udvaron lévő farakásra s otthagytá. A gyermek aztán ott ült, sírt és sehogyse tudott lejönni. *Átdobta* őt a gonosz a Meier Jakab udvarának deszkafalán is. Szemét behúzta fejébe, ugyanúgy arcát is és úgy megmerevítette, hogy olyan volt, mint a bot. Azt lehetett volna hinni, hogy egy darab fa s ha a falnak támasztottuk, úgy állt ott, mint egy faszobor. - Este, ha azt énekeltük, hogy: „Erős várunk nekünk az Isten”, vagy ha (Bibliát) olvastunk, nyerített, mint a ló és gúnyolódott, amennyire csak tudott. Midőn a lelkész egyszer látogatóba jött hozzánk, a sátán így szólt hozzá: „Ha a „nagy férfiú” nem akadályozna, úgy elbánnék veled, hogy rajtad ragadna a szégyen. Oly bensően imádkozol a nagy férfiúhoz (Jézushoz) e gyermekért és ezen egész házért és ezzel kint okozol nekem. Ma ott ültem ruhád szegélyén, de mikor e gyermekért imádkozni kezdél, lezuhantam s ördögi ütéssel ütöttem magamon, úgy, hogy rajtam maradt a szégyen.” Arra a kérdésre, hogy mikor távozik a megszálltból, azt felelte, hogy: „Ha a nagy férfiú azt mondja, „Pusztulj innét!”, akkor odébb kell állnom.”

Eme levegőbe emelkedést mi alapon lehet hisztériával összekapcsolni, ehhez speciális sofizma kell... Tagadni pedig azt, amit 2000 éven át, sőt ezelőtt is - figyeltek, jegyeztek és tapasztaltak, vagy vakmerőség, vagy erkölcsi hiány! Utóvégre nem azok az ezrek a bolondok, akik a csodát látták és állították, hanem az az esetleges „egy”, aki ezek dacára tagadja azt, aminek lefolyását nem látta...

* * *

A továbbiak tárgyalása előtt tudnunk kell, hogy „...az ördögök egy része nincs még a pokolban, ebben az Istentől alkotott s körülkerített térben, hanem a levegőben, földön, tengerben, pusztaságokban, temetőben s más helyeken van lakásuk” Szent Ágoston, Tertullán, Jeromos, N. Sz. Gergely szerint.

B. Emmerich Katalin látja is, hogy: „*minden ember két szellemet kap maga mellé születésekor, egy jót és egy rosszat*. A jó szellem mennyei, de az alsóbbangúak közül való; a rossz pedig még nem ördög, még nincs a kínokban, de Isten szemléléséből is ki van zárva.” - „Még mint gyermek s később érettebb korban is gyakran láttam az angyalok három egész karát bukni, melyek az arkangyaloknál magasabban állottak, *de nem mindnyájan zuhantak a pokolba*, hanem egy részük, amelyeknek némi bánatuk is volt, a poklon kívül maradt². *Ezek a csillagokon lakó szellemek, melyek onnan a földre jönnek, az embereket rosszra csábítani*.” „Láttam azt is, hogy az elkárhozott lelkek közül sokan nem mentek azonnal a pokolba, hanem a *gyötrelmeket magános helyeken szenvedve, a földön tartózkodnak*. A csillagokon tartózkodó szellemek között nagy rend van, *ők bár bukkant angyalok, de még nem ördögök*.”³

Idézni kell ide Szent Pál szavait is, mely szerint: „Nem a test és vér ellen kell tusakodnunk, hanem a gonosz lelkek ellen a levegőben.” Efez. VI. 12. - „A levegőbeli hatalmasság fejedelme” - ellen. - Efez. II. 2.

Meg kell jegyezni, hogy a teológusok szerint: „*A szenteknek és boldogoknak kinyilatkoztatásaiban található helytelen állítások is, sőt olyanok is, melyek a hittudósok egyhangú véleményével nem egyeznek meg. De ezek miatt még nem vethető el az illető kinyilatkoztatás*.” - Viszont „a látomás adománya annak viselőjét sem teszi csálhatatlanná.”

- „*Sok ellentmondást, sőt helytelenséget lehet találni a különböző szentek feljegyzéseiben*. Még szent Hildegardnak, Sienai szent Katalinnak s másoknak az Egyház által helybenhagyott kinyilatkoztatásaiban is sok az ellentmondás.” (Görgényi: Pokol 80-82. o.)

Tehát vannak ördögök, a pokolban is, a poklon kívül is és a szentek kinyilatkoztatásának egyike-másika nem egyezik az egyházi felfogással...

* * *

A wemdingi kapucinus kolostorban 1891. évben történt ördögűzési esetet a következően írja le P. Aurelián kapucinus atya, Pogány Géza Exorcizmus c. két könyve szerint.

„Húshagyó kedd - febr. 10 - óta az oberlotteri malomnak Zilk nevű molnár házaspára legidősebb fiukon, aki akkor 10 éves volt, nagyon feltűnő jelenségeket kezdett észrevenni. Ugyanis a fiú nemcsak imát nem volt képes többé már elmondani, hanem ha azokat mások végezték, akkor ő azt még hallgatni sem volt képes anélkül, hogy egészen rendkívüli dühöngésbe ne esett volna; éppen így nem tűrte maga közelében a szentelt tárgyakat, szülei ellen pedig a legdurvább tettelegességre vetemedett és *végül arcvonásai is olyan változást mutattak, hogy itt valami rendkívüliségre kellett következtetni*. A szülők előbb orvosnál kerestek segítséget, de hiába, majd a fenti kapucinus kolostorban, ahol a fiún a következő feltűnő jelenségeket észlelték: Mi mindenekelőtt a közönséges beteg-benedictiót mondtuk el felette. Ennél ő oly fokú nyugtalanságot tanúsított, jobban mondva oly dühöngést és tombolást vitt véghez, hogy abból nagyon könnyen lehetett démoni - ördögi - behatásokra következtetni, ugyanakkor oly

² Origines szerint ezek „emberekké lettek”.

³ A csillagokon lakó emberek...

testi erőnek is tanubizonyságát adta, amilyent egyébként egy tíz éves fiúnál lehetetlen feltételezni, mert őt három személy is alig tudta megfékezni.”

„Valahányszor a fiúnak egy templom, egy kereszt, egy Mária kép avagy más szent tiszteletére állított emlék mellett kellett elhaladnia, körülbelül 30 lépésnyire attól, hirtelen nyugtalan lett s azután élettelenül esett a földre. Ekkor ugyanolyan távolságnyra át kellett őt szállítani, túl a szent emléken és csak azután tudott tovább haladni. Ezenkívül mi és kívülünk még sok százan azt is megfigyelték, hogy a gyermek a templomban rettenetes nyugtalanságot tanúsít, különösen az átváltozásnál és szemeit, melyek különben is állandóan le voltak hunyva, sohasem tudta az oltár felé irányítani.” Mivel az imák dacára sem javult, püspöki engedélyt kértek és kaptak az ördögűzési szertartás alkalmazására, írja P. Aurelián.

„...mielőtt az exorcizmust megkezdtek volna, a fiú szüleit szintén leírhatatlan módon inzultálta. És midőn mi őt a szentélybe hozattuk, ott egy valóban borzalmat keltő jelenet játszódott le. Midőn ugyanis a mi parancsunkat teljesíteni akarták, a megszállott rettenetes ordításba tört ki. Az ember szinte már nem is egy ember, hanem egy *vadállat* hangját vélte hallani, még pedig oly erősen, hogy a bömbölés - e kifejezés nem túlzás - több száz méternyire a kolostor templomának falain túl is hallható és oly félelmetes volt, hogy mindazok, akik hallották, borzalommal teltek el. Elgondolható, mint éreztük magunkat mi lelkészek is. De még ennél rosszabbnak is kellett következni. Mikor ugyanis az apa a fiát a szentélybe akarta vinni, akkor ez a fiúval szembe a gyenge gyermeknél is gyengébb lett. Ez a gyenge gyermek az ő erős apját oly erővel vágta a földhöz, hogy mindannyiunkat mélységes aggodalom szállott meg. Csak hosszas birkózás után tudta őt apja a fent említett férfiakkal és a mi laikus testvérünkkel, Macariussal a legnagyobb erőfeszítés mellett a szentélybe hozni. A nagyobb elővigyázat kedvéért, mi kezeit és lábait erős szíjjakkal fékeztük le, de ő azért tagjait éppen olyan jól tudta mozgatni, mintha mi sem történt volna. Ilyen előkészületek után fogtunk hozzá az említett szertartáshoz, telve erős hittel a felsőbb segítségben.”

Midőn aztán a Szentkereszt ereklével áldást adtak a páterek, a fiú újból félelmetesen kezdett ordítani. Ugyanakkor szakadatlanul köpködte tisztátalan váladékát is a Szentkereszt erekle felé és a két lelkész felé. Ez az ordítás és köpködés szakadatlanul tartott a litánia befejezéséig. Majd így folytatja: „Számptalan kérdésünk ellenére a gonosz lélektől nem kaptunk semmi választ, de annál inkább kimutatta irántunk való megvetését, amennyiben a megszállott minden kérdésünkre felénk köpött.” - „Midőn aztán mi a rituálé szerint a violettstólát a fiú nyaka köré fontuk, hogy ezzel kimutassuk a mi megvetésünket a gonosz ellenség iránt, akkor ez néki rémséges fájdalmat okozhatott, melynek ő hangos, fájdalmas nyöszörgés és sóhajtozásban adott kifejezést. Ezután P. Aurelián az exorcizmust megismételte s az előbbi jelenségek megismétlődtek.” Végre az ördög felordított: „A fiú meg van szállva!” - „Tízen vannak.” Arra a felszólításra, hogy hagyja el a fiút, azt felelte: „Nem akarok.” Minden továbbiakra, csendben maradt, csak időnként köpött a páterre nagy megvetéssel. „Hogy azonban az ördög milyen fájdalmat érezhetett, midőn én őt az Oltáriszentséggel megfenyegettem, azt toll képtelen leírni, mert a fájdalmas nyögés és sóhajlás szívrepesztő volt.”

Másnap nagyszámú búcsúsok jelentében kezdték újra az ördögűzést, mely mintegy óra-hosszat tartott, míg végre az ördög, miután én az oltáriszentséggel megfenyegettem, - „a fiú arcvonásainak rettenetes eltorzítása és hangos üvöltés és heves fájdalom kifejezése mellett, arra kérdésre, hajlandó-e távozni, azt felelte: „Nem! Nem akarok! Nem tehetem!” Majd megkérdezte az ördögöt, mi a neve s azt felelte, nem tudja. Végre megigérte az ördög, hogy elhagyja a fiút. Végre elhagyva a fiút, azt felelte, hogy a pokolban van...” S ezen utolsó feleletnél igazán úgy tűnt fel, mintha a hang a pokolból jött volna. Előbb az ördög mindig pökhendi, epés hangon felelt, az utolsó válasz azonban már szinte fájdalmas volt. Most a fiú

szeméből könnyek törtek elő. Ez volt a jel, hogy a gonosz ellenség elhagyta őt. - „Most a fiúval a szent keresztvetést végeztettem, a keresztet szemléltettem és Jézus és Mária szent nevét és szent Mihály főangyal nevét mondtam ki. Ezeket ő bensőséges zokogás közben tette meg. A szent kereszt ereklyét és más ereklyét csókra nyújtottam neki s azt sok könnyhullatás mellett cselekedte meg. Azután a fiú hangosan zokogva elimádkozta a Miatyánkot és az Üdvözlégyet. Másnap a fiú a szentélyben térdelve imádkozott már. Az ördög egyik kijelentésekor azt mondta, hogy mielőtt e fiúba beátkozták volna, azelőtt egy szigeten lévő *bálványban* volt... De mivel az ördög a „hazugság atyja”, így mondásai nem megbízhatók...

„A fiú most végtelenül derültnek és vidámnak látszik. A megszállás alatt száját és szemét csaknem állandóan csukva tartotta, sohasem lehetett szájából egy szót sem kivenni, míg a megszabadulás után nagyon beszédes lett. - Valahányszor a fiút szenteltvízzel meghintettem, az mint egy örült ugrott nekem, ha ellenben azt közönséges vízzel tettem, amit utóvégre ő nem tudhatott, nyugodt maradt. Éppen így, ha fölötte egyházi imát mondtam latin nyelven, dühöngeni és tombolni kezdett, ha azonban egy latin klasszikusból olvastam fel valamit, nyugodtan hagyott olvasni. Az ördög kiűzése után önként ment a főoltárhoz, megtekintette a szobrokat és térden csúszott az oltár körül. A Szentkereszt ereklyével adott áldásnál dühöngött a megszállás alatt, míg azután legnagyobb tiszteletet mutatott iránta és az Oltáriszentség iránt. A megszállás alatt a nap legnagyobb részén a közeli erdőben bolyongott, mint egy vadállat, mindenki futott tőle; most szereti a magányt és mindenki szereti őt.” - „Az első három napon az ördög kiűzése után rémületes dolgok mentek végbe a szülői házban, azt hitte az ember minden pillanatban, hogy a háznak össze kell dűlnie, de a negyedik napon csend lett s az van ma is.”

* * *

Pogány Géza: Exorcizmusában a következőket írja még Germana ördögtől megszállott kaffer leányról, ki Délnyugat-Afrika Szent Mihály telepén lakott 1906. évben, tehát nem is olyan régen. A lányon oly jelek mutatkoztak, hogy azokat az ördögi megszállás jeleinek kellett venni. Az ördögűzést P. Erasmus Hörner foganatosította és írta le. Ezek szerint:

Germana Klára a kaffer leány már csecsemő korában vette fel a keresztséget. Szülei pogányok voltak még ekkor, örök békétlenségben, káromkodás között éltek. Germana egyik fítestvére öngyilkossági szándékkal foglalkozott, majd kígyómarás folytán elhunyt. Germana jól énekelt, de sok kívánnivalót hagyott maga után jellem tekintetében, pajkos, izgékony és haragrahajló volt. Végre különös változás állt be lényén s mindenkinek feltűnt *szemének rideg fénye* által.

„1906 július 5-én Germana ideiglenes gyóntatójának, P. Erasmusnak átadott egy iratott, mely nem volt egyéb egy kötelezvénynél, mely által *önmagát az ördögnek lekötölte*. Hogy jutott a birtokába ennek, az mindnyájunk előtt rejtély.” - „Tíz nap múlva Germana éjjelenként megtévelyedetten viselkedett. Dühöngött, tombolt, kiáltván: „Elvesztem!” Méltatlanul, szentségtörően gyóntam és áldoztam. Fel kell magamat akasztanom, a sátán hív engemet! Majd dühöngött, tombolt, darabokra tépte felső ruháit, fogait csikorgatta, morgott, ugatott, mint a kutya, rőfögött, mint a sertés és segítségért kiáltott. Papot kért, gyónni akart, mert mint mondta, másként megöli őt a Sátán. Majd böszült párbeszédnek folytak egy láthatatlan lény és Germana között, *mintha két személy beszélt volna a leányból*. Germana beismerte e beszéd között, hogy: „*Én hívtam a Sátánt*, el is jött hozzám. Négyszer méltóan áldoztam, de azontúl mindig szentségtörően és sohasem vallottam be, hogy az illető (Sátán) hozzám jött, Elvesztem!” Aztán újra böfgött, rőfögött, ugatott, ordított, tombolt. Elmondta a megszállója, hogy ő a Sátán, hisz Istenben, de gyűlöli, Krisztus legyőzött minket, őt is gyűöljük, majd elmondta a jelenlévők titkos, elhallgatott, *meg nem gyónt bűneit*...”

1906 aug. 26-i misére elhozatta a pap Germanát, kinek arca ott eltorzult, grimaszokat vágott, majd fecsegni kezdett, nyugtalansága egyre nőtt s az evangélium olvasásakor alig volt megfektehető. Vadul ordított, tapsolt, röhögött, fogait csikorgatta, a szája habzott, káromkodott s őrzöngött szüntelenül s hangos kacagás és tombolás között a templombejáratnál termett. „Midőn a pap a tiszta szüzi életéről szólt, közbekiáltott: Csak azt ne tegyétek!... Ha a pokolról volt szó, féktelenül röhögött s örömeiben tapsolt. A letérdeléskor azt kiáltotta, hogy: Mi nem térdelhetünk le, mi nem tanúsíthatunk semmiféle Istentiszteletet. Én nem imádkozom őt! Az Offertorium alatt Germana szabadon felemelkedett a földről és *egy és fél méter magasságban a padok felett lebegett és a szentélyben a minisztráns fiúk mögött kacagva és incselkedve leereszkedett.* De a pap parancsoló tekintete újra helyére kényszerítette. Majd azt mondta a papnak: Én Istennel szemben semmiféle tiszteletet nem tanúsíthatok. Lehetetlen, nem megy.”

Ezek után végre 1906 szept. 10-én megjött az ördögűzési engedély a püspökségtől, amit szept. 12-ére tűztek ki. Germana mellett hat leány és hét fiú állt, hogy ha kell segítségül legyenek. Az exorcizmus alatt Germana orditozott. Itt-ott egy-egy nevet említett. Majd azt mondta, hogy nincs mindnyájunknak neve, csak a legnagyobbaknak, „mi kicsinyek, névtelenek vagyunk.” - *Az ördögök számozottak.*

A latin kérdésekre egész helyesen felelt... Honnan tudott egyszerre latinul az afrikai lány, ha nem megszállás alatt lett volna?...

Szívettépő bánatos hangon így panaszkodott: „Ki kell költöznöm, el kell őt hagynom, a pokolba kell mennem. Jaj, jaj! Ott hátul a magaskórus ablakán távoznom kell.” „Hogy elhagyjétek, miszerint én, a sátán, Jimina Germanát birtokomba vettem, éjjel ruháját megégetem. Más jelet nem kaptok.” S tényleg; Germana teljesen felöltözve feküdt fekvőhelyén éjjel két leány között. *Felsőruhája váratlanul petróleumtól lett átitatva s egy helyen tenyér nagyságban kiégetve anélkül, hogy a jelenlévők tüzet, vagy füstöt láttak volna.* Senki se tudta megérteni ezt a tényt.

Majd azt kiáltotta: „Lucifer a mi fejedelmünk.” Emellett felkacagott, tapsolt s kiáltá: „mint Istennek, úgy Lucifernek is van hadserege.” - Majd az Oltáriszentség felé mutatva kiáltá: „Ott ni, ott van Jézus!”

Másnapi ördögűzésnél a következők történtek: „Az evangéliumok felolvasásánál fogait csikorgatni s lábával tombolni kezdett, arca a legrútábban eltorzult, nyelve erősen megdagadt s ördögies szeme ádáz villámokat szórt az exorcizáló papra. Még néhány nővér jött a szentélybe, úgy hogy már heten-nyolcan lehettek a nyolc nagy erős lányt leszámítva. *Mindnyájan belekapaszkodtak a dühöngő, tomboló ordítózóba, mire az egész társaság, tehát 15-16 személy Germanával és ennek székével együtt a föld fölött a levegőbe emelkedett s lebegett.* Borzalmas látvány volt, mert arca irtózatosan eltorzult.”

Ez később is megismétlődött, noha kevesebb személlyel és időre. Végre elhagyta őt az ördög és ő egyszerre meggyógyult. Azóta szívében béke és csend honol s áhitattal imádja a mi Urunk és Istenünket, a Jézus Krisztust!

* * *

Az illfuri ördögűzésnél tapasztalt tények is rendkívüli adatokat szolgáltatnak, az ördögi megszállásokra vonatkozólag. Mülhausentől két órányira fekszik Illfurt, ahol Burner József kereskedő két kis fia esett áldozatul az ördögi megszállásnak. Legidősebb fia, Theobald 1855 és József 1857-ben születtek. Nyolc éves koruktól iskolába jártak, hol közepes tehetséget mutattak. 1864. évben mindkettő titokzatos betegségbe esett. Az orvosok nem tudták megfejtetni a betegség okát s a gyógyszerek is hatástalanok maradtak. 1865 szept. 25-től a fiúkon természetellenes jelenségek mutatkoztak. Hátukon fekvé elképesztő gyorsasággal *forogtak*

körbe, mint egy pörgettyű. Aztán minden kifáradás nélkül az ágyakat és a bútorokat „csépeltek”, majd ezek után görcsökbe, rángatózásokba estek, majd olyan levertségbe, hogy órákon át mintegy élettelenül feküdtek. Néha olyan farkasétvágy lepte meg őket, amelyet nem lehetett kielégíteni. Altestük gyakran nagyon feldagadt s úgy érezték, hogy mintha golyó gurulna, vagy élőlény ugrálna benne. Lábszáraikat úgy összefonták néha, *mintha azok hajlékony vesszők* lettek volna s nem lehetett széjjelvenni. Az idősebb fiút egy kízó lény üldözte, melynek kacsacsőre volt és karmos keze s testét tisztátalan bűzös tollak fedték. Ha ágya felett lebegni látta, ijedten kiáltott fel, mert ez a lény megfojtással fenyegette őt. A fiú néha neki rohant s *tollat tépett ki belőle*. Ez többször megtörtént, 20-30-szor mintegy 100 ember előtt. *Ezek a kitépett tollak undorítóan bűzösek voltak s ha elégették, semmi hamu nem maradt belőlük...*

Sokszor, ha a gyermekek faszéken ültek, láthatatlan kéz őket székükkel együtt felemelte s aztán a gyermekek az egyik, a székek a másik sarokba repültek.

Más alkalomkor egész testükön fájdalmas viszketést és szurkálást éreztek, mire aztán *oly nagy mennyiségű tollat és tengeri füvet szedtek ki ruhájukból, hogy tele lett velük a padló*. S ezek a tollak is oly bűzösek voltak, hogy eltevésük lehetetlen volt.

Ha a gyerekek felé megszentelt tárgyat, érmet, keresztet vagy mást vittek, akkor ők méregbe és őrvölgésbe estek. Jézus, Mária - vagy a Szentlélek neve - *ha a jelenlévők azokat kimondták, - megrendítette és remegővé tette őket.* A kísértetek, melyeket csak az ő szemeik láttak, félelemmel és borzadályal töltötték el őket. Megszállás alatt *a hangjuk is megváltozott*, nem gyermeki hang volt többé, hanem erős, érdes és *rekedt* férfihang. Megszállás alatt idegesek, izgatottak lettek, hadonásztak és kiabáltak. Nyilvánvaló volt, hogy más, láthatatlan lények nyilvánulnak meg rajtuk át... Órákon át ilyenfélét kiabáltak: Nudeln, metélt, vízszetelek, gombok stb. Mikor apja odaszólt nekik, hogy csak kiabáljanak a Szentháromság nevében, egyszerre megszűnt a kiabálás...

Nagyon feltűnő volt a gyermekek félelme a megszentelt tárgyaktól és heves ellenszenvük a templom, az ima és az istentisztelet iránt, ellenben tisztátalan beszédmodor, a rettenetes káromkodások jellemezték őket. A legkülönbözőbb nyelveken, franciául, angolul, latinul és spanyolul beszéltek s feleltek.

Mindenik fiúban két pokoli szellem lakott, Theobaldot Ypes és Orobas nevű ördögök tartották megszállva. Ypes pokoli grófnak mondta magát. A másik fiút megszállók egyike Solaethiel-nek mondta magát, a másiknak a neve ismeretlen. Ypes süket volt s ameddig a fiút megszállva tartotta, a fiú is teljesen süket volt, annyira, hogy ha egy pisztolyt sütöttek el füle mellett, nem hallotta. De a megszabadulás pillanatában egyszerre visszanyerte hallását. Egyik 71 légió vezérének mondta magát... (Tudva, hogy az ördögök hazudnak, kevésbé hihetünk kijelentéseiknek.) Egyik, mikor nevét faggatták, azt mondta a kérdezőnek: „*Ha te zsidó volnál, akkor minden nyelven felelnék neked.*” - (Lásd ehhez Jézus szavait a zsidókra vonatkozólag János ev. VIII. r. 44. v-től.)

Arra a kérdésre, hogyan néz ki a megszálló ördög; ezt felelte az egyik fiú: „*Két lába van, teste tollal van fedve, nyaka hosszú, kacsacsőre van és előre nyújtott kezein macskakörömök vannak.*” Most itt van, folytatta, más pokoli szellemek is jöttek vele, az ő darabontjai. A „mester” néha - folytatta a megszállott - vadember, kutya, vagy kígyó alakjában is megjelenik.

Ha szentelt vízzel, olvasóval, vagy más megszentelt tárggyal közeledtek feléjük, tomboltak és szájuk habzott és védekeztek, nehogy azokkal megérintsék őket. *Ha az ételhez pár csepp szenteltvizet kevertek*, persze titokban! - megéreztek és nem nyúltak hozzá. Azt mondták, meg van mérgezve, piszok - sz-r - van benne. A két gyereket a megszálló ördög „kutyuskának”

nevezte. S azt mondta, amit a kutyuska balkezével, vagy a jobb kéznek csak két ujjával eszik, *azt neki eszi...* A „fán függő Pallas”-ról és a „Nagy Hölgy”-ről ha beszéltek, tiltakozva kiáltott közbe. Így nevezte Jézust és Szűz Máriát ő.

Ha azt az edényt, melyben szentelt víz volt, a falhoz vágta ő, azok sohase törtek ilyenkor össze... *A belépőknek látták a bűneiket*, sőt a szemükre vetették. De érdekes! a meggyónt-lemosott, levakart bűnöket már nem látták... Sokan megtértek, sőt katolizáltak a fiúkkal való érintkezés hatása alatt. Ha alvás alatt megszentelt, érmet tett a lelkész az egyik fiúra, az erre reszketni kezdett és addig reszketett, míg az érem le nem hullott róla. A papokkal szemben gyűlölködő volt. *Szerette a zsidókat*, a protestánsokat és a szabadkőműveseket. Ezek, derék emberek, - mondotta, ilyennek kellene mindenkinek lennie. A papiöltöny és szerzetesi ruha iránt nagy utálattal voltak. Nem tűrték, hogy azzal meg is érintsék őket. Az egyik fiúra erős rézkeresztet tettek, mire az „X” alakra görbült azonnal és mindaddig, míg le nem vették, úgy maradt. E látvány annyiszor újult meg, ahányszor a keresztet feltették Józsefre. A skapuláré nagy ívben repült le róla, anélkül, hogy a fiú megmozdult volna. A templomot disznóólnak nevezte.

Midőn néhányan gyónás után felkeresték őket, azt mondták nekik: „Na, a disznóólba mentek, hogy lelkiismeretetekről lekaparhassátok a piszkot. De egyik nem jól csinálta közületek. Látom. Az egyszer répát lopott.” (Itt álljunk meg és elmélkedjünk egy kicsit a gyónás, illetve Jézus Krisztusnak a gyónásra, a feloldozásra vonatkozó szavain s az Egyház szent hatalmán! Ezt az elmélkedést kivált az én kedves protestáns testvéreimnek ajánlom, nem a mi, hanem az ő lelkük érdekében...)

A fiúkat időközben nővérek ápolták. Egyik a nővérnek odaszólt: „Nővér, nekem tetveim vannak.” A kedves nővér megnézte és számtalan vörös tetűt talált a fiú fején. Azonnal hozzálátott a fiú fejének fésűvel és kefével való kitisztításához, de! - *mennél több tetűtől szabadította meg, annál több új tetű lett rajta...* Apja erre szentelt vízzel hintette meg a fiú fejét a Szentháromság nevében, mire eltűntek a tetvek. Ugyanígy használt e szer a másik fiúnak is, Józsefnek.

Egyik fiúnak néha a pukkadásig megdagadt a teste s aztán hányni kezdett és csupa *tajték, toll, és tengeri fű jött ki szájából*. Sokszor a ruhája is tele volt tollakkal. Sokszor macskagyorsasággal másztak fel a fák legvékonyabb gallyaira, *anélkül, hogy azok csak egyszer is letörtek volna*.

Néha az ablakfüggönyöket tépték láthatatlan kezek, néha a bármily erősen becsukott ablakok pattantak föl félelmetes gyorsasággal, önmaguktól persze, majd székek, asztalok s más bútordarabok fordultak fel, majd ide-oda vonszoltattak a „szellemek” által, majd meg-megremegett az egész ház, *mintha földrengés lett volna*.

Ha pap, vagy más szentéletű látogatta meg őket, a gyerekek az ágy vagy asztal alá bújtak, vagy kiugrottak az ablakon. Másoknak örültek, mondván, hogy: „Ez közülünk való...”

Beismerték az ördögök, hogy semmit sem tehetnek azok ellen, akik érvényesen, vagyis az Egyház lelkipötlményeinek megfelelően gyónnak és áldoznak és a „Nagy Hölgynek” szolgálnak és Hozzá foháskodnak.

Egyik apáca el akarta kergetni az ördögöt, mire az így felelt neki: „A te orrod ahhoz rövid.” Ez arctani szempontból nagyon értékes kijelentés, mert tudjuk, hogy a rövid orr rossz jel...

Egyik hitetlen orvos is, mikor azt látta, hogy a fiúk megérzik, hogy a poharak közül melyikbe van szenteltvíz cseppentve - s azt bűzösnek mondva, kerülük, utálják -, megilletődve távozott. Ugyanígy jártak mások is...

A másik fiú *tengeri malacszerű, kis szőrös* állatnak látta megszállóját.

Az ördög kijelentette, hogy ő *Theobald hallását elrabolta*, hogy ne hallja azok megjegyzéseit, akik részvételt vannak iránta. Hanem a krízisek alatt minden alkalommal visszanyerte hallását s akkor úgy hallott, mint az öccse. Süketségét csak akkor vesztette el végleg, mikor megszabadították az ördögűzéssel megszállóitól.

A fiúk néha ugattak, mint egy kutya, vagy rőfögtek mint a sertés, megszállóik szerint...

Mikor a két fiút megszabadították, - érdekes és döntő súlyú eset ez a megszállás mellett, - mindenik egyszerre egészséges lett és nem féltek, nem irtóztak semmi szent tárgytól, sőt vallásos fiúk lettek. Ilyen lelki változást, ilyen egyéni cserét csakis úgy lehet megérteni, hogy a fiúk testében más lények, - ördögök - lakoztak.

A gyermekek 1864-ben lettek betegek. S ha 1639-ben lefolyt svéd háborúról, vagy lefolyt forradalomról kérdezték őket, már megszállóikat, visszaemlékeztek... Visszaemlékeztek 200 évre... Hogyan, kik, ha nem a megszállók?

Itt csak egy segít, a mai múltó tudományok helyett belemélyedni az örökkévaló tudományokba is és akkor megértünk minden olyant, ami még ma „analfabéta” lelkünknek lehetetlen. Mert sajnos a legtöbb tanult és tanulatlan ember, a legtöbb nagy úr és kis munkás, lélekben analfabéta, tájékozatlan és tudatlan... S ami a legsajnosabb, épp ezek - mennél tudatlanabbak, annál inkább! - tiltakoznak minden ellen, ami lelki, isteni vagy misztikus dolog...

Hogy mindezen dolgok napjainkban is előfordulnak, továbbá, hogy az elmebajosok egy része, talán jó része nem elmebajos, hanem csak megszállt, akiken nem gyógyszerekkel, hanem exorcismussal lehetne, sőt kellene segíteni, azt már itt-ott egyik-másik - az okkultizmust közelebbről ismerő - „szakember” is kezdi elismerni... Na, majd lassan utoléri a Jövő tudósai, a Mult laikusait... Mindig így volt, a lángészt lassan érik utól az átlag lelkek, bármennyit tanultak is... Az egész krisztusi tan fő tétele, hogy ördögi megszállások vannak!

A Szentírásból.

Minden nép szent könyvében vannak rendkívüliségek, de annyi sok és olyan megrendítően csodás tényekkel, mint amik a zsidók és a keresztények szentkönyveiben vannak, sehol más-
hol nem találkozunk. Azt mondani, hogy mindezek csak ámitások, mesék, könnyelműség volna.

Nem mellőzhetjük el, hogy egy-két ó-szövetségi esetet fel ne soroljunk, nem is említve azokat, melyek általánosan közismertek, mint a Mózással, Illéssel történt esetek egy része.

* * *

A Makkabeusok II. könyvéből kell idézni a következőket: „1. Az időben Antiokus második úttal készüle Egyiptomba. 2. Történik pedig, hogy egész Jeruzsálem városában látnak vala negyven napig a levegőben nyargaló lovasokat, kik arany köntösükben és dárdákkal valának fölfegyverkezve, mint a rendezett seregek. 3. és száguldó lovakat rendszerint elosztva és össze-csapásokat, pajzsforgásokat és nagyszámú sisakosokat kivont kardokkal és nyíllövéseket, csillogó arany fegyvereket és mindennemű páncélosokat. 4. Azért mindnyájan könyörögnek vala, hogy e csodajelek jóra szolgáljanak.” (V. r.)

A Makkabeusok II. könyve III. részében le van írva, hogy midőn Heliodorus a templomban az özvegyek és árvák felkarolására elhelyezett kincseket el akarta vinni, a papság és az egész nép közös imádkozására megjelent az Úr két angyalával. A szöveg eredetije a következő:

„23. Heliodorus pedig amit föltett vala, véghezvivé azon helyen a vitézekkel önmaga jelenlétén a tárházban. 24. De a mindenható Isten lelke az ő hatalmasságának nagy nyilvánvalóságát kitünteté úgy, hogy mindazok, akik neki engedelmeskedni merészelének (a görög szerint: vele jöttek) lehullván az Isten ereje által bágyadtságba és rémületbe esének. 25. Mert megjelentek nekik egy ló, melyen egy rettenetes lovag ül vala, nagyon szép takaróval fölékesítve; ez Heliodorust hirtelen leüté első lábaival. A rajtaülőnek fegyverei pedig aranyosaknak látszottak. 26. Más két ifjú is megjelentek hatalmas erővel, kitűnő dicsőséggel, nagyon szép öltözettel fölékesítve, kik körülvevék őt és mindkétfelől ostromozzák, szünet nélkül sok ütéssel vervén őt. 27. Heliodorus pedig rögtön leesék és nagy homályossággal vétetvén körül, megragadák őt és hordozószékbe tévén, kivivék.”

A főpap ekkor - nehogy a zsidóknak nagyobb baja legyen - imádkozék Heliodorusért.

„33. És amint a főpap imádkozék, amaz ifjak ugyanazon ruhába öltözötten Heliodorus mellett állván, mondják: Oniás papnak adj hálát, mert érette hagyta meg az Úr életedet. 34. Te pedig az Istentől megostoroztatván, hirdesd mindenkinek az Isten nagyságát és hatalmát, És ezeket mondván eltűnének. 35. Heliodorus pedig áldozatot mutatván be az Istennek és nagy fogadásokat ígervén annak, ki életét meghagyta és Oniásnak hálát adván, visszatére királyához. 36. Bizonyosságot tön pedig mindenkinek a nagy Isten cselekedeteiről, melyeket önszemeivel látott vala.”

Galv. Jozefus történetíró szerint ugyanilyen eset előzte meg Jeruzsálem pusztulását is, mikor szintén fegyveres seregeket láttak a város fölött harcolni.

Ilyen jelek fogják megelőzni a világ vége felé az utolsó mérkőzéseket is, Máté 24 r. 29. v. szerint.⁴

Ilyen rendkívüli tömeglátomás volt Walter Scott 1827-ben kiadott könyve szerint az alábbi:

„1686 június és július hónapokban, amint az néhány még most is élő szemtanú erősíti Lanarktól két mérföldre a Clyde folyónál a délutáni órákban sokan összegyűltek és azok közül többen látták, amint a levegőből sipkák, kalapok, kardok, fegyverek hullottak alá a gyepre és a fák közé, - aztán sorban hullámoztak alá a páncélosok csapatai s a földre rohanva - eltűntek, mire azonnal új seregek jelentek meg s ugyanezen úton és módon újra eltűntek.

Egymásután három délután ment így, mesélte a közbecsülésben lévő Walter Péter, amikor észrevettem, hogy a jelenéseket a jelenlévők egyharmad része nem látja, kétharmad része pedig látja s én magam se láttam. A látók között azonban mégis olyan félelem és ijedség uralkodott hogy még azok is, akik semmit se láttak, észrevették a többiek félelmét.

Egy mellettem álló férfi, ki éppúgy beszélt, mint sok más azt monda, hogy csak ördög és boszorkány fajzat láthat itt valamit, mire alig, hogy kimondá, arca feltűnő változáson ment át és épp olyan nagy félelemmel, mint bármely jelenlevő nő, monda: Ti, akik semmit se láttok, ne szóljatok, mert ez való tény és mindenki láthatja, aki nem vak!

Sokan, akik látták elmondták a fegyverek hosszát, vastagságát, závarzatát, a kardok markolatát, a sipkák kék vagy fekete színét és mindent, amit a levegőben láttak s ahová elvonulásukkor sipka vagy fegyver esett.”

Mindezek a csodák azt igazolják, hogy - amint fent, akként lent is - hogy Isten mintegy együtt él az ő hiveivel... hogy vannak erők, nevezzük azt bárminek is, amelyekkel rendkívüli tényeket lehet előidézni, azaz csodákat...

S ha eme ó-szövetségi történetek már ilyen csodások voltak, miért kételkedhetnénk abban, amelyekről az új-szövetség számol be akár az Úrral, akár az apostolokkal, vagy az apokrif evangéliumokkal és Szűz Máriával kapcsolatban.

* * *

Arra vonatkozólag, hogy a meghaltak lelkei megjelenhetnek és meg is idézhetők, némi választ ad Sámuel v. Királyok I. könyvének XXVIII. része, ahol az endori asszony „szeánszáról” számol be a szöveg. E szerint az endori asszony kérde Saul: „Kit támasszak fel? Ki mondá: Sámuelet. 12. Mikor tehát az asszony meglátta Sámuel szellemét, fölkiált a nagy szóval és mondá Saulnak: ...Isteneket láték feljönni a földből. 14. És mondá neki: Milyen az alakja? S mondá: Egy öreg férfiú jó fel és palást van rajta. És megérté Saul, hogy ez a Sámuel és arcra borulván, földig meghajtá magát.”

⁴ Az égi jelek sokféleségéről külön könyvet lehetne írni. Minden időben megtörtént, nagy veszélyekben, kivált háborúkban az Isten-segítség csodás beavatkozása. A rómaiak állítják, hogy látták több csatáikban megjelenni Castor és Pollux szellemét, így a Reggillus tavánál - Kr. U. előtt 496-ban - vivott ütközetben is, aminek emlékére nekik templomot emeltek. - A keresztes vitézek Szent Györgyöt, - a pogány skandinávok szeretteik árnyait – Cortez szent Jakabot fehér csatalovon, amint az ütközetben elől harcol.

Itt említendőek fel azon esetek is, midőn az ég nyílik meg, - keresztek hullanak, egész lovascapatok vonulnak fel csatarendben és ezen jelenségek egész tömeg embertől láttattak, mint pl. 1631-ben Leipzigban. 1647-ben Westfáliában. 1652-ben Meissenben, 1660-ban a svéd Sonnenben s 1686-ban Lenarkban.

Mózes I. k. XIX. r. a következő mély értelmű dolgokat közli; a két angyal így szólt *Lóthoz*: „12. v. Van-e itt még valaki tied közül, vöd, vagy fiad, vagy leányod? Mind, akik tied, vidd ki e városból, 13. mert *eltöröljük* e helyet, mivel, hogy ezek kiáltása megnövekedett az Úr előtt, ki minket küldött, hogy elveszítsük őket.” - Midőn késedelmeskedtek „megragadták az ő kezét s felesége és két leánya kezét, mivel, hogy az Úr megkegyelmezett nekik, 17. és kivivék a városon kívül és ott szólának neki, mondván: Mentsd meg lelkedet, hátra ne nézz és a körülfekvő tartományban sehol meg ne állj, hanem a hegyre menekülj, hogy el ne vessz te is egyetemben.” - Majd így fejezi be: 22. „Siess és menekedj meg ott, *mert semmit sem tehetek, míg oda be nem érsz,*” stb.

Az isteni terv, amint az angyal mondja, egy emberért késik... Menekülj, mert addig semmit sem tehetek, - szólt az angyal, - amíg oda nem érsz...

A másik fontos az, hogy a földrengések, tüzek, vulkanikus kitörések nem geológiai véletlenek, hanem *a bűnök megtorlására rendelt égi büntetések*.

Milyen másként kezdjük látni máris a természetet, ha átértjük eme csodákból, hogy szellem áll az anyag felett, hogy nem a vak erők, nem a kozmikus constellatio, hanem isteni rendelések, szellemi lények irányítják a természeti erőket és tényeket... hogy „*egy igaz emberért*” *egy egész ítélet végrehajtása késik*... hogy Isten olyan nagy, illetve annyira kegyelmes, hogy még a maga terveit is hajlandó késleltetni - teremtményeiért. Szinte hihetetlennek látszik s mégis - hiszem!

Dániel III. r. a következőkről értesít, mely szerint *tudjuk, Nabukodonozor Dániel társait*, három ifjút, mert nem akarták imádni a pogány bálványt,

„21. ...az égő tüzes kemence közepébe vettették. 24. És a láng közepette járnak, dicsérvén az Istent és áldván az Urat. 49. Az Úr anyala pedig leszálla... a kemencébe s a tűz lángját kétfelé üte a kemencében, 50. és olyanná tevé a kemencét, hogy a tűz nem illetté őket, semmi fájdalmukra, semmi bántásukra nem lett. 51. Ekkor azok hárman, dicsérék az Istent... 91. Ekkor Nabukodonozor király elálmékodék és mondá: nemde három férfiut vetettünk a tűz közepébe? 92. *Íme én négy férfiut látok* és a tűz közepett járnak, és semmi sérelmük nincs, és a negyedik hasonló az Isten fiához.” Majd kihíván és megvizsgálván, látták, hogy még a hajuk sem pörköldött meg az Írás szerint.

Dániel V. r. pedig arról értesít, hogy Babilon pusztulását megelőzően a mulatózok termében: „5. Azon órában mint egy író emberi kéznek ujjai tűnnének fel a gyertyatartó ellenében a királyi palota falán és a király nézi vala az író kéznek ujjait. 6. Akkor a király orcája elváltozék”, - mialatt a szellemi kéz a falra felírja, hogy „Mene, tekel, fáresz...”

Dániel XIV. r. pedig arról értesít, hogy mint lett elragadva testében Habakuk a levegőn át Dánielhez, aki akkor az oroszlánok barlangjában volt bevetve.

„32. Vala pedig *Habakuk próféta Júdeában*, ki étket főzött, kenyeret aprított vala egy edénybe és a mezőre méne, hogy az aratóknak vigye. 33. És mondá az Úr anyala Habakuknak: Vidd el a te ebédedet Babilonba Dánielnek, ki az oroszlánok vermében vagyon. 34. És mondá Habakuk: Uram! Babilont nem láttam és a vermet nem tudom. 35. És megfogván őt az Úr anyala üstökénél, elvivé őt hajánál fogva és letevé Babilonban a verem fölé az ő lelkének sebességével.” S midőn Dániel evett, 38. „Az Úr anyala azonnal visszavivé Habakukot helyére.” Vagyis Júdeába.

Ilyen elragadtatás persze démoni erővel is elérhető, amint azt az Úr megkísértésekor láttuk, amikor is „vivé őt az ördög a szent városba,” majd „vivé őt az ördög egy nagyon magas hegyre...” Szt. Máté IV.

A Szentírásban általában két fő motívummal találkozunk, egyik az *isteni erők* hatalma, másik a *sátáni erőké*. S ezzel a kettősséggel kell minden tényt osztályoznunk, ha nem akarunk ezen a még kevesek által ismert kettős - széles és keskeny - úton eltévedni... A mult éppúgy, mint a jelen igazolja, hogy vannak ördögi lények, kik „ellenségei”, veszedelmes ellenfelei az Istenhez - azaz Jézushoz - hű lelkeknek. A régi, valamint a mai megszállások ugyanazok tünete, szellemre és minden megnyilvánulásra, csak míg *régente hittek benne, ma már nem hisznek...* Jól félrevezette az ördög a világot... Nem hisznek, mert nem foglalkoznak semmivel, ami nem gép, pénz, divat, sport, szerelem és falás... Csak a testi és állati élet érdekli a nagy többséget és ha valami olyant hall, ami lelki, akkor kételkedik, vagy - az üresek fölényével - mosolyog... De mi, akik belehatoltunk ezekbe a tényekbe, egész, másként látjuk a lét céljait, a történesek okát és másként is hiszünk...

Arra nézve, hogy tényleg két tábor vívja itt lent úgy, mint fent, az ő harcát, már a Szentírásból is meggyőződhetünk. Ugyanis két tanító tábor van a szellemvilágban, angyali és ördögi. Tanukban van némi hasonlóság is, mindkettő „*hirdeti*” a szeretetet, de csak egyik - az angyali - „*gyakorolja*”. S ha az *etikai tünetek* után akarjuk megvizsgálni a szellemi irányokat, úgy eltévedtünk, mert hisz a sátánizmus se hirdeti azt, hogy gyűlöld felebarátodat, hisz elárulná magát...

Annak igazolására azonban, hogy két irány, két tábor sugallja az emberiséget, rámutat, ha nem is közvetlen, de közvetett módon az Apostolok Cselekedetei XIX. rész 19. verse, mely szerint: „Sokan pedig azok közül, kik hiábavalóságot (ördögi mesterségeket, a Károlyi ford. szerint, azaz mágiát) gyakoroltak, könyveiket összehordván, megégették mindnyájuk előtt.” A kat. jegyzet szerint is bűbájosságot gyakorló, varázsló pogányokról van itt szó. - Ezen kis versből kitűnik, hogy a krisztianizmus tana és a mágikus könyvek tana között áthidalhatatlan távlat, oly nagy úr van, hogy azokat összeegyeztetni nem lehet, hanem csak szétválasztani, elvetni vagy ezt, vagy azt, amiért is - bizonyára az apostol kívánságára, elégették azokat, hogy aztán megkereszteltessenek, mert ok és kivált cél nélkül nem égették volna el...

Ap. Csel. V. r. 12. verséből pedig arról értesülünk, hogy az apostolok kezei által „sok jelek és csodák lőnek a nép között...” 15. Úgy, hogy az utcákra tevék ki a betegeket és ágyakra és nyoszolyákra helyezék, hogy eljövén Péter, legalább csak az ő árnyéka árnyékozza meg azok valamelyikét és megszabaduljanak betegségeikből. 16. Sőt a közellévő városok sokasága is Jerusálembé gyülekezik, elhozván a betegeket és a tisztátalan lélektől gyötörtöket, kik *mindnyáján meggyógyulának*.” Ha szuggesztió, végtelen szomorú, hogy a mai tudomány még csak a nyomában se jár eme gyógyításnak... De tudjuk, hogy nem hipnózis, nem szuggesztió, hanem Isten kegyelme.

Ugyanitt a 18 v. azt írja, hogy megfogván az apostolokat közönséges tömlöcbe vetették őket, de 19. „Az Úr angyala pedig éjjel megnyitván a tömlőc ajtajait és kivezetvén őket, mondá: 20. Menjetek és előállván hirdessétek a népnek a templomban az élet *minden* igéjét.” Itt a hangsúly: minden igéjét, nemcsak teológiát, hanem mindent, mert a Mindenható Isten megismeréséhez nem egyoldalúság, hanem mindentudás útján kell haladnunk...

A. Cs. VI. r. a kézfeltételről szól, majd arról, ami fontos kelléke annak, hogy a sátáni és isteni jelenéseket ketté tudjuk választani, hogy az elragadtatás bizonyos fokán István arca olyan leve, mint az angyal arca; vagyis fénylő... Mindezekhez az apró kis tüneteket épp úgy kell

ismerni, ha a krisztianizmus és satanizmus igaz és hamis gyöngyei között biztos tájékozódást kívánunk, mint a kémia vagy más, jelentéktelennek látszó kis tüneteit...

A. Cs. VIII. r. 18. v. szerint „Látván pedig Simon (mágus) hogy *kézzrátevés által adatik a Szentlélek*, pénzt vive nekik. „Itt a kézfeltétel erejének egyik titka. A gyakorlatban ott a hiba, hogy a kézfeltételt ma a tudás - vizsgák - után adják, holott így nincs meg a Szentlélek fogadásához a kellő lelkialkat és alap, - míg régente ezt nem tudás, hanem hit, tehát *lelkialkat után adták*. Innen van, hogy sok fölkent pap és főpap nem rendelkezik sem Szentlélekkel, sem apostoli hatalommal, melynek jelei elmaradhatatlanok volnának, ha a *kapott* Szentlelket *fogadni* is tudták volna.

E rész 36-39. verse szerint midőn Fülöp megkeresztelte a szerecsen királyné tisztjét, s feljöttek a vízből: „*az Ur lelke elragadá Filepet* és többé nem látá őt a főtiszt. 40. Fülöp pedig Azótusban találtaték...” - Tehát Fülöpöt is elragadá az Ur lelke a levegőn át.

A Cs. XII. r. szerint „5. Péter ugyanazon tömlőcben tartaték és az ecclésia pedig szüntelen könyörög vala ő érte Istenhez. 6. Midőn pedig kihozandó vala őt Heródes, (hogy megölesse) azon éjjel Péter két vitéz között aluvék, két láncsal megkötözve, és az örök az ajtó előtt őrzik vala a tömlőcöt. 7. És íme, az Úr angyala melléje álla és *világosság tündöklék a házban*; és megütvén Péter oldalát, felkölté őt, mondván: Kelj föl gyorsan. És leesének a láncok az ő kezeiről. 8. Mondá pedig az angyal neki: Övezkedjél föl és vond föl saruidat. És úgy cselekvők. És mondá neki: Vedd magadra ruházatodat és kövess engem. 9. És kimenvén követé őt, nem tudván, vajjon valóság-e, mi az angyal által történt, mert azt vélé, hogy *csak jelenést* lát. Átmenvén pedig az első és második őrizeten, jutának a vaskapuhoz, mely a városra viszen, mely is *magától megnyílik nekik*. És kiérvén, átmenének egy utcán s legottan eltávozék tőle az angyal. 11. Ekkor Péter magához térvén, mondá: Most tudom bizonynyal, hogy az Úr küldötte angyalát és kimentett engem Heródes kezéből.” stb.

XIII. r. érdekes fényt vet a bűbájos, illetve mágus és az Úr hívei közti különbségre... „4. Ők tehát elküldetvén a Szentlélektől... eljárván az egész szigetet... *találának egy bűbájos, hamis próféta zsidó férfiút*, kinek Bar-Jézus vala a neve. 7. Ki Sergius Paulus tisztartóval, ez okos emberrel vala. Ez Barnabást és Saulust magához hivatván, óhajtá hallani az Isten igéjét. 8. De ellenük álla Elimás (azaz: varázsló, mágus az arab szerint) a bűbájos, - mert ezt jelenti az ő neve - és a helytartót el akarván a hittől téríteni. 9. Saul pedig, ki *Pál is, betelvén* Szentlélekkel, rája tekintvén, 10. mondván: Oh, minden csalárdsággal és minden álnoksággal teljes *ördögfia*, minden igazság ellensége, nem szünsz-e meg elfordítani az Úr igaz útjait? 11. És most íme, az Úr keze terajta és vak leszesz és nem látván a Napot egy ideig. És azonnal ráesék a homály és sötétség és kerengvén, keres vala, ki neki kezét nyujtsa.” A mágia tehát más... A Szentlélek nem örök birtok, csak beteltünk vele időről-időre, ha ehhez kellő lelki alapot és alkatot szereztünk. A harmadik figyelemreméltó:

A. Cs. XIV. r. 8-11. v. szerint Szt. Pál meggyógyított egy születésétől sánta embert, amiért a tömeg felkiálta: Az istenek jöttek le hozzánk emberi ábrázatban, és Barnabást Jupiternek, Pált Merkuriusnak hívták, majd bikát akartak áldozni nekik.

E tény azt mutatja, hogy a mágia nem volt olyan elterjedt és mindenüttvaló, mert akkor nem lett volna Pál csodájának olyan nagy a hatása.

Ap. Cs. XIX. 13. Megpróbálák pedig némelyek a kóbor, ördögűző zsidók közül azokra, kikben gonosz lelkek valának, segítségül hívni az Úr Jézus nevét, mondván: Kényszerítetek titeket Jézusra, kit Pál hirdet. 14. Valának pedig némely zsidók Szkéva papi fejedelem hét fiai, kik ezt cselekvék. 15. Felelvén pedig a gonosz lélek, mondá nekik: Jézust ismerem, Pált is tudom ki, de ti kik vagytok? 16. És rájuk ugorván azon ember, kiben igen gonosz ördög vala

és hatalmába ejtven mind a kettőt, erőt vőn rajtuk, úgy hogy mezítelen és sebesülve szaladnak ki ama házból. Ezek után oly félelem szállta meg az Efezusbelieket, hogy sokan megvallották bűneiket s most jön a fő tétele e résznek:

És „19. Azok közül pedig, kik hiábavalóságokat (kik ördögi mesterségeket, írja más fordítás) gyakoroltak, sokan *összehordták a könyveket és megégették mindnyájuk előtt. Számba vétetvén azok értéke, összesen ötvenszer tízesre (15.000 frt.) találták azt.*”

Eme utolsó versből azt látjuk, hogy bizonyos mágikus könyvek - ördögi mesterségeket tartalmaznak... Hogy nem „bűvészetről” van itt szó, mint azt pár tájékozatlan bibliamagyarázó akarja állítani, hanem titkos - mágikus és okkult erőkről.

Nem mellőzhető itt I. Korint. X. r. 20-21. verse, mely szerint: „...amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem az istennek” ... „nem lehettek részesei az Úr asztalának és az ördög asztalának.” - Vagyis két hatalom, két asztal, két szellemi tábor küzd e földön - még. S hogy ez korunkban mily hamisításokkal dolgozik, azt mutatta II. Kor. XI. r. eme jóslata: „13. Mert afféle ál-apostolok álnok munkások, Krisztus apostolaivá alakítván magukat 14. És ez nem csoda, mert maga a Sátán is átalakítja magát *világosság angyalává*. 15. Nem nagy dolog tehát, ha az ő szolgálói is igazság szolgálóivá alakítják át magukat, kiknek végük, az ő cselekedeteik szerint vagyon.” - Még keményebben ír I. Timoth IV. 1. „A szellem pedig nyíltan mondja, hogy az *utolsó időkben* némelyek elszakadnak a hittől, *hitetű szellemekre és gonosz szellemek tanítására* hallgatnak. És II. Thes. II. 8-9. Akkor meg fog jelenni a törvénytaposó, - akinek jövelete a sátán ereje által van, - a hazugság minden hatalmával, jeleivel és csodáival. Itt önkéntelenül is a spiritizmusra gondolunk...

II. Kor. XII. r. így ír a fenti elragadtatással kapcsolatban: „2. Ismerek egy embert a Krisztusban, ki tizennégy esztendő előtt, testben-e, nem tudom, vagy testen kívül nem tudom, Isten tudja, elragadtatott a harmadik égig, 3. és tudom, hogy ez az ember, testben-e, vagy testen kívül, nem tudom, Isten tudja, 4. a paradicsomba ragadtatott, és hallott titkos igéket, melyeket nem szabad embernek kimondania.”

Előbb elmében, most testben vagy testen kívül ragadtatott el Pál, ami azt igazolja, hogy a Szentírás szerint is háromféle elragadtatás van, *elmében* való, ez a látomás, - *testben* való, mint Illésé, Enoché, Máriáé és az Úr Jézusé, stb. és a *test nélküli*, mint agradai Máriáé is.

* * *

Eme pár szentírási kivonatból is láthatjuk, hogy „minden időben és minden helyen” megismétlődnek a csodák, csak akik az *örökkévalók* helyett a mulandókkal foglalkozva élik le életüket, persze hogy mit sem tudhatnak ezekről.

Következtetések.

Ha végig figyeltük ezen eseményeket, illetve tényeket, meg kell állnunk ama kérdés előtt, hogyha mindezek így vannak, mi is az én földi életem első célja, mi is az én emberi rendeltetésem?

Le kell vonni a végső következtetést! Mert ott, ahol tényekkel állunk szemben, ott nem lehet már filozofálni épp úgy, ha józanok, illetve logikusan gondolkozók vagyunk, mint mikor életveszélyes szakadék elé kerülünk; vajjon ki menne tovább, ki ne fordulna vissza annak széléről, másfele keresve a helyes utat, - a világ útjai helyett... Már pedig a tények ezt követelik. Ezt, hogyha tényleg van valami, bármiféle lelki élet, továbbélés, örökélet, Isten, lélek, más-világ, úgy nem mehetünk ama tömegúton, melyen a lelkeségre képtelen tömegek mennek, a mélység, a pusztulás felé, hanem meg kell keresni, ha minden időnk, pénzünk, tekintélyünk, rangunk, erőnk belevetése, a világ minden öröme árán is, azt a másik utat, amely az örökéletbe vezet.

Láthattuk itt-ott; hogy a bűnök mily kínos, gyötrelmes állapotba sodorják a lelket s ezzel szemben az erények milyen boldog - mennyei - életet szereznek. Láthattuk, hogy a hit és hitetlenség mily más-más gyümölcsöt terem, tehát számolnunk kell eme két tétellel, hogy a hit vagy tagadás és az erény vagy a bűn útján járunk-e. Ez a kettős kérdés mindenkinek mindekelőtt való első józan kérdése, első dolga, mert amit vetünk ebben az életben, azt aratjuk a másikban... Nincs itt kivétel, mindenki a maga „mestere”, a maga „szőlőművese” s mindenki kell, hogy a maga orvosa is legyen... Mert józan dolog, hogy ha már a földi büntetőtörvényekbe ütköző dolgokat kerüljük, holott azok csak mulandó büntetéseket hoznak, akkor annál inkább ama törvényekbe ütközőket is, melyek, mint láttuk itt-ott, *örökrehatóan* büntetnek...

* * *

Külön kell választani, a tényeket és a látomásokat. A látomások között sok a megbízhatatlan, de viszont egyről bizonyóságot tesznek, arról ugyanis, hogy az embernek van egy bizonyos rendkívüli, eddig még alig, vagy egyáltalán nem is ismert felsőbbrendű - lelki - képessége, amellyel már ebben az életben is rendkívüliséget láthat, hallhat, tapasztalhat. Ezek a látomások és tapasztalatok azt mutatják, hogy már *halálon innen is* mi mindenre képes az ember lelke.

A tények másik csoportja ellenben azt igazolja, hogy az ember lelke a *halálon túl is* mi mindenre képes, illetve azt, hogy van lelkiélet, túlvilági, azaz szellemi élet.

Összevonva tehát mindeneket, láttuk, hogy a halál utáni életről nyilvánvaló bizonyosságaink vannak, csak bele kell merülni ezekbe a kérdésekbe s nem szabad megállni azon a határon, ahol a testi kívánságok kielégítésének a határa van... Mert a felsőbbrendű, emberi élet épp ott kezdődik, a testi igények határán túl... Ott, ahol a lélek élete, a lélek bizonyosságai, a lélek szellemi igényei kezdődnek.

Hogy mi az az ok és előzmény, mely miatt mi e csillagra, a Földre kerültünk, arról a misztikus tanokról szóló kötetben fogunk beszámolni... Most elégedjünk meg a tényekkel, azzal, hogy nem minden az anyag és erő, hanem hogy van lélek, hogy énünk örökegyedisége megmarad s tovább él az idő és tér végtelenségein át, mert noha természete a mulandó változás, de létalapja - örök.

Van lélek, most csak azt kell megkeresnünk, azt kell megértenünk, - amennyire emberi korlátoltságaink ezt megengedik, - hogy *mi okból és mi célból vagyunk...* Illetve kik, hogy és mint gondolták el létünk okának és céljának indokolását... Nem fontos az, hogy pogány vagy

keresztény világnézetek-e azok, a fontos csak az, hogy az emberi szellem hányféleképpen s mint gondolta el az ok és cél közt vergődő lények életokát és célját. S ha mindezeket a sok mindenféle pogány és keresztény elgondolásokat kicsit végigtekintjük, akkor tudjuk igazán értékelni a minden idők és minden tanok legszebbikét, a mi Urunk és Istenünk a Jézus Krisztus eredeti, félremagyarázás és „kihagyások” nélküli szent tanát.

Ezekután magától adódik a nagy kérdés, mint éljünk, mit tegyünk, hogy Jézus követelményeinek megfeleljünk, illetve mi az a krisztusi parancs, amely mindent kifejez?

Szeresd Istent *mindenek felett* és felebarátodat, mint önmagadat!

Hogyan?

- *Azt cselekedjétek embertársaitokkal amit akartok, hogy veletek cselekedjenek...*

Befejezés.

Mivel hogy láttál engem Tamás, hittél, - monda az Úr, - boldogok, akik nem látnak és hisznek...

Kellenek a jelek, a csodák is, de ha egyszer meggyőződünk és megvilágosultunk ez égi tan igazságairól, többé nem a jelek és csodák, hanem a *krisztusi tanítás* megismerésére és átélésére kell törekednünk, illetve ebbe kell belefektetni minden erőnket és képességeinket, mert ama szellemi tőkéről, melyet a hit és az isteniek ismerete képvisel, számot kell adni egykoron...

S ma, mikor a világ szellemi fokozata oly magas rendű, már nem elég, hogy lelkiekben még csak elemibe vagy éppen óvodába járva élünk. Nagy szellemi területeket mért fel az emberi ész s épp azért megkivánják az égiek, hogy ilyen arányban vigyük előbbre az isteni tudományokat is! S éppen ezért ma nagyobb szigorral ítél az Úr, mert a mai ember intelligensebb. Felsőbb osztályokba járunk s ennél fogva több lelkiséget, több szeretetet kíván tőlünk az Úr. Ma nem elég, hogy aki kér, adj neki, hanem mintegy keresni, lesni, meglátni tudni is kell, hogy kinek mit adjunk, hogyan szolgáljunk, mert az *üdvözülés előfeltétele a szolgálni és ráfizetni tudás*... Nem a „parancsolni és keresni”, hanem a „szolgálni és ráfizetni” tudás, mert amennyit ráfizetünk az emberiség lelki-testi felsegítésére, csak annyit számítolnak át odafent a - javunkra...

Ma nem az első, hanem a nyolcadik osztályba jár a kereszténység és ehhez méltó anyagot - tudást - kíván az Úr is. Nem lanyha, *ápolatlan* hitet, hanem *aktiv keresztényi életet*, amelynek egyik pólusa a másokért való - munka, áldozat, élet. Erőt, akarást, harcot kíván az Úr tőlünk, harcot, ha az kell a szegények, a kisebbek, a rászorultak érdekében. Harcot, mely a szegények felkarolásából és ne a másvallásúak hitének a kigyúnyolásából álljon! Mert *nem a teológiai, hanem az etikai kiválókbság az Úr fegyverének az éle... az, hogy aki jobban hisz, az szentebbül éljen*.

Etikai, erkölcsi kiemelkedést annál inkább, mert amit elnéz az Úr esetleg a szegénynek és tudatlannak, azt nem nézi el a gazdagnak és a műveltnek... Mert a szegények és tudatlanok bűneire akad mentség az Úr előtt, de a gazdagok és tanultak bűneire nincs, avagy csak alig...

„Abban pedig ne sokat bízunk, hogy halálunk óráján megtérünk, mert sok hittudós szerint keveset lehet bízni a halál óráján történő megtérésekben. Ezt a régi szentatyák és a régi hittudósok egyértelműen tanították.” (Görgényi: Tisztítótűz, 27. o.)

Az életben kell levizsgáznunk, nem pedig a halálban megtérnünk, mert az élet adatott az égiek elnyerésére, nem pedig a halál.

Meggyőződésből és lelki tanulmányaink eredményeként kell az Úrhoz állnunk, nem pedig a haláltól való félelemből, azaz gyávaságból, mert az Úrnak nem kell az, aki félelemből áll mellé, hanem az, aki meggyőződésből vagy szeretetből. Ezért kell a lelki önművelés, hogy megismerjük Őt, mert amíg nem ismerjük, addig se nem tisztelhetjük, se nem szerethetjük, mert úgy a tisztelet, mint a szeretet bizonyos logikai, vagy etikai előfeltételeket - okot - kíván.

Aki üdvözülni akar, annak ezt az egész életet, úgy kell élnie, hogy a döntő túlsúlya minden cselekedetének az égi s ne a földi dolgokért történjen; Krisztus-szolgálatból álljon! S ez kettős, tanulni, keresni az égiket és - továbbadni, ha szóval, ha egy-egy jó szent könyv terjesztésével, mert nem minden ma már, hogy csak a beleket tömjük, hanem hogy a lélek is kapjon, mert nagyobb ma a lelkek insége, mint a testé... Mert csak azok érhetnek meg a menny részére, akik már e világon is mennyieikkel táplálkoztak, s nem pocsolyavizet ittak a kristály erek vize helyett, mint a mi kedvesmodorú és szentéletű Prohászka püspökünk mondotta!

Mert mindenki oda lesz besorozva, ahova egyénileg méltó - a hasonlókhhoz... Vagyis mindenki maga méri le a maga lelkifajsúlyát... A mennyben nem a világ szemetét gyűjtik össze, a félelemből megtérteket, hanem a világ gyöngyeit. Amazok a szeméttetőbe kerülnek, mert odavalók, az alvilág igényli őket, mint konkolyokat...

Láttuk, vannak dolgok, tények, amelyek nyilvánvalóan igazolják, hogy van *Isten*, van *lélek*, van *örökélet*. Nem úgy, mint a filozófia, mely legjobb esetben is csak odáig visz, hogy nyilvánvalóbb Isten léte, mint a nemléte, hanem bizonyosságot nyújt, hogy vannak tények, amelyeket nem lehet se letagadni, se megcáfolni, mert - tények... Tények, égi rádiógrammok a földi ember részére, hogy aki látni akar, lásson, aki hallani akar, halljon... Rajtunk áll, melyiket választjuk és - merrefelé megyünk...

A tények mindig bizonyos tanok, bizonyos világnézeti igazságok néma hirdetői is, csak akarni kell megérteni. Hogy ezek a tények - mélységeibe nézve - mit mondanak, azt a misztikusok tanítása, illetve az isteni kijelentéseknek a misztika szögéből való megvilágítása tárja fel előttünk. A módszere ennek, hogy a tények s velük kapcsolatos krisztusi kijelentések fölött elmélkedve, elmélyedjünk azok szellemében, mintegy befelé keresve a kívül észlelt tények értelmét. Ez a misztikus élet kezdete. A többit elvégzi velünk - ha tiszta szívvel indulunk - a Szentlélek.